

Ord på veien

2

Babas foredrag
i India - 2

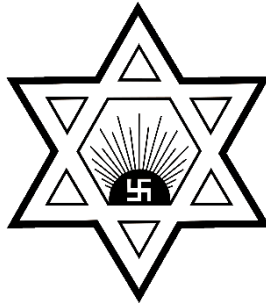
Shrii Shrii Anandamurti

ANANDA MARGA

Ord på veien 2

Babas foredrag i India - 2

Shrii Shrii Anandamurti
Ananda Marga

Ananda Margas emblem (ovenfor) kalles *Pratik* på sanskrit. Den nedadpekende trekanten betegner bevissthet, den oppadpekende betegner energi. I emblemet er de to i balanse. Den oppadstigende solen betegner framgang, og svastika betyr varig seier. Ordet svastika kommer fra sanskrit: *su* «god», *asti* «eksistens», *ik* «varig» og *á* hunkjønnsendelse: *suastiiká*. For at noen skal kunne eksistere på en god måte, må de overvinne utallige utfordringer, så svastika betyr varig seier. Svastika er et svært gammelt symbol.

Ord på veien 2: Babas foredrag i India - 2
Shrii Shrii Ánandamúrti

1. reviderte utgave e-bok, januar 2020

Oversatt til norsk av Prabhákar
anandamargaforlag.no

Omslagsbilde av Saragnzalez / Freepik

Alle rettigheter: Ananda Marga Pracaraka Samgha

© 2020 Ananda Marga Pracaraka Samgha

Den fremste leveregelen

De som utøver sádhaná to ganger daglig vil i dødsøyeblikket bli fylt av tanken på den Høyeste Bevissthet. De er garantert frigjøring. Derfor må alle Ananda Margier gjøre sádhaná to ganger hver dag. Dette er den fremste leveregelen.

Uten Yama og Niyama blir det umulig å utøve åndelig meditasjon. Å følge Yama og Niyama er dermed også en essensiell leveregel. Å meditere uten å leve moralsk er det samme som å velge å leve i forfall og lidelse.

For at ingen skal være nødt til å lide slik, for at alle skal kunne nyte den evige velsignelse i ly av Den Høyeste Bevissthets kjærlighet, er det enhver Ananda Margiis plikt å lede andre på den åndelige vei. Å lede andre på den sanne vei er også en del av sádhaná.

- Shrii Shrii Ánandamúrti

Oversetters forord

Materialet i denne andre delen av serien med Babas (se Kort om forfatteren, s. 6) foredrag på engelsk, går fra slutten av 1960-tallet frem til fengslingen av Baba i desember 1971. I dette tidsrommet fantes det bare få medlemmer av Ananda Marga utenfor India. Baba hadde besøkt Filippinene to ganger, i 1968 og 1969 der det var flere margiier enn i noe annet land utenfor India. Foredragene fra disse besøkene inngår i tredje del av vår serie. I løpet av 1970 var Ananda Marga kommet til Europa, Amerika, Sørøst-Asia, Afrika, og Australia, der et lite antall acaryaer hadde begynt å undervise i meditasjon og etablere organisasjonen.

Behovet var ennå lite for at Baba generelt skulle snakke på engelsk i India, ettersom antallet tilreisende fra de nye områdene var sporadisk. De fleste foredragene fra denne perioden ble derfor gitt på hindi og bengali, foruten i Sør-India der Baba alltid talte på engelsk. Likevel ga han foredrag på engelsk også i Nord-India i denne perioden. Dette skjedde først og fremst da han formulerte og foreleste om den sosialøkonomiske teorien Prout, men også ved en rekke andre tilfeller, som foredragene i denne serien vitner om.

Når Baba ga foredrag var det kun Ananda Margiier (se ordlista bak i boka) til stede, ingen utenforstående. I oversettelsen har vi dermed ikke gjort noe spesielt for å tilrettelegge stoffet for allmennheten. Vi har kun søkt å gjengi på norsk mest mulig klart og tydelig det Baba sa til de han var sammen med.

Baba brukte ofte ord på sanskrit. Slike vers, setninger og ord på sanskrit forekommer nå og da gjennom kapitlene. Hvis du ikke får så mye ut av å lese dem, kan du bare hoppe over for å konsentrere deg bedre om den norske teksten. Ord og vers på sanskrit er satt i parentes og i kursiv første gang de opptrer i kapitlet—etter at de er oversatt. Baba gjorde omvendt; sanskrit kom først. Vi har gjort det sånn for å øke lesbarheten.

Ord og vers på sanskrit som ikke ble forklart der og da, er oversatt ved hjelp av Babas utlegninger i andre verker. Ytterligere oversettelser og forklaringer er å finne i ordlista bak i boka. Bruk den!

Fotnoter er oversetterens.

Denne serien med Babas foredrag oversatt til norsk kom i gang etter at boka *Ide og Ideologi* først ble utgitt på norsk. Med disse bøkene utgir vi på norsk samtlige foreliggende foredrag som Baba ga på engelsk. Så lenge det ikke dukker opp ytterligere materiale som opprinnelig ble gitt på engelsk, vil oversettelse av annet materiale måtte bli utført av noen, eller i samarbeid med noen, som kan hindi eller bengali. De foreliggende oversettelsene fra hindi og bengali til engelsk er glimrende, og Baba brukte gjerne en del engelsk selv når Han ga foredrag på hindi eller bengali. Retningslinjen er like fullt at oversettelser skal skje direkte fra originalspråket.

Kapitlene i *Ide og ideologi* (1959) ble omhyggelig redigert av Baba selv etter at han hadde gitt foredragene som ligger til grunn for boka. Kapitlene i serien her er derimot uredigerte; alt er som Baba sa det der og da, og hvert foredrag er datert og stedfestet.

En stor takk til Cintamani og Dayal som inspirerte meg til å gjenoppta dette oversettelsesarbeidet etter flere tiår, og til Suparna som oppmuntret det videre arbeidet. Mange takk til Kamaleshvar og Dayal som leste igjennom oversettelsene av foredragene i denne boka og kom med mange innspill før utgivelse.

Oslo, januar 2020

Kort om forfatteren

Baba ble født i 1922 i India der han levde til sin bortgang i 1990. I 1955 grunnla han organisasjonen Ananda Marga «for selvrealisering og tjeneste til verden». På 1980-tallet var Ananda Marga blitt en verdensomspennende bevegelse med fester i mer enn 160 land. Babas besøk til land utenfor India begrenset seg til to besøk på Filippinene i 1968 og 1969, og til et antall land i Europa, Midtøsten og Sørøst-Asia i 1979. Del 3 og 4 av *Ord på veien*-serien er fra reisene utenfor India.

Babas sivile navn var Prabhat Rainjan Sarkar, som han brukte når han utga litteratur om verdslige emner—yogisk helse; yogisk psykologi; sosialøkonomi; vitenskapelige emner som mikrovita, utviklingsteori, kunnskapsteori m.m., nyhumanisme; historie, filologi, estetikk, flora og fauna, jordbruk og hagebruk, leksikale verker, barnebøker, m.m.

Han brukte navnet Anandamurti i sin rolle som åndelig guru og forfatter om åndelige emner.

Baba var navnet tilhengerne brukte om han. På en rekke språk betyr baba «far», mens den opprinnelige betydningen av baba på sanskrit er «den næreste og kjæreste».

I sine roller som samfunnsguru og åndelig guru utviklet Baba et svært ideologisk rammeverk med en rekke originale teorier. Baba er kjent som en tenker med betydelig vekt på moralsk livsførsel og praktisk åndelig utøvelse. Hans foredrag og diktater (1955-90) er samlet i nærmere 200 bøker og samlinger.

En historie

I kjølvannet av en så ekstraordinær kjent person som Baba finnes det gjerne mange historier. Historiene fra Babas hendelsesrike liv og gjerning er svært mange, noe de mange bøkene om han vitner om.

I desember 1971 ble Baba fengslet på mordanklager. Han satt fengslet i nærmere 7 år til han ble renvasket og løslatt i august 1978.

Tidlig i 1973, da Baba satt i Bankipore-fengselet i Patna, Bihar, hadde en innledende rettsinstans underkjent anklagene mot han. Dette gjorde at den indiske sikkerhetstjenesten Central Bureau of Investigation (CBI) begynte å møte Baba i fengslet for å få fram en tilståelse med sikte på et forlik. Baba derimot sto på sitt—at han var uskyldig og at hele saken mot han var et ledd i forfølgelsen av han og organisasjonen.

CBI-direktøren med ansvar for sakene mot Ananda Marga het hr. Hingorani. En dag Hingorani kom ut fengselsporten etter et av sine møter med Baba ble han møtt av et ivrig pressekorps. Et av spørsmålene han fikk var: «Sir, vi har ikke hatt anledning til å møte Shrii Shrii Anandamurti, men du har møtt han flere ganger. Er han virkelig Gud i menneskelig skikkelse, slik folk sier?»

Hingorani svarte: «Hør her, jeg er verken troende eller har møtt Gud i mitt liv, som jeg skulle kunne sammenlikne Anandamurti med for å kunne mene noe om han virkelig er Gud. Men en ting kan jeg forsikre dere om; jeg har sett og kjent mennesker av alle slag ettersom det er min utdanning, jobb og profesjon.» Så tenkte Hingorani seg om før han fortsatte: «Han er ingen mennesketype jeg vet om. Han er definitivt ikke noe menneske. Utover dette får dere trekke deres egne konklusjoner.»

Fra Beacon of Hope for Suffering Humanity, av Garda Ghista

«P.R. Sarkar var en av Indias store moderne filosofer.»

Giani Zail Singh, Indias President 1982-1987

«Sarkars sosialøkonomiske teori er i høy grad overlegen Adam Smiths og Marx'.»

Johan Galtung

«På sitt vis er Sarkar mer enn den store historikeren Arnold Toynbees likemann. Ikke bare kaster Sarkar lys over den vekst og det uunngåelige fall som er forbundet med 'samle-kapitalismens' stadium i den samfunnsutvikling som nå har infisert Vesten så dypt, men han gir også kloke råd om hva som bør gjøres i stedet.»

Oliver W. Markley, professor i humanistisk vitenskap, University of Houston at Clear Lake

«Sarkar, som studerte og arbeidet praktisk og konkret med Indias fattige befolkning i mer enn 30 år, er svært viktig for alle som higer etter en frigjøring som begynner med økonomi og som åpner for en samlet personlig og sosial menneskelig tilværelse.»

Leonardo Boff, Brasils grunnlegger av frigjøringsteologi

Innhold

Bevegelse mot fullkommenhet er dharma.....	4
Den Høyestes lek.....	6
Det kosmologiske system.....	8
Mudrá.....	18
Om̄kára og Ístamantra.....	20
Den Høyeste Bevissthets universelle uttrykk.....	26
Hengivelse, frigjøring og den Høyeste Bevissthet.....	34
Makropsykisk streben.....	45
Den mest subtile tilbøyeligheten.....	47
Ditt personlige forhold til Gud.....	52
Den hengivnes lykksalighet.....	55
Bruk deg selv ordentlig for å nå Gud.....	57
Gud er med deg.....	59
Du lever som Gud vil.....	61
Den enkeltes ånd og Kosmisk Ånd.....	64
Det beste stedet.....	78
Levende veseners dharma og guddommelige dharma.....	80
Den Ene og de mange nullene.....	95
Tilskriv alt og alle Brahmas vesen.....	96
Guds lyd.....	100
Født to ganger.....	103
Fire former for tjeneste.....	106
Han er overalt.....	108

Okkulte krefter eller den Høyeste Bevissthet?	111
Det bio-psykiske åndelige systemet med kiirtan.....	114
Ordlister.....	116

Bevegelse mot fullkommenhet er dharma

Ingenting her i verden er uten årsak. Alt har en årsak. Det faktum at du er født som et menneske har også en årsak og et formål. Det kan være du ikke vet det, men det Høyeste Vesen vet det.

Liv er bevegelse fra mangelfullhet til fullkommenhet. Når ikke-levendegjorte ting blir levendegjorte er det fremskritt. Det er videre fremskritt når levendegjorte vesener blir flercellede, metazoiske organismer, stadig mer komplekse strukturer. En krabbes mangelfullhet finnes ikke i et slangedyr. Mennesket er det høyeste vesenet, med den mest perfekte strukturen. Mennesket er dermed et fullendt dyr. Men dette er bare begynnelsen på menneskets fremskritt. Mennesket har ytterligere fysiske, intellektuelle og åndelige fullkommenheter igjen å oppnå.

Bevegelse mot fullkommenhet, mot Gud, er dharma; mens bevegelse mot mangelfullhet er adharna. Førstnevnte er liv, sistnevnte er død. Et menneskes bevegelse mot dyriskhet er derfor død.

Ingen bevegelse er uten friksjon. Selv når du går hindrer gravitasjonskraften deg. Bevegelse mot fullkommenhet hindres av ufullkommenhetens mange krefter. Det syndige, det grove, det innsnevrede hindrer alle sammen bevegelse for utviklingen av et menneskes sinn. Men ettersom fullkommenhet er en Gudsrettet bevegelse er det det ingen grunn til å være redd. Gå videre, hindringer vil gå nedennom og hjem der de hører til; du vil gå framover.

Det menneskelige vesens misjon her i livet er bevegelse mot fullkommenhet—mot Gud. Det er ens dharma, eller oppgave. I

den striden vil ondskapens krefter nødvendigvis tape. Slik har det alltid vært og slik vil det være.

Du har ingen rett til å hvile før du har fullført din misjon og blitt fullkommen, guddommelig. Etabler deg i fullkommenhet. Å hvile er en synd ettersom det setter en stopper for bevegelsen. Ikke hvil før du har nådd målet.

23. mai 1969 morgen, Ranchi

Den Høyestes lek

Det er ett vesen, eller en personlighet, her i universet. Tilsynelatende er dere mange, men i bunn og grunn er dere ett. Den ene er manifestert i de mange.

Khila på sanskrit betyr lås. *Akhila* betyr dermed «det som ikke kan holdes inne eller lukkes,» det vil si dette universet. Skapelsen av dette universet—universets substans—er ett, selv om skapelsen er mangfoldig. Hvorfor skjer denne skapelsen av en til mange? Svaret finnes bare hos Skaperen, den Høyeste. Filosofer besvare dette spørsmålet, men klarer det ikke; hvor langt kan en mikrokosmisk hjerne med sine små nervetråder nå? Selv om et individ bruker alle sine mentale krefter vil ikke vedkommende lykkes i å svare. Den hengivnes tilnærming til det spørsmålet er derimot en annen. Den hengivne går inn i Guds sinn, mingler sitt sinn med det Høyeste Vesens, og får vite noen av hemmelighetene i Guds sinn innenfra.

De hengivne sier at Gud er Høyest. De synger Hans ære og forsvarer alle Hans handlinger. Derfor sier Gud: «Mine hengivne er større enn Meg.» En vanlig person sier: «Å Gud, vi blir slitne av din lek (*lila*). Hva skal den være godt for? Vi lider alle sammen og du kaller det en lek.» Den hengivne derimot forsvarer Gud på denne måten: «Min Høyeste var helt alene før skapelsen. En blir gal hvis en er alene i et digert tomt hus. Gud var rastløs før skapelsen. Han kunne verken elske eller være sint på noen. Så skapelsen var en tvangshandling. Han har skapt alle disse formene ved å multiplisere Seg Selv. Da Gud var alene hadde Han kraft til å se, men det var ingen ting å se. Nå som Han har innledet skapelsen ser Han alt Han tenker. Hvis vi er Hans egne former, og kjenner oss litt rastløse i skapelsen Hans,

er vi velsignet for vi redder vår Høyeste fra den rastløsheten det er å være fullstendig alene.»

Slik ser en hengiven på skapelsen hemmelighet. Vi er alle del av det Høyeste Vesenet—Han leker med Seg Selv i alle våre former. Dette er en guddommelig lek. Han leker gjemsel med Seg Selv. Søk Han i din lille jegfølelse og du vil finne kongenes Konge der. Og betegnelsen på denne søkingen er åndelig utøvelse (*sādhanā*).

Hvis du ikke vil gå inn, ønsker du å gå ut da? Men hvor vil du gå, ettersom Han er overalt her i universet og omgir dette universet? Du kan ikke gå utenfor Han. Han er der, inni og utenpå—i ditt lille jeg så vel som i dette svære universet. Han alene er ett Eneste Vesen som gjennomstrømmer alle former.

Ved å tenke på Han blir en fri fra alle slags bindinger, som frykt osv. og en som er fri fra bindinger er Han Selv. Å kjenne Han er å være Han. Dette er måten å etablere seg med Han på, å bli det Eneste Vesenet—ved å transcendere de mange formene.

Å bli ett med dette Eneste Vesenet gjennom å utøve åndelighet er din fødselsrett som ingen kan ta fra deg. Spark alle hindringer bort fra din vei og bli ett med Han. Ikke vær redd for noen. Den Høyeste er med deg. Han vil lede deg framover. Seieren er din.

23. mai 1969 kveld, Ranchi

Det kosmologiske system

Emnet for dagens foredrag er det kosmologiske system. I dette universet av Makropsykisk streben er det system overalt. Det hersker orden, det er et rasjonelt uttrykk. Alle strukturene, alle skikkelsene, styres av en lov; og navnet på den loven er «natur». Navnet på den fungerende evnen er Prakrti, skaperkraften, og det Høyeste Vesen som kontrollerer Prakrtis fungerende uttrykk er den Høyeste Bevissthet, Parama Purúsa.

I hver eneste struktur finnes det et styrende vesen, og det styrende vesenet er *pará*-delen av den strukturen; og resten av den strukturen, den delen som styres av *pará*-delen, kalles *apará*.* I et atom er kjernen *para*, den styrende delen. Og elektroner går rundt den kjernen. Med et atom er de bevegelige vesenene, de styrte vesenene, *apará*-vesener, og kjernen, det styrende vesenet, er *pará*-vesenet.

I denne jordiske strukturen, denne romstrukturen, er jorda *pará*-delen, den styrende delen, og den kontrollerte delen, *apará*-delen, er månen som går rundt jorda. *Aparaén* er avhengig av *paraén*. Her er sola den livgivende; heten, varmen, vitaliteten, alt får disse planetene fra *paraén*, fra sola. I solsystemet vil solas død bety planetenes død, dette solsystemets varmedød. Og på samme måte er den Høyeste Bevissthet *pará*-delen for hele universet, for hele denne Kosmiske verden,

* «Det er to slags kunnskap, *pará* og *apará*. *Apará* kunnskap søker å subjektivisere den ytre objektiviteten, mens *pará* går inn for å subjektivisere den indre objektiviteten. *Apará* er midlertidig og mangelfull, det ligger i sakens natur ... *Pará* kunnskap derimot er alltid eksakt og korrekt og bestående og varig, for dets emne er Selve den Høyeste Bevissthet.» Fra «*Pará and Apará Knowledge*» i *Ánanda Vacanámrta* 33.

Puruśottama (den Høyeste Bevissthet i skapelsen), og alle de planetariske systemene, alle enkeltvesenene, går rundt den paraén som satellitter, får sin livskraft, får alt fra jorda, fra den høyeste para, fra den kjernen. Han er Navet. Han er Navet i dette Kosmologiske systemet. Dette Kosmologiske systemet kalles *Brahma Cakra* på sanskrit.

Som dere nå vet går aparáen rundt paraén i hver eneste struktur, og denne bevegelsen rundt navet i strukturen påvirkes av to krefter. Den ene er den sentrumsrettede, sentripetale kraften, og den andre er den sentrifugale kraften.

Når det gjelder kjernen i det Kosmologiske system kalles paraén, kjernen for den høyeste Bevissthet (Puruśottama) og en mengde levendegjorte og ikke-levendegjorte ting går rundt Han. Så også her virker to krefter. En kraft er sentrumssøkende, sentripetal—som leder, eller hjelper, den enkeltes bevegelse mot sentrumet, mot den Høyeste Bevissthet i sentrum. Og den andre—kraften som driver det enkelte vesen bort fra den Høyeste Bevissthet—øker lengden på den enkeltes radius; og det er den sentrifugale. Og i dette kosmologiske systemet kalles den sentripetale, eller sentrumssøkende, kraften for opplysningskraft (*vidyá*), og den sentrifugale kraften kalles mørkekraft (*avidyá*).

Dere skjønner, funksjonen og eksistensen til hvert eneste vesen her i universet over en viss påvirkning på alle andre vesener. Livet, bevegelsen, tankebølgene til en vanlig maur kan innvirke på deg; selv tankebølgene til en liten maur kan innvirke på din skjebne. Ingen er alene her i verden. Og denne gjensidige tiltrekningen mellom alle vesener her i verden opprettholder balansen i universet. Hvis selv en vanlig maur dør en for tidlig død vil universets balanse bli forrykket. Så ingen, intet vesen, intet menneske, ingen her i universet er meningsløs. Hvert eneste vesen her i universet er verdifullt fordi det bidrar til å ivareta universets balanse.

Denne opplysningskraften—den sentrumssøkende, sentripetale kraften som hjelper det levende vesenet i dets bevegelse mot det Høyeste, mot den Høyeste Bevissthet—har to virkninger på levende legemer og levende sinn. Disse to virkningene av opplysningskraften er samvittighetskraft (*samvit shakti*) og gledefylt ledsagende kraft (*hládinii shakti*).

Og de to virkningene av den sentrifugale kraften på menneskesinnet er bortstøtende kraft (*viksépa shakti*) og tildekkende, skjulende kraft (*ávaranii shakti*).

Så hvordan virker den bortstøtende kraften? Når noen er fullstendig under den bortstøtende kraftens kontroll tenker vedkommende at hun eller han beveger seg bort, går bort, holder seg unna og borte fra sentrumet, og da vil ikke sentrumet kunne styre hans eller hennes skjebne. Og med denne kraften villedes en. En tenker at det å rømme fra, gå bort fra det Høyeste vil holde en unna å måtte gjennomgå reaksjonene på sine handlinger. Dette er den bortstøtende kraften.

Og den andre påvirkningen av denne sentrifugale kraften på en person er den tildekkende, skjulende kraften. Slike personer tenker at hvis de holder seg opptatt med verdslige handlinger, og hvis de ikke ideerer på Gud, da vil heller ikke Gud tenke på dem. Gud vil glemme dem også. Og dermed vil de ikke måtte lide av følgene av sine tidligere handlinger. Denne kraften kalles tildekkende kraft. *Ávaranii* betyr å dekke seg til, å skjule seg. Så en prøver å skjule seg selv, ens sinn og kropp. Enda en dårskap. Dette er de to uttrykkene, to påvirkningene av den sentrifugale kraften, den verdslige kraften, på menneskesinnet. Henger dere med?

Og den andre kraften er opplysningskraften, den sentripetale kraften. Den har to uttrykk—den ene er samvittighet (*samvit*) og den andre gledefylt ledsagelse.

Hva er samvittighet? En som bare eter, drikker og sover, som lever som et vanlig dyr, tenker plutselig at hun eller han

bør gjøre noe. En er et menneskelig vesen, en burde ikke kaste bort sin verdifulle tid, ens verdifulle liv. En burde gjøre noe, en må gjøre noe. Hvert eneste liv, hvert eneste menneskeliv er ikke annet enn en misjon. Menneskelivet er ikke annet enn en ideologisk strøm. Liv er en misjon. Vedkommende tenker sånn. Denne følelsen i menneskesinnet er skapt av opplysningskraftens samvittighetskraft. «Jeg bør gjøre noe.»

Hva skjer etter at denne følelsen er vekket i sinnet—«Jeg bør gjøre noe»? Vedkommende prøver å finne ut hvordan noe kan gjøres. Hvordan bevege seg mot Kjernen? Hvordan bli ett med det Vesenet? Dette ønsket, denne lengselen etter det Store vekkes i vedkommendes sinn. Og hva skjer i neste øyeblikk? Ved det Høyestes nåde får vedkommende veien. Og han eller hun begynner å gå mot det Store med økende fart. Denne bevegelsen kalles gledefylt ledsagende kraft (*hládinii shakti*). *Hlád* betyr det som gir glede. Denne kraften gir aspiranten glede, derfor kalles den for gledefylt ledsagende kraft.

Så vi ser her hvordan dette Kosmologiske systemet er bygget: først, i sentrumet, er den Høyeste Bevissthet, kalt Purusótama, Navet, den Høyeste Bevissthet; med en mengde levendegjorte og ikke-levendegjorte ting som går rundt den Kjernen; og denne bevegelsen påvirkes av to krefter, opplysningskraft og mørkekraft. Opplysningskraft virker på to måter, samvittighet og gledefylt ledsagelse, og mørkekraften virker med bortstøting og skjuling.

Så hva er disse vesenene som går rundt kjernen? Faktisk, på samme måte som planeter for det meste er skapt av de styrende stjernene—i solsystemet vårt er sola den styrende stjernen—er de levendegjorte og ikke-levendegjorte tingene som går rundt «sola» i dette Kosmologiske systemet, som går rundt den Høyeste Bevissthet, som den Høyeste Bevissthets (*Purusóttamas*) planeter å regne. De er de levende vesenene. I dette systemet er det vesener som går rundt den Høyeste Bevissthet, og de

levende vesenene styres av de vesenene, på samme måte som satellitter går rundt planetene og planetene går rundt sola. I det Kosmologiske system finnes det en rekke styrende evner. De er som planeter, og de enkelte levende vesenene er som satellitter. Så disse «planetene», eller snarere disse styrende evnene, som går rundt den Høyeste Bevissthet, kalles *deva*. Devaer går rundt den Høyeste Bevissthet og derfor kalles den Høyeste Bevissthet for Mahádeva. Og levende vesener styres direkte av devaene og til syvende og sist av den Høyeste Bevissthet, Purúsottama, Mahádeva.

Så hva er disse devaene? Devaer er utstrålte bølger, utstrålt fra det Høyeste Navet. En mengde bølger som fører en mengde ideer utstråles fra det styrende navet. Og disse evnene kalles *deva*, og disse devaene styrer de levende vesenenes handlinger.

«De vibrerende manifesteringer utstrålt fra den Høyeste Kjernen kalles *devatá*, og disse *devatá*ene tiltaler den Høyeste Kjernen som «Deva». Med Sine krefter vibrerer Han hele universet, får hele universet til å danse; og bringer i kraft av Sine okkulte og supra-okkulte krefter alle tilbake til Sitt fang.»

(Dyotate kriidate yasmádudyate dyotate divi;

Tasmát deva iti proktah stúyate sarvadevatach.)

«Disse devaene, disse bølgene, disse vibrerende uttrykkene, styrer faktisk alle de universelle fenomenene.» Så dette er devaene. Når det gjelder menneskets psykiske struktur, er denne et felles uttrykk for et visst antall devaer. I menneskekroppen er det flere kjertler og bikjertler, og hormonene som utskilles fra ulike kjertler og bikjertler skaper bølger, forskjellige slags bølger i menneskekroppen; og disse bølgene ledes av, gjenvibreres av en mengde nerver, nervetråder, nerveceller. Så i menneskekroppen er antallet devaer større enn det samlede antall nervetråder og nerveceller. Det finnes så mange av dem i en liten menneskekropp fordi menneskekroppen styres, vibreres, av en mengde tilbøyeligheter, en mengde evner, en mengde kvalifikasjoner, en

mengde trekk. Så hele det Kosmologiske system vibreres av en mengde devaer. Og derfor er det sagt om den Styrende Evnen, Mahádeva: «Den Høyeste Bevissthet finnes i form av en ubrutt strøm av erkjennelse, den høyeste kilde til alle slags utstrålende vibrasjoner» (*sarvadyotanátmaka akhańda cidaekarasah*).

Han er et altvibrerende, uendelig hav av guddommelig nektar. Sarvadyotanátmaka akhańda cidaekarasah.

«Han er den personifiserte Kosmiske eliksir» (*raso vae sah*). Nå er det styrende vesenet den styrende guddommeligheten— Han skaper, Han styrer alle de vibrasjonene av de devaene. Han er det Styrende Vesenet. Han er *Shamkara*. *Sham* betyr «å styre, å kontrollere». Han som styrer hele universet er *Shamkara*. Han er den Høyeste Bevissthet, *Parama Puruśa*, Han er *Mahádeva*, Han er *Shamkara* også. Og Han er *Krśńa* også, ettersom Han tiltrekker Seg alle. Men det er ingen forskjell på *Krśńa*, *Mahádeva* and *Shamkara*.

Nå er hele dette Kosmologiske systemet et hav, et uendelig hav av guddommelig nektar. Og alle de vibrasjonene skapt i dette universet, en mengde bølger, er ulike devaer. Og den enkeltes liv går opp og ned, akkurat som en båt på havet, i takt med lengden på bølgen.

Dette rytmiske uttrykket for den guddommelige nektar, for den guddommelige bølgen, har også sitt akustiske motstykke. Ikke bare beveger det seg, ikke bare danser det, det synger også. Og disse bevegelsene, disse vibrasjonene, disse bølgene styres av det styrende vesenet, *Krśńa*, sin fløyte. Denne bevegelsen, disse dansene er skapt av den høyeste kontrolleren, *Krśńa*, ut fra rytmen skapt, ut fra rytmen utstrålt fra Hans guddommelige fløyte. Og Han er i sentrum av dette havet av guddommelig nektar. Og havet, dette *ksíirasamudra*^{*}, er den strømmen av guddommelig nektar (*sudhárasam*). Så Han danser i sentrum spillende

* Et tradisjonelt allegorisk begrep, «hav av *ksíira* (en søt risrett)».

på denne guddommelige fløyten, og alle de levende vesenene danser i overensstemmelse med Hans ønske. En vil måtte danse etter den Kosmiske rytmen, enten man vil eller ei; uansett må en danse. Denne leken (*liilá*) til den Høyeste Bevissthet, det styrende vesenet som står i midten av dette guddommelige havet, kalles Hans *rásaliilá*, «lekende flyt». *Liilá* betyr *rásasamudra*, hav av lykksalighet, Hans lekende flyt. Hvert eneste levende vesen må ta aktivt del i denne lekende flyten.

Så dere skjønner at alle disse bølgene har sitt opprinnelig opphav i universets Nav. Det er det første stadiet. Disse vibrasjonene kalles det grunnleggende stadiet eller grunnleggende uttrykk. Det grunnleggende uttrykket er helt inntil det Styrende Vesenet. Så er det neste det opprinnelige uttrykket. Det går i nesten rett linje.

«Det som gjør en ekstremt ren og sentient, som får kjærlighetens sol til å skinne, som gjør sinnet overflaterent og mykt takket være den åndelige stråleglansen, kalles *bháva*.»

(*Shuddhasattvavishesádva premasúryámshusámyabhák;*
Rucibhishcittamásrńya krdasao bháva ucyate.)

Dette andre stadiet kalles *bháva*. Og det neste er det vibrerende, svingende uttrykket. Og dette universet bestående av fem elementer (rom (eter), luft, lys, fast og flytende materie) skapes på dette vibrerende stadiet. De levende vesenene finnes på ulike steder knyttet til ulike bølger ut fra deres åndelige status, ut fra deres åndelige utøvelse (*sáadhaná*), ut fra intensiteten i deres lengsel etter det Store. Og hva er deres åndelige utøvelse? Å utøve åndelighet er å minske lengden på radien ved hjelp av den gledefylte ledsagende kraften (*hládinii shakti*). Dere må redusere radiens lengde, minske avstanden. Men hvert eneste levende vesen må, vitende eller uvitende, ta del i den lekende flyten og gå rundt den Høyeste Bevissthet, for dere kan ikke gå utover omfanget av denne guddommelige dansen. Dere må forbli i og ta del i den guddommelige dansen.

«Alle enkeltvesener, alle enkeltstrukturer, går rundt Kjernerbevisstheten i skapelsens Kosmiske System. Denne runddans deres vil fortsette så lenge de tenker at de er atskilt fra sin Skaper. Når de blir ett med Kjernen vil de oppnå udødelighet.»

(*Sarvájīve sarvasam̐sthe brhante tasmin ham̐so bhrámyate Brahmacakre;*

Prthagátmánam̐ preritárain̐ca matvá juśástataste-námrtatvameti.)

En mengde levende vesener med en mengde fysiske strukturer og ulike former for psykisk føde går rundt i det Kosmologiske systemet. Hvert eneste vesen, hvert eneste mikrokosmos, har sin egen fysiske struktur. Noen er mørke, noen er hvite, noen høye, noen dverger, noen menn, noen geiter—de har sin egen fysiske struktur i overensstemmelse med sine reaktive drivkrefters natur. Og likeledes har de ulike former for psykisk føde i overensstemmelse med den opprinnelige handlingen og den opprinnelige lengselen. Noen mediterer på penger, noen mediterer på ministerposter, noen mediterer på sosial samholdighet, noen mediterer på resultatet av eksamen. En mengde former for psykisk føde går rundt den Kosmologiske Kjernen. Det finnes ikke to like strukturer, ikke to like psykiske former for føde.

Sarvájīve sarvasam̐sthe brhante tasmin ham̐so bhrámyate Brahmacakre. *Ham̐sa* vil si mikrokosmos—enkeltvesen. De er *bhrámyate*—de beveger seg. Hvor hen? Brahmacakre—i det Kosmologiske system. Det finnes ikke noe alternativ—de beveger seg med sin egen radius med sin materialistiske innstilling. De må redusere lengden på radien sin med en åndelig tilnæringsmåte. De kan ikke annet enn å være innen omkretsen av det Kosmologiske system. Og bevegelsen fortsetter så lenge en tenker at en og ens Høyeste, en og ens Høyeste mål, en og det Høyeste navet er to forskjellige vesener—så lenge en opprettholder dette, denne ideen om forskjellighet, denne ideen om atskilthet (*prthagátmánam̐ preritárain̐ca matvá*).

Jeg er forskjellig fra min Skaper. Denne ideen skiller en fra Skaperen. Når en tenker at en er ett med Skaperen, forsvinner radiens lengde og en blir ett med sentrumet, ett med Målet.

Prthagatmánam preritárainça matvá. En beveger seg fordi en tenker at en er et annet vesen enn sitt sentrum, en annen enn sin Skaper, enn sitt Opphav. Justástataste-námrtatvameti. Men en vil oppnå, en vil få udødelighet når en tenker: justástataste-námrtatvameti. Hva er udødelighet? Udødelighet vil si at det ikke finnes dødelighet. Hva er dødelighet? Dødelighet betyr død. Hva er død? Død betyr endring. Der det er bevegelse er det endring, råder det relativitet. Der det råder relativitet må det være endring, og det må være død. Sentrumet er et fast punkt. Så overalt der det er bevegelse i den relative verden er det dødelighet. Men Kjernen er i sentrum, og dermed finnes det udødelighet og der er *Amrta* (nektar) *Purusás* evige tilholdssted.

«En blir udødelig» (justástataste-námrtatvameti), en blir ett med Kjernen—«når en gagnes av, hjelpes» (justástataste) av Hans nåde. *Justá* betyr hjulpet, gagnet. Det finnes en person, en aspirant, en bestemt utøver. Hun eller han vil få Hans nåde og ingen andre vil få den—er det ønskelig? I så fall er det partiskhet. Men dere vet, det er i de hengivnes natur å forsvare sin Herre. De står alltid på sin Herres side. Selv i forlegenhet vil de unnlate å gå i rette med det Høyeste og i stedet forsvare sin Herre fra A til Å. De forsvarer alltid det Høyeste. De vil si: «Nei, nei, min Herre har ikke skylden.»

Her sier den hengivne at hans eller hennes Høyeste alltid regner nåde over alle og enhver, men den enkelte må utvikle hengivelse for Han. De som ikke er forelsket i Han vil ikke virkeliggjøre Hans nåde—men nåden er alltid over hvert eneste vesen. Og hvorfor virkeliggjør de ikke nåden? Den hengivne sier at det er fordi de holder en paraply av selvopptatthet over seg. Dere vet jo at dette skjer når det regner. En person som holder en paraply over seg vil ikke bli bløt av regnet. Vedkommende blir ikke våt. Og den som ikke har paraply blir gjennomvåt. Så

den hengivne sier at den som holder en paraply av selvopptatthet, paraply av ego over hodet blir ikke våt av Hans nåde, og den som har lagt bort selvopptatthetens paraply vil bli våt av Hans nåde. Nåden er der. Du må virkeliggjøre den ved å fjerne paraplyen av ego, fjerne paraplyen av selvopptatthet. Og denne innsatsen, denne veien, med å fjerne paraplyen av selvopptatthet er deres åndelige utøvelse. Det er den åndelige utøvelsen for å fjerne paraplyen av selvopptatthet over hodet.

«Oppblåst ego er som en drukkenbolt, selvforherligelse har sitt arnested i helvetet, og higen etter prestisje stinker mest av alt. Slutt med disse tre og besyng det Høyeste.»

Abhimánam surápánam
Gaoravam raoravam dhruvam;
Pratísthá shúkariivísthá
Trayam tyaktvá Harim bhajet.

Og dere bør slutte med disse tingene. Hva da? Oppblåst ego, selvforherligelse, og å renne etter prestisje. I stedet bør dere strebe etter det Høyeste.

27. juni 1969 DMC, Bengaluru

Mudrá

Å kommunisere ideer gjennom gest og positur kalles *mudrá*. I Østen ser vi at dans preges av *mudrá*, og i Vesten finner vi at den preges av rytme. Indisk folkedans og klassisk dans er også *mudrá*-preget. *Mudrá* er mer subtilt enn rytme.

Hva er *samgiita*? Sang, instrumentalmusikk og dans i ett kalles *samgiita*. Der det kun synges og spilles instrumenter uten dans kalles det *giita*. Det Krsna sa rundt Mahabhárata ble kalt *Giitá* fordi Han sa det bare; Han danset ikke. Hvis Krsna hadde forklart om Dharma dansende ville det ikke blitt kalt *Giitá*, det ville blitt hetende *Samgiita*. *Yá Bhagavatá giitá sá Giitá*: «Det Bhagaván har sagt er *Giitá*.»

Det er seks primære ragaer og 36 primære raginiier.* I dag finner vi to hovedsakelige danseformer i India. Den ene er *Aryavarta Nrtya*, den nord-Indiske stilen, og den andre er *Dáksínátya Nrtya* eller karnatisk eller sør-Indisk stil. Begge stiler ble gitt av den Store Shiva, men æren for å ha bragt det til massene går til Maharshi Bharata.

Vedaskriftene er rytmiske av den grunn at mesteparten av vedaene kom til India utenfra. Spreaderne av vedaene i India kunne ikke opponere mot rytme. De måtte akseptere rytme, men ikke grammatikk. Av de grunn er det mange grammatiske feil i vedaene.

Tantra er preget av *mudrá*, og rytmen styres av *mudrá*. Noen få steder bruker også vedaene *mudrá*. I kremeringsritualet *shráddha* finner vi *pinádán mudrá*, også kalt *aun̄kush mudrá*. I

* Ragaer (hankjonn) og raginiier (hunkjonn) er tonesammensetninger i indisk klassisk musikk.

ofringen til forfedrene (*pitṛyajña*) er det også mudráer, kalt *namah mudrá*, *abhaya mudrá*, *varada mudrá*, osv. Disse finnes i vedaene. Det er den delen av vedaene som ble komponert i India som er ansvarlig for disse mudráene.

Instrumentalmusikk er også basert på mudrá. I vestlige land er kun strykeinstrumenter basert på mudráer. Manipurii-dans, folkedans, Cho-dans og Rámvásha-dans er alle overveiende mudrápregete. Rámvásha-dans har mindre mudrá etter som det er en krigsdans. Cho-dans, som oppføres etter slag under hvile i militærleiren, har mer mudrá i seg. Danseren bare danser og synger ikke. I den Store Shivas *tándava*-dans er det mer rytme, og i Parvatiis *lalita*-dans er mudrá fremtredende, sødmefylt og forfinet. Begge disse dansene gjør folk i India fort slitne for India er et varmt land.

Ordet *tál* har *tá* fra *tándava* og *la* fra *lalita*. *Tál* harmonerer de to, derfor er det blitt svært populært.

15. juni 1970, Ranchi

Onṁkára og Ístamantra

La det bli et kort foredrag om Onṁkára og Ístamantra.

Dere vet, med eller uten eget vitende ønsker hvert eneste vesen å bli elsket av det Høyeste; og elsker det Høyeste. Og helt fra det menneskelige kom inn i verden—jeg vil ikke si menneskelig sivilisasjon, men menneskelig skapelse—er alle menneskelige lengsler blitt ført, med eller uten eget vitende, bevisst eller ubevisst, mot dette Høyeste.

Hva er onṁkára? I vedaene sies det om onṁkára:

«Den Høyeste åndelige tilstand, som alle skrifter har søkt, og for hvilken åndelige aspiranter har strevd og lovet uopphørlig Kosmisk ideasjon, kan beskrives kort med ordet onṁ.»

(Sarve vedá yat padamámananti

Tapámsi sarváni ca yat vadanti;

Yaddicchanto Brahmácaryam caranti

Tatte padam samgrahená vraviimyonṁmityetat.)

–Káthaka Shruti

Sarve vedá yat padamámananti. Sarve vedá: «Alle vedaene». Dere vet at på gammelsanskrit betyr grunnverbet *vid* «å vite». Så veda betyr viten, kunnskapsevnen. Så i alle evne-prosesser, eller på den funksjonelle siden, handlingssiden, med alle evner var målet den gang den Høyeste Bevissthet, og også i dag er målet den Høyeste Bevissthet; og i fremtiden, i alt som vil komme, vil målet være den Høyeste Bevissthet. «Alle vedaene er på søken» (sarve vedá yat padamámananti).

Tapámsi sarváni ca yad vadanti. Tapah betyr å gjennomgå besvær, vanskeligheter, bare for å lette andres byrde; og på den åndelige arena vil tapah si å gå gjennom vanskeligheter bare for

å tilfredsstillere ens kjæreste Høyeste Vesen: det er tapah. Så, «aspiranter, åndelige aspiranter, gjennomgår tapah bare for å glede det Høyeste» (tapāmsi sarváni ca yat vadanti).

Og, «en brahmacarii følger prinsippet om Brahmacarya bare for å oppnå Han, bare for å være i kontakt med Han» (yaddicchanto Brahmacaryam caranti).

Vet dere hva Brahmacarii egentlig betyr? Menneskelivet er bare for åndelig utøvelse (*sādhaná*). Det finnes ikke, det kan ikke finnes noe annet motiv; det kan ikke være noen annen intensjon; det kan ikke være noen annen bestemmelse. Men den fysiske kroppen deres er innen omfanget av denne fysiske verden, og for å ivareta denne fysiske kroppen behøver dere mat, klær, et hjem, og en mengde ting. Så en viss del av tankene deres vil garantert være opptatt med de fysiske tingene. Så hva skal dere gjøre? Dere må tilskrive Brahmas vesen, dere må tilskrive Guds vesen til alle fysiske ting når dere kommer i kontakt med de tingene, fysisk eller mentalt. Når dere gjør det, når dere tilskriver Guds vesen til hvert eneste fysiske objekt følger dere prinsippet om Brahmacarya.

Yama, dødsguden, sa: «Bare for å få seg opphøyet til den høyeste rang, bare for å få den statusen, sier jeg ordet onṁ.»

(*Yaddicchanto Brahmacaryam caranti*

Tatte padam samgrahena vraviimyoṇmityetat.)

Som dere vet står ingenting stille her i universet, ingenting er fast, alt er i bevegelse. Alt beveger seg innen omfanget av de tre grunnleggende relative faktorene—rom, tid og person. Hele universet i sin kollektive form er også i bevegelse for det er bevegelse i tankeprosessen, eller tankeprojiseringen, til det Høyeste. Der det er bevegelse er det vibrasjon, og det er uttrykk for energi. Og som dere vet er energier gjensidig-muterende. Lysenergi kan omdannes til lydenergi; og livsenergien i mennesker kan omdannes til åndelig energi, til elektrisk energi, til lys-

energi eller til lydenergi. Når dere snakker, omdanner dere livsenergi til lydenergi.

Nå går denne omdanningen fra det begynnelseløse (*anádi*) til det endeløse (*ananta*). Og innen dette enorme omfanget, spennet mellom det begynnelseløse og det endeløse i dette universet vårt, finnes den fenomenale verden, skapt av et eneste Noumenalt Vesen. På grunn av denne bevegelsen blir det skapt lydenergi. I kraft av ens åndelige utøvelse (blir ens ører ordentlig trent for å fange opp den lyden. Alle kan fange opp den lyden med sine fysiske ører når de ørene er ordentlig trent i åndelig utøvelse. Og den lyden kalles *oṅmákāra*. Den består av alle lyder i universet, av alle fysiske og psykiske lyder i det indre og i det ytre. Det er *oṅmákāra*, og fordi alle bølger, alle vibrerende uttrykk stråler ut fra det ene Navet, går dere mot det Navet gjennom en prosess i negativ tilnærming.

Jeg bør nevne her at hvis bevegelsen fra det Høyeste Navet til grove vesener anses som en positiv bevegelse, vil tilnæringsmåten deres måtte anses som en negativ bevegelse*—for bevegelsen deres er fysisk-psykisk i den første fasen; så rent psykisk i den andre fasen; deretter psykisk-åndelig i den tredje fasen; i den endelige fasen, rent åndelig. På sanskrit kaller vi disse fire fasene *kāma*, *artha*, *dharma* og *mokśa*. Disse fasene er kjent som *caturvarga*—fire faser, fire klassifikasjoner.

Så *oṅmákāras* startpunkt er nært knyttet til det Makropsy-kiske Vesen. Og det har også sitt mikropsy-kiske motstykke. Og

* «Ubetinget frigjøring (*mokśa*) er derimot bare mulig hvis det mentale leget, som begynner med den grovste mentale jefølelsen i form av den fysiske kroppen, med en eller annen kraft kan vende tilbake mot den ene positive kraften som stråler ut i Makrokosmos' tankeprojeksjon. Den kraften mot den enhetlige positive kraften må nødvendigvis være negativ. Så den ukvalifiserte åndelige utøvelsens vei, som leder til endelig frelse, er alltid negativitetens vei. Denne i teorien negative kraften med sin grunnleggende negativitet, som tenderer mot endelig enhet med Bevissthet, kalles *kulakunḍalīnī*—den oppkveilte slangen.» Fra «Universets skapelse», *Ide og ideologi* s. 78.

det er derfor omñkára også er kjent som *prañava*: forstavelsen *pra* til grunnverbet *nu*, pluss endelsen *al*. *Prañava* betyr «det vesen som leder deg til den høyeste status, til den høyeste rang.»

Nå tenker jeg at dere har forstått at den *prañava* skal høres og ikke uttales. Tungene deres kan ikke uttale den ordentlig. Det er en uopphørlig lyd. Derfor kalles den også for det Stores lyd, *Shabda Brahma*.

Og nå om *Ístamantra*. Først, hva betyr *Ísta*? *Ísta* betyr elskelig, favoritt, kjær, attraktiv, mål, bestemmelse. Det finnes en mengde betydninger av det ene ordet *Ísta*. Og *mantra*? Det finnes ikke noe fyllestgjørende ord på engelsk for sanskritbetegnelsen *mantra*. Vi bruker ordet «incantation» for *mantra*, men det er ikke et passende ord for betegnelsen på sanskrit. På sanskrit er ånden i betegnelsen *mantra* formulert slik: «Et *mantra* består av lyder som leder til frigjøring når de mediteres på» (*mananát tárayet yastu sa mantrah parikiirtitah*).

Manana betyr «indre anmodning, suggesjon», «gjentakelse i det indre». Og *tárayet yastu*—etter denne *manana*, «når det vesenet frigjør deg fra alle metafysiske, alle psykiske og suprapyskiske, og også fra alle åndelige bindinger,» kalles det *mantra*. *Mananát tárayet yastu sa mantrah parikiirtitah*.

For en åndelig aspirant, for en åndelig utøver, er det hans eller hennes *Ístamantra* som er *prañava*, «det vesen som leder en til den høyeste status, til den høyeste rang,» ettersom det ansporer en mot det Høyeste Veset, det leder en mot det Høyeste Veset; det hjelper en med å komme i kontakt med, eller snarere bli ett med, eller befestet seg i det Vesenet. Så for en åndelig utøver er det ikke omñkára som er *prañava*; vedkommendes *Ístamantra* er *prañava*. Derfor blir ens *Ístamantra* tillagt så mye betydning. Og en må også huske at for hver eneste utøver er ens *Ístamantra* det viktigste av alle ord. For en *sádhaka* er ens personlige *Ístamantra* det eneste meningsfulle ordet, og det mest

dyrebare ordet. For den enkelte utøver har andres Ístamantra ingen verdi. For deg er ditt personlige Ístamantra det mest meningsfulle og dyrebare mantraet, og andres personlige Ístamantra har ingen verdi for deg. De er meningsløse ord. Følger dere med?

Dere kjenner den gamle historien om Hanuman, en stor hengiven. I mytologien sies det at Hanuman en gang ble spurt av noen andre hengivne: «Hanuman, du vet at det ikke er noen forskjell på Ráma og Náráyána. De er det samme, ingen forskjell.»

Ráma betyr «yogiernes mest dyrebare, kjæreste eie» (*Rámante yoginah yasmin*). Hvem er yogiers kjæreste eie? Den Høyeste Bevissthet. Så Ráma vil si den Høyeste Bevissthet. Og hva betyr Náráyána? Nára betyr Skaperkraften; nára betyr bhakti (hengivelse); and nára betyr vann. På sanskrit har ordet nára disse tre betydningene. Den ene er níra, vann.

Den andre betydningen er hengivelse. Dere kjenner til at det levde en stor seer ved navn Nárada. Da betyr «donor, en som gir.» Hans oppgave var å reise gjennom India, Tibet og Sørøst-Asia og synge den Stores kiirtan—å spre nára, spre hengivelse blant folk flest; og derfor var han viden kjent som Nárada—*Náradencoyála*, den som sprer hengivelse.

Når det gjelder den første betydningen av nára så vet dere jo godt at det er folk på jernbanestasjoner som serverer folk vann; de er også Nárada. [latter] Og den andre betydningen av Nárada er en som sprer hengivelse.

Og den tredje betydningen av Nára er Paramá Prakrti—Mahámáyá, Mahálaksmii—Skaperen av dette universet, den Skapende Evnen, den Bindende Evnen, den Kvalifiserende Evnen. Det er Nára; og *ayana* betyr «ly, tilflukt». For blekk er blekkhuset tilflukten. På samme måte er Náráyána tilflukten for Nára i betydningen Prakrti.

Så det er ingen filosofisk forskjell på Náráyána and Ráma. Betydningen av Ráma er den Høyeste Bevissthet og betydningen av Náráyána er også den Høyeste Bevissthet, Parama Purúsa. «Å Hanuman, når du er en hengiven, du er en opphøyd sjel, hvorfor bruker du da bare ordet Ráma og ikke Náráyána? For dere vet at hans Íśtamantra var Ráma. Hanumans svar er svært viktig. Dere bør huske det. Han sa:

«Å mine brødre, ser dere, jeg vet at rent filosofisk, i utgangspunktet, eller åndelig sett er det ingen forskjell på Shriinátha and Jánakiinátha.»

(Shriináthe Jánakiináthe cábheda Paramátmani;

Tathápi mama sarvasvah Rámah kamalalocanah.)

(Shriinátha vil si Náráyána. Shrii vil si Lakśmii—Shrii vil si Skaperkraften, Paramá Prakṛti – and nátha betyr Herre: Skaperkraftens Herre, den Høyeste Bevissthet, Parama Purúsa,. Shriinátha vil si Shriinivása, Náráyána—den samme betydningen. Shriinátha, Shriinivása, Shriipati—alle har samme betydning.)

Så, «Jeg vet at det ikke er noen forskjell på Shriinátha, Náráyána, og Jánakiinátha.» Jánakiinátha betyr Ráma, Janakis make. «Jeg vet at det ikke er noen forskjell, men, mine kjære herremenn, for meg er ordet Ráma det eneste ordet av betydning, og for meg betyr ordet Shriinátha, eller Náráyána ingenting. Jeg anerkjenner ikke det ordet.»

Dere utøvere, dere gutter, dere jenter, bør huske at det mest verdifulle, viktigste ordet her i universet for deg er ditt personlige Íśtamantra, og for deg er alle andre ord uten innhold, uten betydning, uten mening.

22. november 1970 kveld, Hyderabad

Den Høyeste Bevissthets universelle uttrykk

La det bli et kort foredrag om den Høyeste Bevissthets universelle uttrykk, Parama Purúṣas *vishvarúpa*.

«Du er en kvinne, Du er en mann; Du er en gutt, Du er en jente; Du går vaklende med stokk, Du uttrykker Deg i en mengde former og på en mengde måter.»

«Små blå insekter, små grønne insekter, og rødøyde fugler; skyer med lyn og torden; årstidene, havet—alle disse manifestasjonene Dine proklamerer Din makt fra begynnelseløs tid.»

(*Tvaṁ strii tvaṁ pumānāsi tvaṁ kumāra uta vā kumārīi;*
Tvaṁ jirṇo daṇḍena vaiṅcasi tvaṁ jāto bhavasi vishvatomukhah.)
(*Nīlah pataungo harito lohitaśā tadidgarbha rtavah samudrah;*
Anādimastvaṁ vibhutvena vartase yato jātāni bhūtāni vishvā.)

«Å Allmektige, alle uttrykk, alle manifestasjoner er kjent for Deg. Ingenting er uvesentlig, ingenting er uviktig. Alle er mikroskopiske uttrykk for den Høyeste Bevissthet.» Han kan ikke hate deg. Han har ikke rett til å hate noen, Han har ikke rett til det.

Tvaṁ strii tvaṁ pumānāsi. Hankjønn er uttrykk for den Høyeste Bevissthet, de er den Høyeste Bevissthets sønner. Likedan er kvinner uttrykk for den Høyeste Bevissthet, de er den Høyeste Bevissthets døtre.

Tvaṁ strii tvaṁ pumānāsi tvaṁ kumāra uta vā kumārīi—
«En liten gutt, en søt liten gutt, er Ditt uttrykk. En søt liten jente er også Ditt uttrykk.»

«Og den gamle mannen som går med stokk er også et sødmefylt uttrykk for den Høyeste Bevissthet» (Tvam' jirno dandena). Et panorama av Hans uttrykk, en samling av så mange uttrykk. Alle er like sødmefylte, like respektable, like elskelige, for samlingen av alle disse skikkelsene er Hans kosmiske uttrykk (vishvarúpa).

«Og alle Dine uttrykk, hvert eneste uttrykk Du har, er sarvatomukha,» allvitende, allmektig. (Tvam' játo bhavasi vis-hvatomukha). «Du er så elskelig» og derfor ser en hengiven Han i hvert eneste uttrykk.

«Små blåfargete insekter, grønnfargete, og skyer, og torden—alt dette—de er alle Dine uttrykk, alt er min Store, min elskede Allmektige» (niilah pataungo harito lohitak'sa tadid-garbha rtavah samudrah).

«Og Du bor, Din bolig er det uendelige riket. En kan ikke gå utover Din rekkevidde, ingen kan gå utover Ditt omfang. Fordi—hva? Du er den Legemliggjorte Lykksalighet (Ánandasvarúpa)» (anádima'stvam vibhutvena vartase).

«Av lykksalighet ble alle vesener født, i lykksalighet lever de, og i lykksalighet vil de til slutt oppløse seg.»

*Ánandáddhyeva khalvimáni bhútáni jáyante;
Ánandena játáni jiiivanti ánandam'
prayant'yabhisam'vishanti.*

«De ble skapt av den Høyeste Bevissthets lykksalighet (ánandam). Han ønsket det. Bare for å glede Seg Selv skapte han hele verden, så roten til skapelsen finnes i ánandam.»

«Og alle levende vesener ønsker å leve her, forbli her i verden, for de ønsker å få lykksalighet fra denne verden» (ánandena játáni jiiivanti). Og når et menneske tenker at en ikke får lykksalighet, eller at en ikke vil få lykksalighet, begår vedkommende selvmord.

«Og i den siste timen og ved menneskelivets høydepunkt, ønsker en seg fred i lykksalighetens søte fang—den Høyeste Bevissthet» (ánandaḿ prayantyabhisaḿvishanti).

Og dette er den Høyeste Bevissthets kosmiske uttrykk. Men de intellektuelle—dere vet, helt fra første dag har det vært en strid! Det er to slags kamper. En kamp foregår mellom yogier og intellektuelle—de er to motstridende sider som alltid slåss mot hverandre. De hengivne og de intellektuelle. Og en annen kamp foregår mellom den hengivne og Gud (*Bhagaván*). [latter]

Kampen mellom intellektuelle og hengivne er som følger: Den intellektuelle ønsker å se alt, forstå alt ved hjelp av sitt lille intellekt. Og det intellektet ligger i de små hjernecellene i hjernen, i det lille kraniet. Og de tenker at «vi er intellektuelle, vi er ikke vanlige yogier». Dette er den intellektuelles mentalitet. Og de ønsker at deres intellekt skal være alminnelig anerkjent. Det er mulig det faktisk er intellekt, eller ikke, men det må anerkjennes. [latter] Og de er gjør-lite, høytravende folk, teoretikere, Og de svulmer av selvgod forfengelighet. Dette er intellektuelles natur. Vil dere gutter og jenter bli intellektuelle?

[Tilhørerne: «Nei.»]

Og hengivne sier at denne lille hjernen og disse små nervecellene er skapt av den Høyeste Bevissthet. Hvordan kan de bedømme Han med denne lille hjernen og disse små nervecellene? Den beste måten å få Han på, å bli ett med Han på, er å overgi seg på Hans alter.

Så de slåss alltid seg imellom, disse intellektuelle og hengivne.

Og det pågår en kamp mellom den hengivne og Gud også, som dere vet. Når begynte den—når? I begynnelseløs tid. Og vi aner ikke om den vil fortsette i uendelig tid. Kampen er om hva? Gud sier: «Å hengivne, jeg er her fordi dere er her. Navnet mitt, Gud, ville vært meningsløst hvis ikke det fantes hengivne, for et navn blir meningsløst hvis det ikke brukes av noen som en måte å tiltale en på.» Sett at en mann, en bestemt herremann,

er Nirmal. Men hvis det ikke finnes noen i universet som kaller han Nirmal, da vil det navnet «Nirmal» bli meningsløst. «Og derfor står dere over meg,» sier Gud. «Å hengivne, dere står over meg.» Og den hengivne sier: «Å Høyeste Bevissthet, Du er selve grunnlaget for mitt liv, jeg finnes fordi Du finnes.»

Dere vet at en av betydningene av ordet *Kṛś́na* er som følger: *Kṛś́* betyr å være til. På Sanskrit har dette grunnverbet to betydninger. En betydning er å tiltrekke seg; evnen som trekker alt til seg er *kṛś́* pluss *na*, det vil si *Kṛś́na*; verdens alt-tiltrekkende, all-attraktive evne, universets kjerne. Og den andre betydningen er å være til, å eksistere, finnes. Hvorfor kaller vi Han *Kṛś́na*? Fordi hengivne sier at «Vi finnes fordi Du finnes. Det er derfor Du er *Kṛś́na*. Hvis ikke *Kṛś́na* finnes vil heller ikke vi finnes.» Så hengivne sier: «Nei, nei, nei, Høyeste Bevissthet, Du er grunnlaget for livet mitt, så Du er mye, mye mer høyerestående enn jeg.» Og Gud sier: «Nei, hvorfor høyerestående?» [latter] Denne striden pågår mellom hengivne og Gud. En strid om å være lavere enn den andre. En uopphørlig kamp.

De intellektuelle sier: «Ettersom den Store har uttrykt seg i form av dette universet, den noumenale Store i form av den fenomenale verden, i form av det fenomenale universet, hvem er det som styrer oss da? Hvem er den styrende autoriteten? Når Han har uttrykt seg fullt ut?» De hengivne sier: «Nei, nei, nei, dette universet er den fenomenale siden av Hans uttrykk, og den resterende delen, det resterende motstykket er mye høyere, mye større enn den uttrykte delen. Dette universet er en begrenset øy, en veldig liten øy, i et hav av uendelighet. Den uttrykte delen av den Høyeste Bevissthet er akkurat som et punkt, og den ikke-uttrykte delen er større enn et hav. Hengivne sier:

«Bevissthet har utallige hoder, utallige øyne, utallige føtter; Han er overalt på denne jorda. Han er det altgjennomstrømmende Vesenet. Han finnes ti fingerbredder over *trikuṭi*, som

finnes midt mellom øyenbrynene (Hans sete er sahasrára cakra som finnes i issen).»

«Han kjenner til alt som skjedde i fortiden og hva som vil skje i fremtiden. Han er alts Overhode for Han har skapt alt.»

(*Sahasrashiirśá Puruśah sahasráśah sahasrapát;*
Sa bhúmimí vishvato vrtvá'tyatisthaddasháungulam.)
(*Puruśa evedam sarvam yadbhútam yacca bhavyam;*
Utámrtatvasyesháno yadannenátirohati.)

«Mitt Høyeste tenker med utallige hjerner og du har en hjerne. Et menneske har bare en hjerne, og den Høyeste Bevissthet tenker med utallige hjerner. Du ser med to øyne, du intellektuelle, du ser med to øyne, og den Høyeste Bevissthet ser med utallige øyne. Han ser det som blir gjort i sinnet ditt, det som blir gjort av deg i hemmelighet. For Han har utallige øyne.»

Sahasrapát, utallige føtter eller ben. Bare for å erobre rom bruker du fly, raketter; men du vil aldri bli i stand til å erobre tid eller rom. Du vil alltid måtte bruke noe tid på å bevege deg over et bestemt område. Det kan være du kan minske tidsrommet, men det vil aldri bli null. Men sahasrapát—«min Høyeste Bevissthet har utallige ben.» Sett at et ben er her i Hyderabad og et annet i Madras. Tar det da noe tid å gå fra Hyderabad til Madras? Nei. Med rakett vil det ta noe tid. Men Han er sahasrapát. Han har ben overalt her i universet. I hver eneste del av dette universet.

«Å intellektuelle, Han har uttrykt Seg i alle universets former. Han er til stede i hvert eneste vesen. (Sa bhúmimí vishvato vrtvá'tyatisthaddasháungulam). «Men»—sa bhúmimí vishvato vrtvá—«Han dekker alt også.» Han finnes ikke bare i form av dette uttrykte universet, men også som dets bevitnende motsykke, Han forblir utover dette universet også.

«Han finnes ti fingerbredder over trikúti, som finnes midt mellom øyenbrynene (Hans sete er sahasrára cakra som finnes i issen)» (á'tyatisthaddasháungulam)—«gjennom alt, ved hjelp

av alle Sine mentale evner styrer Han dine fysiske og mentale bevegelser.»

«Men Han vet alt—alle tidligere hendelser, alle fremtidige hendelser, og imellom fortid og framtid det korte spannet av nåtid.» Men du intellektuelle, på den ene side lærer du, på den andre side glemmer du. For du lærer med en bestemt hastighet og glemmer enda fortere. [latter] Og dette er den intellektuelles situasjon. Så dere gutter, kan jeg spørre dere en gang til: Vil dere bli intellektuelle, eller vil dere bli hengivne?

[Tilhørerne: «Hengivne.»]

Utmerket. Da skal jeg hjelpe dere. [latter] «Og Han er Herren, Han er Faren, Han er Opphavet til alle skapninger, til alle levende vesener» (utámrtatvasyesháno yadannenátirohati). Mennesker, vet dere, er de mest utviklete, mest opphøyde skapningene. Og Han er Herren over alle opphøyde skapninger. Han er også Herre over de såkalte intellektuelle (hvis de faktisk er eleverte skapninger). «Herre over helvete og over himmel» (utámrtatvasyesháno). Men dere vet, undertrykte folk, analfabeter, syndere—er ikke de barn av den Høyeste Bevissthet? Så absolutt. Han er Herre over himmel, og Han er også Herre over helvete. Han er Herre over alt, Han er Bevisstheten for alt. Så ingen synder må føle at fordi en er en synder så elsker ikke den Høyeste Bevissthet en, den Høyeste Bevissthet liker ikke han eller henne. En må huske at det kan være en er en synder, men han eller hun er like fullt den Høyeste Bevissthets barn; den Høyeste Bevissthet kan ikke hate han eller henne.

Skjønner dere, en gang oppsto det en heftig diskusjon mellom en intellektuell og en hengiven. Den hengivne spurte den intellektuelle: «Du intellektuelle, kan du fortelle meg hva min Høyeste Bevissthet, hva min Herre ikke kan gjøre?» Og den intellektuelle kom i knipe for å si hva Herren ikke kan gjøre. Så den hengivne kom med et svar. Han sa: «Min Herre, Min Høyeste Bevissthet, Min Høyeste Far kan ikke gjøre to ting. Det ene er at Han ikke kan skape en annen Høyeste Bevissthet. [latter]

Han kan ikke skape en annen Høyeste Bevissthet som Seg Selv. Det er Hans første mangel. [latter] Den første diskvalifikasjonen er at Han ikke kan skape en annen Høyeste Bevissthet. Og den andre diskvalifikasjonen er at Han ikke kan hate noen. Selv om Han ønsker det—sett at Han ønsker å hate en bestemt person—nei, Han evner ikke å hate andre, Han kan ikke hate andre. Dette er de to diskvalifikasjonene, den Høyeste Bevissthets mangler.

«Han er Herre over alle opphøyde skapninger, Han er Herre over alle de syv himlene, og Han er Herre over, Han er Faren til, Han er det kjærlige Opphavet til alle undertrykte folk, alle syndere, alle degraderte, fordervete personer» (utámrtat-vasyesháno). Så det er alle menneskers plikt å nytte hvert eneste øyeblikk i sitt dyrebare liv i sádhaná, i meditasjon, i å ideere på det Høyeste storhet, og nytte sine verdifulle liv til å gjøre Herrens kiirtan.

Dere vet, det er et menneskelig trekk at når to eller tre personer møtes, hva gjør de helt naturlig? De kritiserer andre. Sett at to eller tre herremenn er samlet. De kritiserer den mannen: «Det er ingen god person»—den ministeren—«Han er ingen god mann»—det partiet—«Det er faktisk ikke noe godt parti.» Og de vil aldri tenke over hva de selv faktisk er. De vil aldri kritisere seg selv. Jeg vil si omtrent ikke kritisere seg selv. Så hva vil et intelligent menneske gjøre? Hun eller han vil gjøre—hva? Nytt den tiden. Dere vet, folk sier: «Et uvirksomt sinn er djevelens verksted.» Så intelligente mennesker vil bruke tiden sin på å alltid gjøre kiirtan for den Høyeste (*kiirtaniiyah sadá Harih*). Når enn de har litt tid til overs vil de gjøre Haris kiirtan.

Hvorfor Hari kiirtan? Et veldig populært navn på den Høyeste Bevissthet er Hari. Hvorfor Hari? På sanskrit betyr *hr* å stjele. Så Han er Hari for *Harati pápánii ityarthe Hari*—«En som stjeler synder kalles Hari». Han stjeler. Han stjeler hva? Han stjeler syndene dine.

Når enn du tar noe fra en eller annen uten vedkommendes tillatelse, ved fysisk makt, kalles det ran, ikke sant? Og når du tar noe fra en herremann uten hans tillatelse, men i hemmelighet og ikke voldelig, da kalles det stjeling. Når en befester seg i den Høyeste Bevissthet og når en overgir seg på Haris alter, hva gjør Hari da? Han stjeler vedkommendes synder uten vedkommendes tillatelse. Han vil aldri si: «Å hr. X, la meg ta syndene dine.» [latter] Nei, Han vil ikke si det for i så fall vil hr. X si: Å Hari, jeg vil gi Deg blomster, jeg vil gi Deg sinnet mitt, jeg vil gi Deg alle mine gode handlinger og gode sider. Men hvorfor skal jeg gi deg syndene mine?» Vedkommende vil ikke tillate det; vil ikke gi sin tillatelse. Så Hari må stjele hans eller hennes synder i hemmelighet. Derfor er Han også den Største Stjeleren.

Og hva må et menneske gjøre? Når enn en har litt tid, over alt der to eller tre personer samles, vil de gjøre kiirtaniyah sadá Harih. Det er den beste nyttiggjøringen av deres verdifulle tid.

23. november 1970 morgen, Hyderabad

Hengivelse, frigjøring og den Høyeste Bevissthet

Emnet for dagens foredrag er hengivelse, frigjøring og den Høyeste Bevissthet.

Levende veseners eksistens, og især menneskers, er basert på fire prinsipper, fire grunnprinsipper: fysisk, fysisk-psykisk, psykisk og psykisk-åndelig, og rent åndelig. Disse fire planene kalles *caturvarga* på Sanskrit. Men menneskelige bestrebelse og menneskelige uttrykk er trefoldig. Selve eksistensen er basert på det fjerde, det åndelige, så det kan ikke finnes noe uttrykk på det planet.

Og på alle de tre planene der menneskelig streben fungerer, er det mange bindinger. De bindingene er personbestemte, rombestemte og tidsbestemte. Helt fra den menneskelige sivilisasjons opprinnelse har mennesker forsøkt å bli fri fra disse bindingene. Og der de kunne løse et bestemt problem eller en bestemt binding, delvis eller midlertidig, kalte de det befrielse (*artha*). Og når de frigjorde seg for evig og alltid kalte de det den Høyeste befrielse (*Paramārtha*).

Denne frigjøringen fra tidsbestemte, stedlige og personlige bindinger på de tre planene—fysisk, fysisk-psykisk og psykisk/psykisk-åndelig—kalles befrielse. Mennesker prøvde å frigjøre seg med denne befrielsen uten at den noen gang vedvarte. Bare frigjøring på det åndelige plan kan være varig, og kalles derfor den Høyeste befrielse. En kan oppnå frigjøring fra de første tre bindingene, men aldri varig frigjøring.

La oss på hvordan menneskeheten fungerer på disse tre lagene.

Det første bindingen er binding på det fysiske plan. Du er sulten—du vil ha mat. Mat gir deg midlertidig frigjøring fra sultens binding. Du kjøper mat med penger. Så i dette tilfellet er penger din midlertidige frigjører; så penger kalles artha, befrielse, på sanskrit.

Sett at du ikke kjenner betydningen av et bestemt ord. Du hørte med en lærd person og fikk et svar. Den mentale tørsten din ble midlertidig stilt; din sult ble midlertidig tilfredsstilt. Så «betydning» kalles også artha, befrielse, på sanskrit. Befrielse er midlertidig frigjøring, den gjør deg midlertidig fri fra din psykiske sult eller psykiske tørst. Men penger i betydningen befrielse, eller mening i betydningen befrielse kan ikke gi deg varig frigjøring.

Men på det åndelige plan—Hva er åndelig binding? Åndelig binding er: Du er ett med det Åndelige Vesen. Det Åndelige Vesen er alltid med deg, og du er alltid med Han. Du burde alltid ha denne virkeliggjøringen bestandig, men du har ikke denne virkeliggjøringen. Det at du mangler denne virkeliggjøringen er din åndelige binding. Og når du i kraft av din *sádhaná*, din hengivelse, din oppofrelse får den virkeliggjøringen for alltid har du det som er kjent som den Høyeste befrielse—ikke befrielse, men den Høyeste befrielse.

Så menneskelig eksistens er basert på fire grunnprinsipper, men menneskelig streben er trefoldig. Disse fire planene er fysisk; så fysisk-psykisk; deretter psykisk og psykisk-åndelig; og til slutt åndelig. Det første kalles begjær (*káma*) på Sanskrit, den andre er kjent som befrielse (artha), den tredje er kjent som *dharma*, og den fjerde er kjent som frelse (*moksá*). Frigjøring vil si frigjøring fra disse tre bindingene. Nå, hvordan skal dere frigjøre dere? Det er i hovedsak tre tilnæringsmåter: kunnskap (*jñána*), handling (*karma*) og hengivelse (*bhakti*).

Jiṅānam. En kunnskapsrik person (*jiṅānii*) vil si: «Den Høyeste Bevissthet, det høyeste målet, er den absolutte sannhet, og Han er uendelig. Du må bli ett med Han.» (*Satyam'jiṅānam anantam'Brahma*). Når noen sier til deg «Bli ett med Han» er det bare teori. Hvordan kan du bli ett med Han? Hvordan går en fram rent praktisk? Lærde personer har ingenting å komme med her. De kan ikke veilede deg praktisk, selv om det er et faktum at den Høyeste Bevissthet er absolutt sannhet og at Han er uendelig.

Handlingsmennesker vil si: «Se handling som det Store og gjør så mye handling som mulig» (*karma Brahmeti karma bahukurviita*). Men hvordan skal du se handling som det Store? Ikke noe svar.

Så de hengivne, hva sier de hengivne? De sier:

«Hengivelse er tjeneste til Gud; hengivelse er den guddommelige kjærlighetens form; hengivelse er legemliggjørelsen av lykksalighet; hengivelse er den hengivnes liv.»

Bhaktir Bhagavato sevá bhaktih prema svarúpinii;

Bhaktiránanda rūpá ca bhakti bhaktasya jīvanam.

Dere vet, lærde er helt enkelt teoretikere, og i den endelige fasen av sin handling er handlingsmennesker også teoretikere. Derfor sa den velkjente lærde i India, Sri Shankaracarya: «Av alle veier og framgangsmåter til frelse er hengivelse den beste» (*moksákaránasamagryám bhaktireva gariiyasii*).

Så hva sier de hengivne? Bhaktir Bhagavato sevá. De er to herremenn, hr. X og hr. Y. Hvordan kan hr. X komme i nærkontakt med hr. Y? «Å hr. X, «ásálám válekum.» «Válekum sálám.»* Men kommer de i nær kontakt? Eller opprettholder de en herremanns avstand? De opprettholder så absolutt en herremanns avstand; men med guddommelig tjeneste, uselvisk tjeneste til

* Muslimske utveksling av hilsener.

Gud i skapelsen, når du gjør tjeneste, da kommer dere i den nærmeste kontakt. Er det ikke sånn?

Den hengivne sier: «Hengivelse er den personifiserte kjærlighet» (bhaktir Bhagavato sevá bhaktih premasvarúpinii). Hva er kjærlighet (*prema*)? I dette universet tiltrekker hvert eneste vesen seg alle andre ting. Og med denne gjensidige tiltrekningen blir balansen i hele universet ordentlig ivaretatt—likevekten, balansen blir ivaretatt. Denne tiltrekningen er naturlig for alle skapte vesener, levendegjorte som ikke-levendegjorte. Tiltrekning er naturlig; frastøting er ikke naturlig. Frastøting er negativ tiltrekning, men tiltrekning er ikke negativ tiltrekning. Når et bestemt skapt vesen tiltrekkes av en annen begrenset ting kalles det *káma*, og ens tiltrekning for det Uendelige Vesen kalles *prema*, uselvisk kjærlighet.

«Det som gjør at en mister sin identitet, som gjør at intens min-het (*mamá*) prentes inn i sinnet, og som avstedkommer en mentalitet (*bháva*) som er myk og tiltalende for sjelen, kalles *prema* av de lærde.»

*Samyaunmasrnito svánto mamatvátishayáankitah;
Bhávah sa eva sándrátma budhaeh premah nigadyate.*

Så dette er kjærlighet, *prema*. Og for en hengiven? Bhakti-premasvarúpinii. For en hengiven er «hengivelse den personifiserte kjærlighet.» Hengivelse er kjærlighetens ånd.

Bhaktiránanda rúpá ca. Og dere kjenner *ánandam*, lykksalighet. Når en kommer i kontakt med et eller annet, og etter å ha kommet i kontakt med det skapes det en sympatetisk psykisk vibrasjon og den sympatetiske psykiske vibrasjonen opprettholder en parallellitet, et samsvar, med den tingens fysiske vibrasjon, og vi kaller det for glede, lykke (*sukham*). Og når en persons psykiske vibrasjon ikke kan opprettholde parallellitet med den tingens fysiske vibrasjon, sier vi at det er smerte, sorg (*dukham*). Sett at en herremann kommer i kontakt med en rose.

Og etter å ha kommet i kontakt med den rosen skapes det en vibrasjon i den herremannens sinn, og når den vibrasjonen opprettholder parallellitet med den fysiske bølgen, lysbølger og andre bølger fra den rosen, sier vi at herremannen opplever sukha. Og sett at du kommer i kontakt med et lik i oppløsning. En bestemt mental vibrasjon blir skapt, og hvis din mentale vibrasjon ikke er ute av stand til å bevare parallellitet med den fysiske vibrasjonen av det oppløste liket sier vi at du opplever dukha. Dette er forskjellen på glede og smerte, lykke og sorg. Og når gledens bølgelengde, bølgelengden i den sympatiske vibrasjonen blir neste uendelig, strukket akkurat som en rett linje, da er det uendelig glede (*sukham anantam*). Det er lykksalighet. Så, «hengivelse er personifisert lykksalighet» (*bhaktirānanda rūpā ca*).

«Og for en hengiven er hengivelse og hans eller hennes liv—hans eller hennes vitalitet, hans eller hennes livsenergi, hans eller hennes selve eksistens—uatskillelige» (*bhakti bhaktasya jīvanam*). Hvis for eksempel en tyv, en raner sier: «Å hengiven, jeg tar din hengivelse!» vil den hengivne si: «Ta livet mitt i stedet! La meg beholde min hengivelse.» *Bhakti bhaktasya jīvanam*. Så derfor er det sagt: «Blant alle veier og måter og tilnærminger til frelse er hengivelse den beste» (*mokṣa kāraṇasamaḡyām bhaktireva gariiyasii*).

Så er det sånn at når en ikke er ordentlig kultivert fordreier en selve ånden i sitt psykiske objekt. Hengivelse er nært forbundet med kjærlighet. Så det kan bare være hengivelse for det Høyeste, for uselvisk kjærlighet (*prema*) er alltid for det Uendelige; hengivelse kan bare være for det Uendelige. Men det kan finnes fordreininger. Når en ønsker seg penger av den Høyeste Bevissthet sier en: «Å Høyeste Bevissthet, jeg er Din hengivne.» Nei, vedkommende er ikke Hans hengivne! For han eller hun vil ikke oppnå den Høyeste Bevissthet, vedkommende vil ha penger fra den Høyeste Bevissthet. «Å Høyeste Bevissthet, jeg er Din hengivne, jeg har en datter i passende alder, jeg vil ha

en brudgom. Jeg vil ikke spandere et øre på det.» Er vedkommende en hengiven? Nei, nei, nei. Her har det skjedd fordreining. Sånt er bare fordreininger av hengivelse.

Derfor er det blitt sagt at alt sånt er hengivelse til noe ytre (*aparābhakti*). Når en ønsker seg noe annet av den Høyeste Bevissthet enn den Høyeste Bevissthet, kalles slik hengivelse for hengivelse til ytre ting, og når en ønsker den Høyeste Bevissthet fra den Høyeste Bevissthet er det hengivelse til det innerste (*parābhakti*).*

De hengivne sier: Sett at den Høyeste Bevissthet viser Seg for deg og sier: «Å gutten min, vil du ha noe av Meg?» Hva bør du svare da? Du bør si: «Du vet best hva jeg trenger og ikke trenger. Du vet det bedre enn jeg. Så Du gjør det som er bra for meg. Jeg kommer ikke til å si noe på det.» Men hvis Han til og med da sier: «Å gutten min, si noe, prøv å få noe. Spør om noe, si noe, Jeg ønsker at du selv skal si, 'Å Høyeste Bevissthet, jeg vil ha ditt og datt'»—i så fall bør du si: Å Høyeste Bevissthet, gi meg hengivelse til det innerste.» Eller du kan si: «Å Høyeste Bevissthet, gi meg et rent intellekt (*shuddhā' buddhi*).»

Et rent intellekt betyr et velmenende intellekt. Intellektet bør alltid være forbundet med godvilje. Hvis det ikke er forbundet med godvilje, vil den personen være verre enn et dyr. Ingen kan bremse sitt forfall. Og når den hengivne har rent intellekt, velmenende intellekt, vil vedkommende garantert få hengivelse til det innerste. Der det er rent intellekt vil det være hengivelse til det innerste. Så dere bør huske at hengivne er svært intelligente og lærde er dårer.

Det finnes tre former for hengivelse til noe ytre. Når en såkalt hengiven (hengivelse til noe ytre vil si at de ikke er hengivne, de er såkalte hengivne) sier: «Å Høyeste Bevissthet, jeg er din hengivne,» og så sier: «X er min fiende. Vær så snill og drep han, vær så snill og drep han!» Slik hengivelse kalles statisk

* Se fotnote s. 26.

(tamasisk) hengivelse. Det er egentlig ingen hengivelse. Når noen sier: «Å Høyeste Bevissthet, jeg er Din hengivne, men Du vet, jeg får ingen jobb, vær så snill og sørg for at jeg blir ansatt,» prøver ikke vedkommende å skade noen, men hun eller han vil ha fysisk utvikling eller fysisk løft, forbedring for seg selv. Slik hengivelse, slik såkalt hengivelse, kalles muterende (rajasisk) hengivelse. Og det er også hengivelse til noe ytre, og hengivelse til noe ytre er ingen hengivelse. Og sett at noen sier: «Å Høyeste Bevissthet, jeg er Din hengivne, og Du vet, jeg ønsker meg frigjøring, jeg vil bli fri,» og den Høyeste Bevissthet spør: «Å gutten min, hvorfor vil du bli fri?» «Å, jeg finner ingen glede i denne verden lenger, for jeg klarer ikke å fordøye maten lenger. Enten gir Du meg fordøyelsen tilbake eller gi meg frigjøring.» Dette er ren (sattvisk) hengivelse. Egentlig er ikke slik ren hengivelse heller noen hengivelse; hengivelse til noe ytre er ikke hengivelse i det hele tatt.

Hva er hengivelse? Hengivelse til det innerste (parābhakti) er hengivelse. Så når du blir spurt av den Høyeste Bevissthet for andre gang: «Hva vil du ha?» bør du si: «Jeg vil ha hengivelse til det innerste eller et rent intellekt.» Og hva er hengivelse til det innerste? «Å Høyeste Bevissthet, Du kan si om jeg er en hengiven eller ikke. Det er Du som kan dømme om jeg er Din hengivne eller ikke—men jeg vil ha Deg.» Barnet sier: «Å mor, jeg vil ikke ha leker av deg, jeg vil ha deg.»

Så, «Jeg vil ha Deg. Og hvorfor vil jeg ha Deg? Fordi jeg ønsker å tjene Deg.» Og, «Å gutten min, hvorfor ønsker du å tjene Meg?» «Fordi jeg finner glede i å tjene Deg; derfor ønsker jeg å tjene Deg.» Dette er hengivelse til det innerste.

Men dette er ikke den høyeste fasen av hengivelse til det innerste. I den høyeste fasen, når en blir spurt av den Høyeste Bevissthet: «Å gutten min, hvorfor ønsker du å tjene Meg?» bør svaret være: «Gjennom å tjene Deg ønsker jeg å glede Deg. Derfor ønsker jeg å tjene Deg. Jeg ønsker ikke å nyte.» Dette er den høyeste fasen av hengivelse til det innerste. Dette er det

hengivne sier. Og lærde opprettholder en herremanns avstand. Nå, har dere forstått alt?

En hengiven som har utviklet hengivelse til det innerste utvikler et familieforhold til det Høyeste. Og de hengivne som har utviklet hengivelse til det innerste finnes i tre kategorier: kategori A, kategori B og kategori C. Kategori A er den høyeste.

Kategori C: Når de blir spurt av noen vil de si: «Du vet, den Høyeste Bevissthet tilhører meg.» «Hvorfor? Hvorfor tilhører Han deg?» «Du vet, den Høyeste Bevissthet tilhører alle, og jeg er også en del av alle, så Han tilhører selvfølgelig meg. Ettersom Han tilhører alle, tilhører Han selvfølgelig også meg. Jeg er også med i A-L-L-E.» Disse er i kategori C. De har utviklet hengivelse til det innerste, men de er kategori C.

Og de hengivne i kategori B vil si: «Ja, den Høyeste Bevissthet tilhører meg.» «Hvorfor? Hvorfor tilhører Han deg?» «Han tilhører meg; Han er min personlige eiendom. Han tilhører meg, men fordi Han tilhører meg tilhører Han også andre.»

Altså, kategori C hengivne sier: «Han tilhører alle, derfor tilhører Han meg.» Kategori B hengivne sier: «Han tilhører meg, og Hans forhold er til meg. Han har det samme forholdet til andre som Han har med meg. Så Han tilhører meg, og Han tilhører også andre.» De er i kategori B.

Og de hengivne i kategori A vil si: «Han tilhører meg. Han er min personlige eiendom. Han tilhører ingen andre.»

Så for de hengivne av høyeste kategori er den Høyeste Bevissthet hans eller hennes personlige eiendom, og tanken på å dele med andre er uaktuell.

Med hengivelse kan en komme i den aller nærmeste kontakt med den Høyeste. Så et intelligent menneske vil utvikle hengivelse. En kan være kunnskapsrik eller ikke, en kan være et handlingsmenneske eller ikke, men en må ha hengivelse.

Hengivelse er selve livet for en hengiven (bhakti bhaktasya jīvanam). Denne delen er helt sentral. Dere vet at kunnskap innebærer utøvelse. Og handling innebærer utøvelse. Men

hengivelse er ingen utøvelse, det er et prinsipp. Det er noe ganske naturlig, og naturlig forbundet med livet ditt. Så når en blir en hengiven blir en naturlig i sin levemåte.

I alle skrifter om hengivelse vil dere se at folk ikke kritiserer hverandre. Det de har å si er om det Høyeste, om målet sitt, om sin bestemmelse. Og vet dere, med denne lille menneskehjernen og dette lille menneskelige intellektet er det overhodet ikke mulig for noen å kjempe mot Skaperkraften (Paramá Prakrti), å slåss mot det bindende prinsippet. For å kunne det må en motta en særlig gunst, en særlig hjelp av den Høyeste Bevissthet, ellers er det ikke mulig i det hele tatt—ikke «vanskelig», men rett og slett «helt umulig»—for noen å kjempe mot Skaperkraften, sloss mot Mahámáyá.

Men når en befester seg i den Høyeste Bevissthet, overgir seg på Parama Puruśas alter, blir dette veldig enkelt for han eller henne. Og når en overgir seg på det Høyestes alter, hva må en gjøre? En må ikke spørre den Høyeste Bevissthet om noe. For en hengiven betyr frigjøring ingenting. En hengiven vil ha den Høyeste Bevissthet og ingenting fra Han, selv ikke frigjøring. Anta at den Høyeste Bevissthet sier: «Å hengivne, hva vil du ha?»—vedkommendes svar er: «Jeg vil ha Deg.» En må ikke si: «Jeg vil bli fri» for sett at en sier «Jeg vil bli fri;» en kan bli fri, men det kan være at en ikke oppnår den Høyeste Bevissthet. Hva er den mest verdifulle—frigjøring eller den Høyeste Bevissthet? Den Høyeste Bevissthet!

I statisk hengivelse til noe ytre: «Å Høyeste Bevissthet, den fyren er min fiende. Hr. X. Drep han.» Her kan det være at den Høyeste Bevissthet dreper hr. X eller ikke. Det som er sikkert er at en ikke vil oppnå den Høyeste Bevissthet for en sa ikke: «Å Høyeste Bevissthet, jeg vil ha deg.» I muterende hengivelse sier en: «Å Høyeste Bevissthet, jeg vil ha en jobb.» Det kan være en får det. En kan få en jobb eller ikke; det blir som den Høyeste Bevissthet behager. Men det er helt sikkert at en ikke vil oppnå den Høyeste Bevissthet for en sa ikke: «Å Høyeste Bevissthet,

jeg vil ha Deg.» Og i ren hengivelse kan det være at en får for-døyelsen igjen [latter] men en får kanskje ikke, får ikke den Høyeste Bevissthet fordi en ikke sa: «Å Høyeste Bevissthet, jeg vil ha Deg.» Så for en hengiven er den Høyeste Bevissthet vikti-gere enn frigjøring.

Når en kommer i den aller nærmeste kontakt med den Høy-este Bevissthet blir en den Høyeste Bevissthet. «Den som kjen-ner Brahma blir Brahma» (*Brahmavid Brahmaeva bhavati*). Under slike omstendigheter gir frigjøring ingen mening, har ingen be-tydning. Og med hjelp av den Høyeste Bevissthet vil det være en svært enkel oppgave for en å frigjøre seg fra Skaperkraftens bindende påvirkning, fra hennes bindende evne.

Den Store Krsńa sa helt åpent:

«Denne Májá er en svært sterk kraft. For et enkelt men-neske er det veldig vanskelig å bekjempe denne Májá. Hun er uovervinnelig. Men de som tar tilflukt i Meg kan enkelt be-kjempe denne Májá.»

*Daevii hyesá guńamayii mama Májá duratyaya;
Mámeva ye prapadyante Májámetám taranti te.*

Og jeg har allerede fortalt dere at i en hengivens tilfelle, i en hengivens liv er hans eller hennes forhold til den Høyeste Be-vissthet akkurat som et familieforhold. For en hengiven, til for-skjell fra for en intellektuell eller et handlingsmenneske, er Han ikke en dommer; Han er familiefaren. Og dermed må ikke en hengiven tenke—og en hengiven kan ikke tenke—at han eller hun er en synder eller var en synder, fordi det er et familiefor-hold. I en rettsal kan en si at en er en kriminell, men når det gjelder forholdet til den Høyeste Bevissthet så er det et rent fa-milieforhold. Og derfor må hver eneste åndelig utøver, hver eneste åndelige aspirant huske at han eller hun ikke må nære noe mindreverdskompleks når en kommer i kontakt med den Høyeste Bevissthet. Den Høyeste Bevissthet er ens personlige eiendom.

Den Store Krsna sa:

Api cet sudurááro bhajate mámananyabhák;

So hi pápavinirmuktah mucyate bhavabandhanát.

«Når selv en synder av verste slag ideerer på Meg—hvis en synder trekker sitt sinn bort fra alle andre ting og fører det sinnet, de samlede tilbøyelighetene til Meg—Jeg forsikrer vedkommende om at hun eller han vil bli fri; vedkommende vil få alt.»

Så på det åndelige plan må ikke en utøver lide av og må ikke oppmuntre til noe mindreverdskompleks. Dere er alle hans elskede sønner, Hans elskede døtre. Dere vil garantert oppnå Han; det er deres fødselsrett å være ett med Han.

23. november 1970 DMC, Hyderabad

Makropsykisk streben

Det grunnleggende stoffet er den Høyeste Kognisjon, den Høyeste Erkjennelse. Og innen omfanget av denne Høyeste Kognisjonen fungerer tre operative prinsipper. Streben etter skapelsen er et resultat av den uopphørlige kampen mellom de tre stridende prinsippene som fungerer innen trekanten av krefter. Og dere vet at disse tre operative prinsippene egentlig ikke er tre prinsipper, de er det samme prinsippet, men ut fra bølgelengden deres sier vi at den ene, eller denne bestemte strømmen, eller denne bestemte vibrasjonen er det rene, opphøyde, sattviske prinsippet, og den andre er det muterende, omskiftende, rajasiske prinsippet, og det groveste er det statiske, tamasiske prinsippet. På det umanifesterte planet kjemper disse tre kreftene med hverandre, og når de danner en trekant, den første trekanten i den umanifesterte universet, forsøker de å påvirke hverandre, og som følge av denne gjensidige kampen, disse stridende kreftene, hva gjør de? Resultantkraften av den kampen kommer ut av et av hjørnene, og vi bør si at det toppunktet er det grunnleggende punktet av fundamental positivitet—den grunnleggende positiviteten—fordi fra dette punktet begynner skapelsen. Og fra dette punktet starter Hans streben.

Og denne fasen av skapelse, som i filosofi gjerne kalles den utadrettede kraften, er det tre deler, tre faser, og den første delen, der den akkurat kommer ut av toppunktet, er det grunnleggende prinsippet. Teoretisk sett eksisterer dette prinsippet, men i praksis kan det ikke bringes på det rene. I den neste fasen beveger det seg i rett linje. Dette første punktet kalles *bindu* i tantra.

Og deretter går det i rett linje. Her er noe skapt. Ånd blir langsomt forvandlet, blir omdannet til abstrakt. Kognisjon, erkjennelse blir forvandlet til abstrakt. Sjel (*Átma*) blir forvandlet til sinn (*mánasa*). Dette kalles *náda* i tantra. Bindu, deretter *náda*. Det fundamentale prinsippet og det opphavelige prinsippet, skapelsens urprinsipp.

Og deretter blir denne *náda* omdannet til krumming (*kalá*) som følge av indre konflikt, *klesh*, og samhørighet eller kohe-sjon. Krumninger skapes i dette legemet. Dette kalles *kalá*. Hva enn vi ser, hva enn vi føler, hva enn vi virkeliggjør er innen omfanget av denne *kalá*. Dette universet er en skapelse av vibrasjoner med ulike krumninger. Det er en vev av bølger med ulike lengder. Og hva er disse bølgene? Hva er det vibrerende prinsippet? Det er det Høyeste Selvets strebende uttrykk. (Emnet for foredraget er makropsykisk streben.) Så, som følge av denne makropsykeiske streben får vi dette universet. Vi får denne verden bestående av fem elementer.* Vi får disse mikrokosmosene.†

1971 eller tidligere, *Ernakulam* eller *Trivandrum*

* Eter (rom), luft, lys, flytende og fast materie.

† Det kan være at alt Baba sa ved denne anledningen ikke er blitt med i denne teksten.

Den mest subtile tilbøyeligheten

I skriftene ble det en gang sagt,

«Dette menneskesinnet er et særegent vesen. Det er årsak til alle våre sorger og forlegenheter, og det er årsak til vår høyeste lykke. Det er årsak til binding og det er årsak til frigjøring.»

(*Manaeva manusýánám káranám bandhamokśayoh;*
Bandhastu visáyasaungii mukto nirvisáyam tathá.)

Dette sinnet, som fungerer i den menneskelige skikkelse, trenger næring for å fortsette å finnes. I menneskesinnet er det femti slike næringsstoffer. Og disse er de menneskelige tilbøyelighetene, *vrttier*.

Tilgjengeligheten av disse tilbøyelighetene eller psykiske fødevarer er grunnleggende for ivaretagelse av sinn, det mentale. For sinnets stilling er rett mellom ånd og materie, og derfor er det sagt at sinnet er en vannkantskraft (*tatasthá shakti*). *Tatá*, vet dere, betyr linjen der vann berører land; det punktet kalles *tatá*. Hvis du går mot vannet—hvor vil du befinne deg i neste øyeblikk? Under vann. Eller hvis du går oppover vil du komme på tørt land. Likedan er det hvis sinnet beveger seg oppover vil det bli forvandlet til ånd; og hvis det går mot materie vil det bli omdannet til materie, det vil bli *jada* (fast materie). Så det er forbundet med både materie og ånd.

Sinnets forbindelse, sinnets bånd til materie representeres av 49 tilbøyeligheter, og sinnets forbindelse med ånden er representert av kun en tilbøyelighet. De 49 tilbøyelighetene er verdslige tilbøyeligheter, og de kan bare fungere ved hjelp av indre eller ytre organer. Og den ene tilbøyelighetene som forbinder sinnet med ånden er kraften mot det innerste, *paráshakti*. Den er hinsides organenes virkeområde.

Hvis en alltid oppmuntrer de 49 tilbøyelighetene vil en naturlig nok bli omdannet til et dyr, og fra dyr til grov materie. Hva må den åndelige aspiranten gjøre? Han eller hun må oppmuntre det ene vesenet, kraften mot det innerste; og den kraften mot det innerste vil omdanne vedkommendes sinn til ånd. Når den personen blir ett med det Store, hva skjer da? Han eller hun blir sinnsløs, for vedkommendes mentale kraft er omdannet til intuisjonskraft.

Nå er spørsmålet om noe sånt er mulig for en dårlig person, for en fordervet person. Dere vet, flertallet—jeg vil ikke si flertallet, men en betydelig prosent blant folk flest—tenker: «Vi er fordervete personer, vi er vanlige folk; er det mulig for oss å omdanne sinnet vårt til ånd? Nei, nei, det der er for store sjeler (*mahátmaér*), ikke for oss.» De tenker sånn.

Men slik mentalitet er feilaktig, for alle disse femti tilbøyelighetene finnes i hvert eneste menneskesinn, i hvert eneste mikrokosmos. Disse femti tilbøyelighetene finnes i en stor sjel, og også i en ond person. Så med regelmessig øvelse, med usvikelig tro, og med nidkjær innsats kan et vanlig menneske, et fordervet menneske, oppnå den høyeste tilstanden. Det er slett ikke umulig. En må trekke sinnet sitt tilbake fra lavere tilbøyeligheter og lede sinnet mot den ene tilbøyeligheten, kraften mot det innerste.

Psykologisk sett, vet dere, er mental fortrenning og mental undertrykkelse begge feilslåtte. Dere bør ikke hindre strømmen. Dere kan regulere strømmen for å avverge at den går over sine bredder ved å lede det vannet gjennom diverse kanaler. Her bør dere også regulere strømmen av de lavere tilbøyelighetene deres og lede dem mot den ene tilbøyeligheten, mot det Høyeste Selv. «La Han forbinde våre sinn med rettskaffenhet» (*sa no buddhya shubhaya'samýunaktu*). Sinnet går mot så mange ikke rettskafne (*ashubha*) aktiviteter. Trekk de aktivitetene tilbake og led dem mot det ene gode Vesenet.

Så dette sinnet er årsak til binding dersom de 49 tilbøyelighetene oppmuntres. Dette sinnet er årsak til frigjøring hvis den ene tilbøyeligheten oppmuntres. I skriftene nevnes det:

Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák;

So'pi pápavinirmuktah mucyate bhavabandhanát.

«Hvis selv den verste synder» (dere vet, durácárii betyr fordervet person, en som oppmuntrer mørkekraften, avidya shakti; og sudurácárii—en som til og med syndere synes er en synder) api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák «Hvis selv en svært, svært fordervet person»—bhajate mámananyabhák—«ideerer på Meg»—ananyabhák—«ved å trekke tilbake sinnet sitt fra alle andre, lavere tilbøyeligheter, fra alle de 49 tilbøyelighetene»—« Hvis selv en svært, svært fordervet person, et udyr i menneskelig skikkelse, ideerer på meg ved å trekke sinnet sitt tilbake fra alle andre lavere tilbøyeligheter (fra alle de 49 tilbøyelighetene— «» —

Kjenner dere til de 49 tilbøyelighetene?

psykisk-åndelig lengsel—*dharmá*

psykisk lengsel—*artha*

fysisk lengsel—*káma*

åndelig lengsel—*mokśa*

likegyldig—*avajiná*

psykisk apati, mangel på sunn fornuft—*múrcchá*

fråtsing—*prashraya*

mangel på selvtillit—*avishvása*

tenker at alt vil bli ødelagt—*sarvanáśha*

ondskap—*krurata*

sjenanse, skam—*lajjá*

sadistisk tendens—*pishunata*

misunnelse—*iirśa*

statisk, søvngretten—*susúpti*

melankoli—*visáda*

irritabel—*kasáya*

tørst etter ervervelse—*trśná*

blind forelskelse—*moha*

hat, motvilje—*ghrńá*

frykt—*bhaya*

håp—*áśhá*

bekymring—*cintá*

bestrebelse—*ceśtá*

min-het, kjærlighet—*mamatá*

forfengelighet—*dambha*

samvittighet, skjelneevne—*viveka*

mental nummenhet grunnet frykt—*vikalata*

ego—*ahamkára*

grådighet—*lolatá*

hykleri—*kapatata*

kranglevorenhet inntil vill overdrivelse—*vitarka*

anger—*anutápa*

lyden av påfugl—*śadaja*

lyden av okse—*śabha*

lyden av geit—*gándhára*

lyden av hjort—*madhyama*

lyden av gjøk—*paiñcama*

lyden av esel—*dhaevata*

lyden av elefant—*nisáda*

grunnlyd av skapelse, opprettholdelse, oppløsning—*oᅇm*

lyden av å vekke kulakuńdalini—*hum*

utøvelse, å sette teori ut i praksis—*phat*

uttrykk for verdslig kunnskap—*vaosát*

velferd på det subtile plan—*vasát*
gjøre noble handlinger—*sváhá*
overgi seg til det Høyeste—*namah*
avskyelig uttrykk—*visá*
sødmefylt uttrykk—*amrta*
verdslig kunnskap—*apará*

Dette er de 49. Og den siste, den ene subtile tilbøyeligheten, er åndelig kunnskap—*pará*.

«Vedkommendes blir fri fra synd. Jeg frigjør vedkommende, Jeg befriir vedkommende for syndige bindinger» (so'pi pápavinirmukto). Og hva er synd? Vyásadeva sa:

«Av alt som står i de 18 gamle skriftsamlingene (puranene) er to utsagn av Vyása helt essensielle: dyd er å gjøre godt mot andre og synd er å skade andre.»

(*As'tádashapuránésú Vyásasya vacanadvayam;*
Paropakárah punyáya pápáya parapiidanam.)

«Hvis dere går mot fellesskapets interesser begår dere synd, og hvis dere går inn for fellesskapets beste gjør dere noe godt.»

«Denne synden er den verste bindingen; Jeg frigjør en fra syndens bindinger» (so'pi pápavinirmuktah).

«Og vedkommendes blir fri for alle verdslige bindinger, hun eller han oppnår den høyeste lykksalighet» (mucyate bhava-bandhanát).

Så dere er alle åndelige utøvere. Dere må huske at dere må motvirke de 49 tilbøyelighetene og dere må oppmuntre den mest subtile tilbøyeligheten. Å oppmuntre den mest subtile tilbøyeligheten er deres åndelige meditasjon.

1971 eller tidligere, Ernakulam eller Trivandrum

Ditt personlige forhold til Gud

I morges sa jeg at det er bruken av energi som betyr noe og ikke det å besitte en ubrukt kapasitet. Mange mennesker har ulike former for mindreverdskompleks. De tenker at de ikke har utdanning. Hvordan vil de oppnå sitt livs mål?

Det er feil å anta at en kan oppnå den Høyeste Bevissthet ved å lese mengder av bøker eller ved å gi strålende foredrag. Ingen boklig lærdom eller selv leseferdighet trengs for å møte Gud. Fremtiden for de uten utdanning er også lys.

Guds forhold til mennesker er et familieforhold. Når foreldre gir mat til barna sine gir de ikke fire brødkiver til sønnen som har en Master og kun en til den andre sønnen som bare har videregående. For foreldre er alle barna deres like. Likedan er alle personer like for Gud og Han vil gi dem den samme åndelige føde. I realiteten avhenger foreldres kjærlighet ikke av barnas utdanning, men av barnas tilknytning til foreldrene.

Lærde eller intellektuelle har en skavank. De leser diverse teorier og filosofier, og disse tingene forårsaker konflikt i sinnet deres. De er ute av stand til å avgjøre om den eller den filosofien er korrekt. Det stiller seg bedre for de uten utdanning, ettersom de går den åndelige vei stødig, uforstyrret av motstridende ideer. Intellektet er ikke i stand til å fatte den Høyeste Bevissthet. Når alt kommer til alt er intellektet bare en skapning i den innadrettede skapelsesprosessen der Ren Bevissthet omdanner seg til sinn av de fem grunnleggende elementene* som det tidligere hadde omdannet seg til. Som en skapt ting kan ikke intellekt fatte sin Skaper, det Høyeste Vesen. Dukkene kan vise

* Eter (rom), luft, lys, flytende og fast materie.

hvilket som helst stykke som mesteren vil at de skal vise, men de kan ikke styre mesteren som fører dem.

Hva er kunnskap? Det er subjektivering av ting. Gud, som er den ultimate subjektivitet, kan ikke fanges av en tankeprosess som bare kan gripe ytre ting og ikke noe høyere nivå av subjektivitet.

Heller ikke er Gud oppnåelig gjennom å lytte til en mengde åndelige foredrag. Noen liker å delta på åndelige samlinger. Men det de hører med ett øre går ut av det andre i 180 graders vinkel, og leder ikke til frelse. Med kiirtan og Gudserindring stiller det seg derimot annerledes. Uansett om du gjør de tingene i tiltro og hengivelse, eller i hat så er resultatene oppmuntrende.

Det finnes egentlig ikke noe ord på engelsk for ordet *shraddhá* («tiltro og hengivelse»). Det du holder for å være livets høyeste gode er *sat*. Og når du leder alle dine evner og sentimenter mot oppnåelsen av dette målet, kalles det *shrat*. Og følelsen forbundet med dette kalles *shraddhá*.

Selv når du tenker på Gud som en fiende er du opptatt av Han. I realiteten engasjeres sinnet vårt mer av sinne og hat enn av positive tilbøyeligheter. Når vi har en krangel gående med noen fortsetter vi å tenke at neste gang vi møter vedkommende vil vi si ditt eller datt. Således vil Gud bli oppnådd enten du elsker Han eller hater Han. Ravana tenkte alltid på Rama som sin fiende og derfor fikk han også frelse ved Hans hender. Men bare å lytte til skrifter eller snakk vil ikke gi ønskede resultater.

En bør også huske et annet faktum: Gud virkeliggjøres bare av de Han skjenker sin nåde. Du bør ikke ha følgende følelse i sinnet: «Nå har jeg gjort så mye; Gud bør la Sin nåde regne over meg.» I stedet bør du føle: «Det er opp til Deg, å Herre, å gi meg Din nåde. Denne kroppen min vil arbeide som en maskin til Du skjenker meg Din kjærlighet.» Hvis du er stolt over dine gode handlinger, vil den stoltheten bli værende igjen til slutt, ikke Guds nåde.

For Han er alle like. For samfunnet betyr forskjellene noe, men ikke for Gud. Hans nåde regner på alle, men hvis du bærer en paraply av ego over hodet ditt blir du ikke våt av Hans Nåde. Alle har rett til å komme inn i det Stores bolig, *Brahmaloka*, det mest subtile laget av det Makrokosmiske Sinn—dette er alles fødselsrett. Han er god mot alle, på ethvert tidspunkt i ens liv. En må bare ta imot denne godheten ved å fjerne egoet.

Uansett hvor stor synder en kan være—hans eller hennes frelse er garantert i det øyeblikk vedkommende overgir seg til det Høyeste.

Det Vesen du forsøker å oppnå—den Høyeste Bevissthet—er ditt innerste selv. Ditt forhold til Han er ikke noe ytre som kan defineres av rett, lover eller samfunn. Det er et familieforhold. Ønsket i ditt sinn om å møte Gud oppstår bare når Han er velvillig innstilt til deg. Det er en følge av Hans ønske om å møte deg. Ditt møte med Gud er ikke en ensidig affære, det er noe gjensidig. Du går ett skritt mot Han og Han kommer 20 mot deg.

Til å begynne med når et lite barn tar til å gå oppmuntrer og ansporer foreldrene det litt til å gå. Det prøver å gå, men faller. Så kommer forelderen til og tar det på fanget. Gud gjør det samme. Gjør den minste innsats og Han vil ta deg opp og sette deg på Sitt fang.

Ditt forhold til Gud er personlig. Ingen kan bryte dette forholdet. Det er del av ditt vesen, din fødselsrett.

21. januar 1971 kveld, Ranchi

Den hengivnes lykksalighet

På Sanskrit betyr ordet *nára* flere ting. En betydning er vann. En annen betydning er skaperkraften, *Paramá Prakrti*, det Forårsakende Opphavet eller det Høyeste Operative Kosmiske Prinsipp. Den tredje betydningen er hengivelse.

Det hovedsakelige og uunngåelige målet for enhver åndelig utøver er ikke å nyte hengivelsens nektar selv, men å spre den overalt. Utøvere ivrer etter å dele den lykksaligheten de nyter med andre.

I gammel tid levde det en slik hengiven som reiste rundt fra sted til sted og spredte hengivelsens lykksalighet. Han het Nárada. En gang sa han til den Høyeste Bevissthet: «Å Herre, alle lærde og filosofer sier at Du er allvitende, men folk føler ikke at Du finnes overalt. Så hvor er det Ditt nærvær kan bli følt mest? Hvilket sted liker Du aller best?

Den Høyeste svarte: «Det er sant at jeg er overalt; det er ingen handling, ingen tanke, ingen følelse der jeg ikke er til stede. Alle handlinger finner sted for Mine øyne, i Mitt sinn. Ingenting kan gjøres eller tenkes skjult for Meg. Likevel bor jeg ikke i den sjuende Himmel som folk tror. De sinn som er uten transsynthet, begrensninger og ismer er steder jeg liker.»

«Den virkelige betydningen av ordet *yoga* er å forene. Men de som gjør yogaøvelser (*ásana*), pusteøvelser (*pránáyáma*) osv. uten hengivelse, dyrker ørkenen. Uten hengivelsens vann vil de ikke lykkes. Jeg finnes ikke i hjertene til sånne tørre yogier.»

Betydningen av ordet *bhakti*, hengivelse, er «tiltrekning mot det Høyeste». Når tiltrekningen er mot noe begrenset, kalles det binding eller tilknytning (*ásakti*), og når tiltrekningen er mot det Høyeste er det hengivelse. Det finnes ikke noe kompromiss, intet møtepunkt mellom binding og hengivelse, mellom

tiltrekning mot det Høyeste og tiltrekning mot verdslige ting. I binding er følelsen at «jeg får den tingen». I hengivelse er følelsen at «jeg går opp i Han». Der det ikke er noe ønske bor den Høyeste. Den Høyeste og begjær etter verden, som sola og natta, kan ikke sameksistere.

For hengivne er alle andre nytelser intetsigende. De er som mat uten salt. Så den Høyeste sier: «Der mine hengivne synger Min pris, gjør kiirtan, dit kommer Jeg—Jeg klarer ikke å la være å innfinne Meg der.»

En person er lærd, en annen er rik, men det kan være de er hengivne eller ikke. Det eneste en hengiven trenger er kjærlighet til den Høyeste. Når alle følelser, alle tilknytninger er rettet mot Han, er det hengivelse. Den eneste kvalifikasjonen er et oppriktig hjerte. Hvis hjertet ditt er rent, behøver du ikke noe mer.

Man tjener ingenting på å bli en intellektuell. Kunnskap er nyttig bare så lenge en ikke har hengivelse. Når du spiser noe godt, er papiret* du har maten på kunnskap. Maten selv er handling og smaken av maten er hengivelse. Når du har spist og smakt maten, kan det skitne kunnskapspapiret kastes i søppelbøtta. Dette er den eneste visdom. Vær vis!

22. januar 1971, Ranchi

* I India er gatemat utbredt, ofte servert i avispapir eller annet papir.

Bruk deg selv ordentlig for å nå Gud

I upanishadene* finnes det et berømt vers som sier at du ikke når den Høyeste Bevissthet hvis du ikke er sterk og full av energi. Ordet *bala* vil si den åndelige kraften som virker i et levende vesen. I dagligspråk betyr *bala* kapasitet. Det avhenger av i hvilken grad en bruker ens fysiske, psykiske og åndelige energi. En kan ha umåtelig kapasitet, men i den grad en ikke bruker den bidrar den ikke til virkeliggjøring av Gud. *Bala* avhenger derfor av hvor mye en nytter sin kapasitet.

Da den guddommelige broen ble bygget av Rama for at de skulle komme over havet,† brakte Hanuman fjell, men ekornet brakte kun små runde steiner. Begge var sterke og fulle av energi, og begge jobbet det de kunne.

Så selv en forholdsvis svak person kan bli kraftfull (*balaván*) ved å bruke den lille energien vedkommende har. Uansett hvor mye kraft og energi du har, bruk den i åndelig utøvelse og tjeneste og du er kraftfull nok til å oppnå den Høyeste Bevissthet. Ingen av dere trenger derfor å bekymre dere. Alle har det som trengs for å nå den Allmektige.

En bør rette sin energi i riktig retning. Hvis du skal østover og begynner å bevege deg vestover vil det du gjør bli sett på som galskap (*prámáda*). Ananda Marga har den riktige veien, gjennom subjektiv tilnærming og objektiv tilpasning. Mens de som følger Ananda Marga hele tiden har øynene sine på veien, overser de ikke denne relative verden. De arbeider for selvrealisering samt for å bygge opp samfunnet, og med det er nyttiggjøringen

* Sentrale skrifter i vedaene.

† En scene fra eposet Ramayana.

av energien deres aldri forgjeves. Når innsatsen er sann og nyttiggjøringen riktig vil dere garantert nå målet.

Jeg ønsker ikke at dere skal vente liv etter liv på å nå målet deres. Dere bør virkeliggjøre målet i dette livet. Hvorfor skal dere kaste bort selv et eneste dyrebart øyeblikk av dette livet? Frykt derfor ikke, suksessen deres er innen rekkevidde. Fortsett med å gjøre sann innsats.

21. mai 1971 morgen, Ranchi

Gud er med deg

Dere vet alle at den Høyeste Bevissthet er veldig nær dere. Han er så nær at ingenting kan være nærmere. Ettersom den Høyeste Bevissthet er overalt, er Han også det fjerneste punktet fra deg. Hvis du føler at Han er fjernt fra deg blir Han så fjern at du ikke kan måle avstanden.

Hvis du tenker at den Høyeste Bevissthet er stor og vidstrakt vil Han fremstå som så svær og enorm at du vil bli forvirret. Han vil vise seg som så strålende at øynene dine vil lukke seg ved Hans syn. Han er Skaperen av dette uttrykte universet. Men Han er også i universets minste atom. Hvis Han ikke var så liten, så subtil, hvordan kunne Han da komme inn i noe så lite som et atom?

Han åpenbarer seg for deg i overensstemmelse med dine følelser for Han. Hvis du er subtil er Han nærmest deg; hvis du er grov er Han fjernest fra deg. Føler dere at den Høyeste Bevissthet er her i Ranchi eller i Amerika? Han er så nær som i din jegfølelse, og så langt unna som et fjernt land. Når du tenker at Han er her, er Han nærmere enn her. Han er så nær at det er vanskelig å måle avstanden. Du søker Han i hulene i Himalaya og vandrer her og der og Han er ingensteds. Men når du blir bevisst Han vet du at Han var med deg i din søken og at Han fantes i hjertet ditt.

Han deler dine gleder og sorger, og Han er med deg i tykt og tynt. Han forlater deg aldri selv om alle andre har forlatt deg.

Alle levende vesener er barn av Udødelighet. Dere er født i evighet og dere går mot udødelighet. Derfor er det ingen grunn til å være redd, nedslått eller lei seg under noen omstendighet.

Tenk aldri at livet ditt er blitt verdiløst. Det ligger i dine hender å gjøre livet ditt verdifullt eller kaste det bort. Hvis du

er klar over at den Høyeste Bevissthet alltid er med deg, i deg, og at Han er det Største av alle vesener og det finnes ingen som elsker deg så høyt, vil du ikke ha noen grunn til å føle at livet ditt er blitt meningsløst.

23. mai 1971, Ranchi

Du lever som Gud vil

La ordet bestemmelse (desideratum) bli brukt i entall. Vi vil ikke bruke ordet bestemmelser (desiderata), flertall for bestemmelse, for mennesker har bare ett mål, ikke mange.

Nettopp nå sa dere *Seier til Baba!* (*Babá kii jaya!*). Men jeg sier *Seier til dere!* Som mennesker, som spiritualister, som åndelige misjonærer vil dere bli lykkelige når dere seirer—men jeg vil bli langt mer lykkelig, mangedobbelt så lykkelig.

Det er en grunn til alle ting og ideer her i denne relative verden. Det kan være dere kjenner til denne årsaken eller ikke, men det finnes en årsak. Når dere blir temmelig lei verdslige aktiviteter og sitter alene tenker dere: «Hvorfor er jeg kommet til denne verden?» Det kan være dere ikke kjenner årsaken, men Han, den som har manifestert Sin lek (*liila*) overalt, kjenner årsaken. Det kan være dere synes dere er mindre verdt, men dere er ikke det for Han.

Ta for eksempel kroppen din, sinnet ditt, og de utallige små cellene i kroppen din. Hver celle er opphav til en bestemt tanke. For noen spesielle ting som finnes i menneskekroppen! Skaperen har skapt denne kroppen med grundighet, med den største omhu; Han kjenner hvert sted i nervene dine. Du er ikke liten. En dukke kan tro at den er liten, og det kan være at andre synes den er liten, men dukkens skaper vil aldri synes at hans eller hennes skapning er verdiløs.

Alt som er innen omfanget av relativitet har en årsak til at det finnes. Selv det at en 80 år gammel mann eller kvinne finnes har en årsak. Den Høyeste Bevissthet har satt dere inn i verden; der er definitivt er grunn til det. La aldri mindreverd oppstå i dere. Dere er barn av den Høyeste Bevissthet—hvordan kan dere være mindreverdige? Hvis noen sier at dere er

mindreverdige, eller verdiløse, vil det være helt feil. Den Høyeste Bevissthet, skaperen deres, er et stort vesen. Hvordan kan Han skape noe mindreverdige?

Mange sier at naturen skaper. Men det er feil. Hva kan naturen skape? Stilen, måten skaperkraften, Prakrti, opererer på kalles natur. Det finnes sangstiler, dansestiler, det finnes en stil for å utføre enhver form for handling. Stilen skaperkraften opererer med kalles natur. Hvordan kan stilen skape? Bare den Ene som har stilen kan skape. Naturen kan ikke gjøre noe som helst. Skaperkraften opererer i overensstemmelse med den Høye Bevissthets ønske. Hvis den Høyeste Bevissthet ikke tillot det ville skaperkraften være ute av stand til å skape. «Selv et grasstrå ville ikke røre på seg. Alt, helt fra Skaperen (*Brahmá*) til et grasstrå, er Hans ønske» (*ábrahmastamba*).

Brahmá vil si stadiet i den manifesterte skapelsen (*Saguná Brahma*) der det Store (*Brahma*) skaper universet. (*Brahma* + a = *Brahmá*. A er skapelsens grunnlyd.) *Brahmá*, *Viśnú*, *Maheshvara*—disse er ikke atskilte vesener, de er diverse forskjellige funksjonelle former for det samme vesenet. En herremann eier et bakeri, er en reisende og er en sportsutøver med en kulle—han er den samme herremannen på forskjellige stadier. Selv *Brahmá* ville ikke være i stand til å skape hvis Han, den Høyeste Bevissthet, ikke ønsket det. Og det lille grasstrået ville heller ikke røre på seg.

Så glem å snakke om natur. Å snakke om natur er å snakke om en filosofi fra den gang mennesker ofret til steiner, trær osv.

Uten Hans ønske skjer det ingenting. Sett at du tar til motmæle mot den Høyeste Bevissthet i et møte. Det kan være du vil si: «Jeg utfordrer den Høyeste Bevissthet» Men etter at du har uttalt ordet «utfordrer» kan det være du opplever at den hevede neven din forblir hevet og stemmebåndene dine er stumme. Ingenting kan skje uten Hans ønske.

Du er kommet hit i overensstemmelse med Hans ønske, og ikke av noen annens. Overlat alt til Han. En astrolog forutser at du vil dø på en bestemt dato, og råder deg til å bære amuletter for å motvirke virkningen av stjerner og planeter. Men dør ikke astrologen selv?

Du vil leve etter Hans ønske, og du vil også dø etter Hans ønske. I dag sier jeg dere at dere bør stole på bare en, ikke to. Døden vil ikke være smertefull for dere, for også i døden oppnår dere Han. Gå opp i Han med all din kjærlighet.

Han har gitt deg organene dine. Bruk dem for Han. Syng Hans navn, Hans lovprising, Hans kiirtan med røsten din. Tenk på Han med sinnet ditt.

En som ikke gjør dette, kaster bort livet sitt. Og gi denne beskjednen der folk bare har menneskelig skikkelse, men ikke menneskelig sinn. Gå fra landsby til landsby, by etter by. Dette er jobben deres.

25. mai 1971 morgen, Ranchi

Den enkeltes ånd og Kosmisk Ånd

Emnet for dagens foredrag er den enkeltes ånd og Kosmisk Ånd. Her brukte jeg ikke ordene universell ånd, jeg brukte ordene Kosmisk Ånd—for dere vet, universet vårt er veldig stort, men det er ikke uendelig. Derfor brukte jeg ikke ordene universell ånd. Ånden i den Høyeste Kognitive, Erkjennende Evnen er Kosmisk.

Dette universet er skapt av de tre grunnleggende bindende prinsippene—rent (sattvisk), muterende (rajasisk) og statisk (tamasisk)—og der det statiske prinsippet øver bindende på-virkning blir objektiviteten, det vil det fenomenale motstykket til den noumenale* subjektiviteten, begrenset. En demarkasjonslinje, en grenselinje blir skapt. Og der det finnes en grenselinje, kan det ikke være uendelig. Det kan være veldig, veldig stort, men ikke uendelig. Og det er i en viss grad, ikke helt, elliptisk—eggformet—og derfor kalles universet *Brahmánda* på sanskrit—*Brahmá* + *ánda*—Brahmás ovale skapelse. *Brahmá* (med lang a til slutt) betyr den Høyeste Bevissthets kreative evne.

Når det Høyeste Erkjennende Vesenet, eller snarere den Erkjennende Evnen, skaper noe, når Dens skapning kommer innen det statiske prinsippets omfang, er den skapelsen veldig stor, men ikke uendelig. Og når den enkeltes erkjennende evne skaper noe, kan det være stort, men det er ikke i samme

* «*Noumenal* er et svært gammelt tysk ord. Det betyr 'den endelige årsaken', 'den opprinnelige årsaken'. Den Høyeste Bevissthet, *Parama Puruśa*, er deres noumenale årsak og dere er Hans fenomenale uttrykk ... *Noumenal* er en gammel tysk betegnelse; det er verken latin eller gresk.» Fra «En bør vite alt» (Berlin, 18. mai 1979), *Ord på veien 4*.

størrelsesorden som den Høyeste Erkjennende Evnens skapelse. Og en annen forskjell er at den Høyeste Erkjennende Evnens skapelse er ytre fysisk for alle, mens skapelsen til den enkeltes erkjennende evne bare er den enkeltes, ingen andre kan komme i kontakt med den verdenen. Det er en rent indre psykisk skapelse.

Nå finnes alle enkeltvesener, alle enkelte erkjennende evner, innen den kosmiske eksistens' arena, og dermed er alle skapninger, av det Kosmiske, grove realiteter for den enkelte. Et enkeltvesens skapning er dets eget personlige arbeid. Når den enkelte kommer i kontakt med det ytre fysiske, forsøker vedkommende å kjenne det ytre fysiske ut fra sin egne mentale kapasitet, men når det Kosmiske kommer i kontakt med det skapte universet, trenger Han ikke å vite noen ting ettersom for Han er ingenting i det ytre; alt er indre, psykisk. Derfor er det sagt:

«To fugler med gylden fjærdrakt sitter inntil hverandre på et tre. En av dem smaker de søte fruktene, den andre bare bevitner uten å smake.»

*(Dvā suparnā sayujā sakhāyā
Samānam vrksām parisāvajāte;
Tayoranyah pippalam svādvattyan
Ashnannanyo abhicākashiiti.)*

Et enkeltvesen er et bevitnende vesen. Likedan er det Høyest Vesen det Bevitnende Vesenet. Men hva skjer i den enkeltes tilfelle? Den enkelte ønsker å nyte de skapte vesenene, men den Høyeste forblir bare som et bevitnende vesen. Han forblir balansert, Han bevarer alltid Sin sinnsro, Han opprettholder alltid Sin likevekt.

Så hva skjer med den Kosmiske Ånd? I hele det Kosmologiske systemet er den Kosmiske Evnen en transcendental evne, et transcendentalt vesen, men evnen som skaper noe—den Bindende evnen, de iboende prinsippene, de bindende evnene—

kan bare fungere på et begrenset område, som er avsatt til dette av det Transcendentale vesenet. Men enkeltvesenets er bundet av de bindende prinsippene, det nyter ingen frihet i denne sammenheng. Og derfor er det sagt:

«Skaperkraften (Prakrti), den alt-skapende og alt-konstruktive faktoren, har ikke noe opphav. Tre farger finnes i Henne, rød (*rajoguńá*), hvit (*sattvaguná*) og svart (*tamoguńá*). Den enkelte bevissthet er bundet av Skaperkraften, men den Høyeste Bevissthet er Skaperkraftens Herre.»

(*Ajámekám lohítashuklaksńám*
Bahviih prajáh srjamánám sarupáh;
Ajo hyeko juśámáno`nushete jahátyenám
Bhuktabhogámajo`nyah.)

Den Kosmiske Erkjennende Evnen er uendelig og årsaksløs, et vesen uten årsak, og likeledes: «den Kosmiske Bindende Evnen er årsaksløs». Den er uten årsak. Dere vet, om Den Høyeste Bevissthet og den Høyeste Skaperkraft er det ikke annet å si enn at de er årsaksløse. Hvorfor?

I dette universet vårt er alt, som kommer innen omfanget av organene våre eller sinnet vårt, styrt av teorien om årsak og virkning. Og blant filosofene var Maharsi Kanada* den første filosofen som kom inn på denne teorien om årsak og virkning. Han var en betydelig vitenskapsmann. Han utviklet den første atomlæren. Maharsi Kanada sa: «Der det ikke finnes noen forårsakende faktor kan det ikke finnes noen virkende faktor» (*káranábhávát káryábhávah*). Over alt der vi ser noe eller erfarer noe må dette noe ha en årsak. Noe kan ikke være skapt av ingenting. Alt må ha en årsak. Der det ikke finnes noen årsak kan det ikke finnes noen virkning. Men denne teorien om årsak og

* Tilnavnet Kanada betyr «atomsluker», ettersom han er kjent for å ha utviklet grunnlaget for en atomær tilnærming til fysikk og filosofi. Antakelig het han opprinnelig Kashyapa og levde for omkring 1.500 år siden.

virkning fungerer innen omfanget av tre grunnleggende relativiteter: tid, rom, person. Denne teorien om årsak og virkning må ha—må ha—disse tre relative faktorene å fungere innen. Men disse tre faktorene—tid, rom og person—er skapt av det Kosmiske Sinn, det vil si av en psykisk skapning. Og der det er sinn er det tid, rom og person. Uten sinn kan det ikke finnes tid, rom og person.

Noen hevder at rom er evig, rom er uendelig. Det er en feilaktig ide. Rom er aldri uendelig. Nettopp nå fortalte jeg dere at rom er skapt av det statiske prinsippet, og når det er skapt av det statiske prinsippet kan det ikke være uendelig. Det må ha grenselinjer. Noe som er stort, men som har grenselinjer, kalles *vishála* på sanskrit; og noe som er stort og som ikke har grenselinjer kalles *Viráta* (umåtelig stort, uendelig) på sanskrit. Den Høyeste Bevissthet er *Viráta*, men dette universet er *vishála*, ikke *viráta*. Så rom er ikke uendelig. Det er et forårsaket vesen, og hva er dets årsak? Hva er det forårsakende opphavet? Det Høyeste Sinn.

Så tid. Tid er ingen evig faktor. Det er også et forårsaket vesen, som er et rent relativt begrep. Hva er tid? Tid er en mental måling av bevegelsen i handling. Det må finnes et sinn, og det må være hastighet, det må være bevegelighet. Uten bevegelighet og uten sinn kan det ikke finnes tid. Jorda er her, sola er der, jorda går rundt og menneskesinnet måler bevegelsen. Så vi har tid: 365 dager utgjør ett solår; 29 til 30 dager utgjør en månemåned.* 12 måneder utgjør ett måneår. Dette er alt sammen mentale målinger. Så tid baserer seg utelukkende på menneskesinnet og dermed kan den ikke være det forårsakende opphavet, den kan ikke være uendelig.

* En månemåned—synodisk måned—går fra en nymåne til den neste, omtrent 29 ½ dager.

Og person. Til å begynne med, i urtiden her på jorda, fantes det ingen personer, ingen skapte vesener. Så da det ikke fantes skapte vesener fantes det så visst heller ingen tid.

Nå, *Ajámekám lohitashuklaksrńám*.

Den Høyeste Bevissthet er skaperen av tid, rom og person. Så det finnes ikke annet å si om den Høyeste Bevissthet og den Store Skaperkraften, om den Kosmiske Erkjennende Evnen og den Kosmiske Bindende Evnen, at de er årsaksløse, for årsaken deres er hinsides sinnets rekkevidde, hinsides omfanget av de tre grunnleggende faktorene—tid, rom og person. Og derfor er ordet årsaksløs (*ajá*) brukt om det Kosmiske Bindende Prinsippet. «I likhet med det Kosmiske Erkjennende Prinsippet er Hun årsaksløs.»

Rødt, hvitt og svart (*lohitashuklaksrńám*). Ut fra bølglengder oppstår forskjellige farger, som dere vet: Tre farger finnes i Henne, rød (*rajoguná*), hvit (*sattvaguná*) og svart (*tamoguná*). (*bahviih prajáh srjamańám sarupáh*). Nå skaper Hun (skaperkraften, det Kosmiske Bindende Prinsippet) ulikheter her i universet. Hun skaper ulikheter med bølger av forskjellige lengder som strømmer ut fra det Kosmiske Navet, strømmer ut fra den Kosmiske Kjernen. «Den enkelte bevissthet er bundet av Skaperkraften, men den Høyeste Bevissthet er Skaperkraftens Herre.» Men dere vet, når det gjelder enkeltvesener er den enkelte bundet av det Kosmiske Bindende Prinsippet. Men et annet årsaksløst vesen, det vil si den Kosmiske Ånd, er Skaperkraftens Herre. Han er Herren, og det Kosmiske Bindende Prinsippet gjør som Han ønsker, som Han vil—snarere etter Hans innfall.

Nå kan ikke individet anses som den noumenale årsaken fordi det har bestemte bindinger; så den noumenale subjektiviteten er den Kosmiske Bevissthet, den Høyeste Bevissthet. Og derfor bør Han være den eneste gjenstand for meditasjon, den eneste gjenstand for tilbedelse for alle skapte vesener. Og det kan ikke finnes mer enn en noumenal subjektivitet. Dere kan si

at disse sifrene—en, to, tre, fire, fem—er alle bestemte mentale projeksjoner: psykisk internalisering og eksternalisering (*mána-sika samkalpa tatha vikalpa*). «Så hva er problemet hvis jeg bruker ordet to eller tre eller ti eller ett tusen? For Han er jo hinsides alle mentale projiseringer, alle mentale samkalpaer; så for Han er det ingen forskjell på en, to, tre eller ti eller ett tusen.»

Men i skriftene er det sagt: «Opprinnelig var Han Én, det Noumenale Vesenet var én; men de fenomenale vesenene er mange» (*eko'ham'bahu syám*). Hvorfor? Hvorfor ikke mer enn en? *Ekah devah sarvabhútesú*. Overalt er det blitt sagt en, en—*eka, eka*. *Ekah sadviprah bahudhá vadanti*. Hvorfor en? Nå vet dere at når sinnet blir samlet, når sinnet bringes til et høydepunkt, kommer dere i kontakt med det Høyeste. Det samlede, høydepunktsrettete bevisste sinnet kommer i kontakt med det underbevisste. Så kommer det høydepunktsrettete underbevisste sinnet i kontakt med det ubevisste. Og så kommer det samlede, høydepunktsrettete ubevisste sinnet i kontakt med den Kognitive Evnen. Så når sinnet ditt blir ett kommer du i kontakt med Han; så hvis vi skal bruke et siffer for Han bør det sifferet være en, og ikke noe annet siffer. Så den noumenale årsaken er et eneste vesen; men de fenomenale virkningene er mange. Den enkelte bevissthet er bundet av Skaperkraften, men den Høyeste Bevissthet er Skaperkraftens Herre. Men for det Noumenale vesenet, er den Bindende Evnen en helt uvesentlig evne. «Når den høyeste subjektivitet (*para*) og det ytterligere (*avara*) vesenet er virkeliggjort...» (*Tasmin drśte pará vare...*). I den uttrykte verden er det Bindende Prinsippets rolle viktig, men i den overjordiske verden kommer rollens Hennes i tillegg. På sanskrit betyr *avara* «i tillegg, ytterligere». *Pará vare*; «ikke i tillegg» heter *avara*—*pará vare* (*para* + *avara*).

Ved hjelp av det enkelte sinn og med de fysiske organenes begrensede kapasiteter, og med det enkelte sinnsstoffets begrensede kapasitet, har den enkelte ånd er begrenset verden;

okulært, taktilt, uansett hva det dreier seg om. Men den Høyeste, som har hele den transcendentale strukturen som sitt objekt, nyter alt i sitt indre; ingenting er hemmelig, ingenting er skjult for Han, og derfor er det sagt: «Deri finnes kimen til fullstendig allvitenskap» (*tatra niratishayam sarvajña biijam*). Dere kan ikke gjøre noe i hemmelighet; dere kan ikke gjøre noe i konfidensialitet. Alt er kjent for Han. For han er alt en åpen bok.

Nå ser vi at for den enkelte ånd og den Kosmiske ånd, forskjellen på den subjektive siden og dets objektive motstykke, er: den enkeltes objektive motstykke er en begrenset verden, ikke det samlede uttrykket av de fem elementene. Og derfor er det blitt sagt:

«Forskjellene på det to finnes egentlig i deres respektive differensierende evner (*upádhier*); det er ingen annen substansiell forskjell på de to. Skaperkraften agerer på Bevisstheten for å avstedkomme skapelsen fra 'jeg finnes'-følelsen ned til tilstanden av den groveste materie. Å mennesker, dette er hva hver og en bør huske.»

(*Tayorvirodho'yam upádhiikalpito*
Navástavah kashcidupádhireshah;
Iishadyamáyá mahadádikáranám'
Jiivasya káryam shrnú painçakosám.)

Forskjellen ligger i objektiviteten, i den objektive føden, i det objektive motstykket; og det objektive motstykket er også en psykisk skapelse, snarere en Makropsykisk streben. Og derfor kan det være en relativ sannhet eller midlertidig virkelighet for den enkelte, men for det Kosmiske Vesen er det helt imaginært. Hele vår verden er noe imaginært for det Kosmiske; ikke for den enkelte. Hvis den enkelte, før en slik selvrealisering, sier

at dette universet er noe imaginært, da vil han eller hun ikke være annet enn en hykler.*

*Etávupádhi Para jivayostayo
Samyagnirasena Para na jiivo;
Rájyam narendrasya bhatásya khetáka-
Stayorapohena bható na rájá*

«Disse differensierende evnene er karakteristiske for både det Høyeste Subjekt og for den enkelte. Så snart disse merkene er utvisket vil mikrokosmoset bli Makrokosmoset—akkurat som et enkeltindivid vil bli ansett for å være konge hvis han har et kongedømme, en kriger hvis han holder et sverd. Ta bort disse differensierende merkene og det vil bli vanskelig å skille mellom de to.»

Hva er det så en nyter i kraft av åndelig meditasjon? Når en trekker sinnet sitt bort fra ens psykiske objektivitet, blir en fri. Likedan, når det Kosmiske Sinn trekker Seg bort fra Sin objektivitet, blir Han uten bindinger og umanifestert (*nirguná*). Likeledes, når enkeltvesenene trekker sine sinn bort fra sine egne verdener, blir de også ubundne og umanifesterte. De blir ett med det umanifesterte store, *Nirguná Brahma*. Derfor er det sagt: «den som virkeliggjør Brahma blir Brahma» (*Brahmavid Brahmaeva bhavati*). Og det er deres åndelige meditasjon.

Nå har jeg allerede sagt dere at den grunnleggende forskjellen på enkeltånd og Kosmisk Ånd ligger i standarden på objektiviteten; og ut fra standarden på objektiviteten blir stillingen til det Noumenal vesenet avgjort. Den enkelte fungerer innen et innskrenket område; men om det Kosmiske er det sagt:

* Med det fastslår Baba at dersom en, som har ordinær relativ bevissthet, fastholder at verden er en illusjon, er det virkelighetsflukt ettersom skapelsen likevel forekommer å være virkelighet for vedkommende. Det er først når en er åndelig virkeliggjort at det relatives ufullkommenhet framtrer som grunnleggende.

*Sahasrashiirśá Puruśáh sahasráksáh sahasrapát;
Sa bhúmim vishvato vrtvá'tyatisthaddasháungulam.*

~ ~ ~
*Puruśa evedam sarvam yadbhútam yacca bhavyam;
Utámrtatvasyesháno yadammenátirohati.*

Den enkelte fungerer med sin enkelte hjerne, en samling av en mengde nerveceller i et lite kranium. Men det Kosmiske—det Kosmiske vesen er overalt, ettersom det Kosmiske er det Transcendentale Vesenet—«med utallige sinn, utallige hjerner.» Så der det pågår en intellektuell kamp med det Kosmiske, og når du utfordrer det Kosmiske Vesens intellektuelle standard, vil du garantert bli slått. Så enkeltvesener, snarere intellektuelle, bør ikke være så uforskammet at de utfordrer det Høyestes rett og makt, for det vil garantert ende i nederlag. Det er ikke annet å gjøre enn å overgi seg på det Høyestes alter.

Og vise mennesker, hva vil vise mennesker gjøre? De vil ikke kaste bort sin verdifulle tid på meningsløse krangler og argumenter. De vil ikke være logikere, de vil være hengivne for de vet at de til slutt helt sikkert vil bli nedkjempet.

Sahasrashiirśá Puruśáh sahasráksáh sahasrapát. Et menneske har to øyne, men «Han har utallige øyne,» for et menneskes eksistens er ikke annet enn en liten bølge som stråler ut fra det Høyeste Navet. Så hva kan et menneske gjøre, eller forstå, eller se? Men den Høyeste Bevissthet ser alt: hva mennesket gjør, hva mennesket tenker, hva mennesket gjorde eller vil komme til å gjøre.

Sahasrapát—utallige ben. Dere trenger to ben for å bevege dere, eller dere trenger kjøretøy—en bil, et fly, en rakett—men dere vil aldri bli i stand til å erobre rom eller erobre tid. Og når dere går fra et sted til et annet trenger dere helt sikkert tid. Dere vil ikke kunne gå fra et sted til et annet på null tid; dere vil trenge noe tid. Men for Han betyr tidsfaktoren ingenting, for Han er nærværende over alt. En person med ett ben her i

Ernakulam og et ben i Madras—behøver den personen å gå fra Ernakulam til Madras? Nei, den personen trenger ikke å gå fra Ernakulam til Madras for vedkommende er nærværende både i Ernakulam og i Madras. Men dere vil trenge en farkost. Og derfor er det sagt utallige ben. Dere har deres begrensede kapasitet.

«Han er overalt her på jorda. Han er det altgjennomstrømmende vesenet. Han er Viśnú, han er Maháviśnú» (sa bhúmírvishvato vrtvá atyatisthaddashámgulam.). *Viśnú* betyr Altgjennomstrømmende Vesen.

«Dette manifesterte universet er Viśnú's uttrykk, det skjulte altgjennomstrømmende vesenet. Derfor bør en vis person se alt som sitt eget, i et integralt perspektiv.»

(*Vistárah sarvabhútasya Viśńórvishvamídam jagat;
Drashtavyamátmavattasmádabhedena vicakśánaeh.*)

«Alt er Viśnú's uttrykk.» Det finnes ikke vakuum er i universet. «Viśnú er overalt.» Alt er fullt av erkjennelse, av kognisjon. Det finnes ikke vakuum mellom molekylene, mellom atomene, eller i atomene. Den Kognitive Evnen finnes overalt. Men hinsides universet finnes Han hvor det ikke finnes uttrykk. I det umanifesterte Kosmos er Han til stede, for de stjer-
netåkene, eller hva som helst, er det fysiske uttrykket, den grovere manifestasjonen av det Kosmiske ektoplasmaet, sinnsstoffet. «Han er altgjennomgripende ikke bare i dette universet skapt av fem elementer, men i alt—i det vi kan tenke på, og i det vi ikke kan tenke på» (sa bhúmírvishvato vrtvá atyatisthaddashámgulam.).

Puruśa evedam sarvam yad bhútam yacca bhavyam. Han er *Puruśa* (bevissthet). Det er to tolkninger av *Puruśa*. *Pure shete yah sah Puruśah*—«Han som er nærværende som det bevitnende vesenet» (*shete* betyr her «nærværende som bevitnende vesen») «i denne *pura* (by)», «i denne fysiske strukturen eller psykiske strukturen, er *Puruśa*. *Pure shete yah sah Puruśah*. En annen

tolkning er *Purasi shete yah sah Puruśáh*—«Han bevitner alt ved å være nærværende for deg.» Alt du ser, hva enn du ser så ser Han det i ditt nærvær: Han er Puruśa, Bevissthet.

«Denne Bevisstheten vet alt» (Puruśa evedam sarvam.); enkeltvesenet vet ikke alt, for løsrevet kunnskap er alltid en fordreid kunnskap. Som jeg allerede har sagt dere, løsrevet kunnskap er fordreid kunnskap, for enkeltvesenet er mangelfullt. Og meditasjonen deres er en prosess, eller snarere en bevegelse fra mangelfullhet til fullkommenhet.

Han er allvitende. Denne Bevisstheten vet alt. Hvorfor? Fordi denne Bevisstheten er altgjennomstrømmende, altgjennomgripende—fordi for Han er alt indre, psykisk. Når hele Ernakulam by er innen ditt sinn er intet rom i byen hemmelig for deg, du ser alt. På samme måte er hele universet i Hans sinn; derfor ser Han alt, Han vet alt. Og ingenting i fortiden, ingenting i framtiden er en hemmelighet for Han. Det kan ikke finnes et grann av hemmelighetskremmeri eller et grann av konfidensialitet for Han.

«Uansett hva som skjedde i fortiden og uansett hva som vil skje i fremtiden» (Puruśa evedam sarvam yadbhútam yacca bhavyam.). Nå kan dere si «Men det er jo ingen henvisning til nåtiden. Han kjenner fortiden, Han kjenner framtiden, men kjenner Han nåtiden?» Her er ordet nåtid, *vartamána*, ikke brukt. Hvorfor? I ordets egentlige betydning finnes det ikke noen nåtid i tid. Jeg snakker. I det jeg snakker, hører ikke dere. Dere vil høre etter litt tid. La luften bevege seg herfra til dit, så vil dere høre. Hva skjer når jeg snakker? Det er fortid for meg, framtid for dere. Så i ordets rette betydning er det ingen nåtid—det er fortid og framtid. Men hva skjer med oss? Den umiddelbare fortiden og den nære framtid, disse to tingene, disse to hendelsene kan enkelt assimileres av oss med våre egne menneskelige evner. Og derfor blir det lille rommet mellom det som finnes der som den umiddelbare fortid og den nære framtid—det lille rommet av tid, blir ansett av oss som nåtid. Så her i

dette verset (*rk*) er ordet nåtid ikke brukt. «Uansett hva som skjedde i fortiden og uansett hva som vil skje i fremtiden.»

«Han er alles Herre, for Han har skapt alt» (utámrtasyesháno yadanyenádhirohati). Han styrer alt, så Han er Herren, Han er den eneste Herre. Det kan ikke finnes noen annen Herre. Hans myndighet vil alltid være ubestridelig. Ingen kan utfordre den. Så Han styrer alt. Sett at du er fallen person, et fordervet menneske: samfunnet hater deg. Så sett at du er et opphøyd menneske: samfunnet respekterer deg. Men begge disse personene, den opphøyde personen og det fordervede mennesket, den falne personen er begge innen den Høyeste Bevissthets mentale arena. Den Høyeste Bevissthet kan ikke si «Uff, du er en fallen person, så se til å kom deg ut av mitt sinn!» Den Høyeste Bevissthet kan ikke si det, kan Han? Nei, fordi alt er i Hans sinn. Så en synder er i Hans sinn, akkurat som en dydig person er i Hans sinn. Så en synder kan aldri hates av den Høyeste Bevissthet.

En gang sa jeg dere at den Høyeste Bevissthet utvilsomt er omnipotent, allmektig. Men det er to ting Han ikke kan. Dere kan muligens gjøre de tingene, men den Høyeste Bevissthet kan ikke. Og hva er de to tingene? Den ene er at Han ikke kan skape en annen Høyeste Bevissthet—dette er en mangelfullhet. Og den andre mangelen er at Han ikke kan hate deg. Han kan ikke hate noen. Men dere folkens, dere kan hate andre, så her er dere større og noblere enn den Høyeste Bevissthet! Hvis dere vil kan dere hate andre, men den Høyeste Bevissthet kan ikke hate; selv om Han ønsker det, Han kan ikke hate andre.

«Og ingen i himmelen eller her på jorda kan kontrollere Han» (utámrtasyesháno yadanyenádhirohati). Han er alles Herre, han har ingen Herre.

«Å Herre, Du er Herre over alt, men Du er *aniisha*, Du har ingen Herre. Og hvert eneste skapte vesen har attributter, egenskaper, men Du er det Attributtløse Vesen.»

(*Prabhumiishamaniishamasheságúnám;*
Gunáhiinamahesham ganábharańám.)

Og hvert eneste vesen her i verden forsøker å pynte seg. Du har teryleneskjorte, du har fine klær, du prøver alltid å se godt ut. Selv forskjellige guder og gudinner og guddommer har sine egne pynter. «Men for Deg, Herre, er dine hengivne Din eneste pynt.»

En blir etablert i hengivelse gjennom å tjene Gud. Så hva burde en hengivens ånd være? «En vil meditere på det Høyeste for å bli ett med det Høyeste, og samtidig tjene samfunnet uselvvisk, for å rense sitt sinn» (*Átmamoksártham jagat hitáya ca.*). Uten å tjene samfunnet uselvvisk kan en ikke komme helt nær det Høyeste. Og uten å meditere kan en ikke tjene samfunnet uselvvisk. Så en må huske at ens motto i livet er «Selvrealisering og tjeneste til verden».

Sett at det finnes noe i vannet, og vannet er stille og klart. Da vil du kunne se den tingen. Men hvis vannet ikke er gjennomsiktig vil du ikke kunne se den tingen selv når vannet er stille. Så for å se den Høyeste Bevissthet i sinnet må sinnet være klart og urørlig—det må ikke finnes bevegelse i det. For å stille den bevegelsen må en øve seg på å være konsentrert, og for å rense sinnet og holde det klart må en tjene samfunnet uselvvisk. En utøver må huske dette faktum.

Og hva er forholdet mellom den enkelte og det Kosmiske? De enkelte er barnet og det Kosmiske er Faren. Forholdet er et rent familieforhold. Så en må ikke være redd for den Høyeste Far. Forholdet er et svært sødmefylt forhold. Han er ikke dommeren og du er ingen kriminell. Dere vet, en synder kan hates av samfunnet, men ikke av den Høyeste Bevissthet, den synderen er også en elsket sønn; den synderen kan ikke hates av Han. Som jeg allerede har sagt dere, Han kan ikke hate dere. Dere kan hate Han om dere vil, men Han vil aldri være i stand til å hate dere.

Den enkeltes ånd og Kosmisk Ånd

21. oktober 1971 DMC, Ernakulam

Det beste stedet

Og de som har utviklet denne, oppnådd denne indre okulære kraften, indre synsevne, ser at deres Største ligger skjult i deres jegfølelse, innen sin egen eksistens. De behøver ikke å gå i templer, trenger ikke å reise til valfartssteder i søken etter den Høyeste Bevissthet. Párvatii spurte den Store Shiva: «Å Herre, hvilket er det beste valfartsstedet?»

Dere vet at betydningen av *tiirtha* (valfartssted) er *tiirastham*. Ta en vannkant ved en elv; den vannkanten som berører bredden, det punktet kalles *tiira*. Og over det—skråningen som går ned mot elven—kalles strand eller bredd (*belá* eller *belábhumi*). Men *tiira* er ikke bredden. *Tiira* er berøringspunktet der vannet berører land. Dette er bredden og dette er vannet [gestikulerer]...dette punktet er *tiira*.

Så *tiirastham* betyr «beliggende på *tiira*». Hvis dere går et skritt ned, vil dere befinne dere i vannet. Et skritt opp og dere vil være på tørt land. Det punktet kalles *tiira*, *tiirastham*.

Så her betyr valfartssted det stedet der et steg dypere, et steg innover gjør at dere vil befinne dere i lykksalighetens rike, og hvis dere går et steg mot noe grovere vil dere befinne dere i den grove mentalitetens verden, i den grove verden. Så *tiirastham*. Et menneske bør alltid forsøke å holde sinnet sitt, holde seg, i *tiirtha*. Så i det samme en sitter i meditasjon vil en befinnes seg i dyp meditasjon; og i det en begynner med verdslig arbeid vil en også være i det åndelige. Hans eller hennes posisjon, ens stilling, bør alltid opprettholdes. Et menneske bør alltid være i *tiirtha*. Hvordan kan en alltid befinne seg på valfartssteder som Varanasi eller Rameshvaram? Der er ikke mulig. En må se etter seg og sitt. Så *tirtha* er noe indre, ikke noe ytre.

Da Párvatii spurte den Store Shiva «Å Herre, hvilket er det beste tíirtha?» svarte Den Store Shiva:

«Her er et valfartssted, der er et annet. Folk med en statisk natur vandrer fra ett sted til et annet. Men hvordan kan de oppnå frelse uten å finne det sanne valfartsstedet inni seg?»

*(Idam' tíirtham idam' tíirtham' bhramanti támasáh janáh;
Átmatíirtham' na jánanti katham' moksa varánane.)*

«Å edle kvinne, tamasiske personer, som ledes av statiske ideer, reiser hit og dit—'Dette er det valfartsstedet, dette er den hellige kilden, en burde rense seg der... dette er det gudebildet, dette ditt, dette er datt'—og ved å gjøre dette kaster de ganske enkelt bort sin verdifulle tid, energi og penger. Disse ytre valfartsstedene er egentlig ikke valfartssteder. Det egentlige valfartsstedet ligger i det indre, ikke utenfor.»

«De kjenner ikke dette átmatíirtha, ens eget valfartssted der den Høyeste Bevissthet ligger skjult» (*Átmatíirtham' na jánanti*). Nettopp nå sa jeg til dere at essensen av Dharma ligger dypt i sinnet (*Dharmasya tattvam' nihitam' guháyam*). Det valfartsstedet er ukjent for dem, derfor oppnår de ikke frelse, de kan ikke oppnå frelse. En bør alltid finnes seg i sitt eget valfartssted.

Shubhamastu—La dette være godt og gunstig.

24. oktober 1971, *Vishakhapatnam*

Levende veseners dharma og guddommelige dharma

Emnet for dagens foredrag er levende veseners dharma og guddommelig dharma. Dere vet at hvor enn det er dharma er det en eller form for styring eller kontroll. Noe kan være levendegjort; kan være ikke-levendegjort, kan være menneskelig, kan være dyrisk, men alt må følge en viss dharma. Ingen, ikke noe vesen, kan gå utover rekkevidden for dharma. Oksygen styres av en bestemt dharma, gull styres av en bestemt dharma, en ku styres av en bestemt dharma, et menneske styres også av en bestemt dharma.

Og hva er dharma? Dere skjønner, i større forstand vil dharma si guddommelig Dharma, og det er den dharma som menneskeheten bør følge. Hva er den grunnleggende betydningen av dharma? Grunnverbet *dhr* + endelsen *man* = *dharma*. Dharma betyr «holdende vesen», «styrende vesen»; dharma betyr «karakteristisk egenskap eller vesen (*svabháva*). «Det holdende vesenet, det rommende vesenet, det styrende vesenet, er dharma. Så for hvert eneste levende vesen er dharma den Høyeste Herre» (*Dhryate dharma ityáhu sa eva Paramah Prabhuh*). Dere vil måtte følge dharmas befalinger.

Ser dere, dharmas orden, dharmas befalinger står over alt. Sett at en lege sier: «Som et menneske trenger du proteiner for helsa;» men sett at dharma sier: «Nei, et menneske bør ikke spise kjøttmat;» da vil du i det tilfellet måtte følge dharma og ikke legen, for dharmas befaling står over alle andre befalinger. Dharma er det høyeste Overhodet, den høyeste autoritet.

«Alle levende vesener lengter etter lykke. Dharma har sitt opphav i den iboende tilbøyeligheten. Så dharma bør alltid etterleves omhyggelig av alle.»

(*Sukham'vāinchatī sarvo hi
Tacca dharma samudbhūtaḥ;
Tasmāddharma sadākārya
Sarvavarṇāe prayatnatah.*)

Dere vet, når det gjelder folks mentale klasse, så er noen ufaglærte arbeidere og dagdrivere (*shūdra*), andre er kommersielt involverte (*vaeshya*), noen er krigere (*ksātriya*), andre er intellektuelle (*vipra*), og andre igjen er moralsk og åndelig opplyst (*sadvipra*). Folk klassifiseres på denne måten ut fra sin mentale egnethet, ikke ut fra hudfarge eller familiebakgrunn. Det er blitt klart slått fast av den Store Krsṇa at mental farge (*varṇa*) ikke bestemmes av familie, men av opptreden og kjennetegn (attribusjon): *Cāturvarṇyam' mayā srśtam' guṇākarma vibhāgashah* («det bestemmes ut fra kjennetegn, guṇa, og handling, karma»).

Alle vil ha glede, og dette ønsket om glede har gjort mennesker i stand til å komme i kontakt med dharma og til å oppdage dharma. De har ikke funnet opp dharma, de har bare oppdaget den, for dharma fantes før mennesker kom inn i denne verden. Mennesker kan ikke finne den opp, mennesker kan bare oppdage den. Til å begynne med var mennesker antakelig ikke klar over at den fantes.

Tasmāddharma sadākārya sarvavarṇāe prayatnatah. Så for alle mentale farger, enten en mentalt er dårlig stilt og ufaglært, eller kommersiell, eller militær eller intellektuelt anlagt—dharma må til.

Nå sier Herren (*Bhagavān*) Krsṇa:

«Sett til side alle andre dharmaer og søk tilflukt i Meg alene: jeg vil redde dere fra all synd, ikke bekymre dere for det.»

Sarvadharmān parityajya

*Mámekam' sharanam' vraja;
Aham' tvám' sarvapápebhyo
Mok'sayisyámi máshucah.*

Hva vil ordene «alle andre dharmar» (*sarvadharmán*) si? Akkurat nå ble det sagt at hvert eneste vesen har sin dharma. Det må følge den dharmen. Når det gjelder denne uttrykte verden kan vi dele dharma inn i tre generelle kategorier.

En kan kalles materiell (*vastu*) dharma. Det er en dharma som gjelder alle skapte vesener, levendegjorte og ikke-levendegjorte, oksygen eller ape. Denne materielle dharmen dikterer at dere må oppbevare en bestemt gass eller en bestemt medisin under visse klimatiske forhold, ellers vil den bli ødelagt. Dere må følge den regelen. Stoffet vil bli produsert ved en viss temperatur, og brukt ved en viss temperatur; det finnes ikke over alt, men bare i visse omgivelser. Slike vilkår er del av materiell dharma. Ved en viss temperatur blir jern omdannet til gass. Disse tingene er del av materiell dharma.

Den andre kategorien er levende vesener—levende veseners og eleverte tings dharma (*jaeva dharma*). De må spise, de må se, de må dø, og de må ivareta familiene sine. Disse tingene er del av levende veseners dharma. For å følge denne levende veseners dharma trengs det bestemte regelverk. (Det er allerede forklart at materiell dharma også har visse regelverk som vitenskapsfolk kjenner til og som omhandles i bøker om fysikk og kjemi. Der som en ikke følger disse regelverkene vil en ikke kunne nyttiggjøre seg av de materielle tingene. Dere kjenner dharmen til elektrisitet, så dere må følge visse regler når dere vil bruke elektrisitet. Dere kan ikke gå utover de reglene. Dere kan si at de regelverkene er materielle skrifter (*vastu shástra*). Fysikk er fysiske skrifter, kjemi er også fysiske skrifter.) Likeledes må dere følge visse skrifter når det gjelder levende veseners dharma. Dere kan ikke gå utover de skriftene.

Hva er skrifter (*śāstra*)? «Det som styrer samfunnet med disiplin (*śāsana*) er skrifter» (*śāsanāt tārayet yastu sah śāstrah pārikiirtitah*): Śāsana betyr flere ting. Egentlig betyr śāsana å styre og pålegge disiplinære regelverk. Gjør dette, ikke gjør det—å foreskrive slike «gjør» og «ikke gjør» i livet er skriftenes oppgave. Og hvorfor bestemmer skriftene de tingene? For frelse og frigjøring fastsetter skriftene disse gjør og ikke gjør i livet.

Så er det guddommelig dharma (*bhāgavata dharma*), den tredje kategorien. Denne guddommelige dharmaen er menneskelig dharma (*mānava dharma*). Det er ingen forskjell på guddommelig dharma og menneskelig dharma. Mennesker må følge levende veseners dharma for å ivareta seg selv fysisk og i en viss grad for å løfte seg psykisk, og utover omfanget av denne levende veseners dharma må de følge guddommelig dharma, menneskelig dharma. Dette er den egentlige dharma, det er her vi finner den sanne ånden i begrepet dharma.

«Mat, søvn, frykt, formering—dette er kjennetegn som mennesker og dyr deler. Men mennesker har en særlig dharma (guddommelig dharma), uten hvilken de er som dyr.»

*(Āhāra-nidrā-bhaya-maethunaiṅca
Sāmānyametad pashubhirnarānām;
Dharmo hi tesām adhiko viśeśah
Dharmena hiināh pashubhih samānāh.)*

Denne guddommelige dharma skiller menneske fra dyr. Et menneske som ikke følger guddommelig dharma er et udyr; veraset ovenfor her fastslår at vedkommende er et udyr. Men jeg sier at hun eller han er verre enn et udyr, for et udyr vet ikke hva det skal gjøre eller ikke gjøre, men et menneske vet hva det skal gjøre og ikke gjøre. Så hvis et menneske ikke følger den guddommelige dharmas regelverk er vedkommende verre enn et dyr—ikke som et dyr (*pashubhih samānāh*), men verre enn et dyr.

Ettersom denne guddommelige dharmas lære er en absolutt nødvendighet for alle mennesker, bør et menneske følge den guddommelige dharmas lære fra barnsben av. Det bør være maksimal nyttegjøring av hans eller hennes tilværelse, menneskelig kaliber, menneskesinn, og menneskelig ånd. Dhruva sier:

*Kaomára ácaret prájñah
Dharmán Bhágavatániha;
Durlabhaḿ manúsámjanma
Tadapyá dhruvamarthadaḿ.*

Dhruva sier, «En person bør følge denne Guddommelige Dharma her i verden.» (Ordet *iha* betyr 'her', 'i denne verden'.) «En bør følge guddommelig dharma helt fra barnsben av for menneskelivet er sjeldent og svært dyrebart.» Selv de guddommelige (*devata'*ene)* må komme i menneskelig skikkelse dersom de vil gjøre noe godt eller stort. Bare ved å være guddommelig kan ingen gjøre noe godt; den guddommelige trenger en menneskelig skikkelse. Så menneskelivet er svært dyrebart, svært sjeldent; «og et slikt liv er enda mer sjeldent, enda mer dyrebart dersom det har fått suksess i kraft av guddommelig dharma, i kraft av åndelig meditasjon.» Så et klokt menneske bør la seg innvie og burde begynne med åndelig utøvelse i barndommen (*kaomára*).

Den store Krsnás forannevnte preken (Sarvadharmán...) finnes i *Den guddommelige sang, Bhagavad Gítá*. Og hvorfor heter den Den guddommelige sang? «Det som er sunget av Gud (*Bhagaván*) er sangen» (*yá Bhagavatá gíta sá gítá*). *Gae + kta*, hunkjønn *tá*: grunnverbet *gae* betyr å synge, *kta* betyr gjort; «sunget».

* *Devæer* er vibrerende uttrykk som stråler ut fra Makrokosmos. I mytologien er de framstilt som guder og gudinner som higer etter å bli født som mennesker. Betegnelsen *devatá* brukes om de som legemliggjør slike vibrasjoner; guddommelige mennesker. Baba brukte også betegnelsen om lyskropper (*devayonier*), vesener hvis kropper ikke har fast og flytende materie.

Hunkjønn *tá* gjør det feminint, *giitá*. Og avledningen av ordet Bhágavata er: *bhaga + matup = Bhágavata*. Hva er Bhagaván? Bhaga pluss endelsen *matup* i nominativ blir *bhagaván*. Ordet er *bhágavata*, men i nominativ blir det *bhagaván*.

Og hva betyr *bhaga*? På Sanskrit har *bhaga* flere betydninger. Men to betydninger er viktige. En betydning er rikdom. På vedisk sanskrit ble rikdom uttrykt som *bhagadhara*; *dhara* betyr holder og *bhaga* betyr rikdom. *Bhagadhara* på gammelsanskrit ble *bahadhara* på gammelpersisk; fra *bahadhara* ble det *bahadar* på punjabi og urdu, og *báhádur* på hindi. Men det opprinnelige ordet er *bhagadhara* som betyr heldig.

Den andre betydningen av ordet *bhaga* er:

«*Bhaga* består av seks attributter, kjennetegn, egenskaper: okkult kraft, myndighet, renommé, tiltrekning, kunnskap og uanfektethet.»

*(Aeshvaryaiṅca samagráṁ viiryamca yashasah shriyah;
Jinána vaerágyaiṅca śánám bhaga iti smrtah.)*

Bhaga er en samling av seks attributter. Den første er alle de okkulte kreftene (*aeshvarya*): evner å bli veldig liten (*aníma*), evner å bli veldig lett (*laghíma*), evner å bli umåtelig stor (*mahíma*), ekstraordinære administrative evner (*ishitva*), kontroll over alt og alle (*vashitva*) osv.

Den andre er myndighet, kommando (*viiryam*). Gud bør ha makt over folk for Han skal lede dem; det er derfor Han bør ha makt over dem.

Det neste er renommé (*yasha*). En bør huske at renommé er brukt her både i ekstremt positiv og ekstremt negativ betydning. Det er positivt omdømme og det er også negativt omdømme. Den Store Shiva kom til denne verden for omtrent 7.000 år siden; og fremdeles er det mange som er Hans beundrere, og mange som er Hans motstandere. I Sør-India vil medlemmene av Iyer-kasten si «Å! Herren Shiva var stor;» mens

medlemmene av Iyengar-kasten vil si: «Nei, Herren Shiva var ikke stor.» Den Store Kṛ́ṣṇ́a kom for omtrent 3.500 år siden, og selv i dag vil dere se en mengde beundrere og en mengde motstandere av Kṛ́ṣṇ́a. Når den Frigjørende Brahma (*Tárika Brahma*) kommer blir all verdens intellekt polarisert—en nordpol, en sørpol, en beundrer og en motstander. Gjeterne (*gopabálákaene*) i Vrindavan elsket Kṛ́ṣṇ́a høyt, mens Kansa, Putana Raksasi, Bakasur og Aghasur var Hans dødsfiender. Så mens Kṛ́ṣṇ́a levde skjedde det polarisering.

La nå ordet *shrii* bli definert og forklart. Hva er betydningen av ordet *shrii*? Det betyr tiltrekning eller sjarm. Sha + ra - ii = *shrii*. Svært gammelt vedisk hadde bare en s, dental s (*dantaya sa*) og den ble uttalt ved å berøre tennene fra innsiden. Men av dravidene (gamle innfødte i India) lærte arierne (som kom fra Sentral-Asia) å bruke palatal s (*talavya sha*) og retrofleks s (*murdhanya sa*). Dental s er grunnlyden for det rene, sattviske prinsippet; det er sattvagunas frømantra. Palatal s er grunnlyden for det muterende prinsippet (*rajoguna*). Det er det muterende prinsippets frømantra. Retrofleks s er grunnlyden og frømantraet for det statiske prinsippet (*tamoguna*). Nå er ra grunnlyden for energi. (Husk at når et bindende prinsipp fungerer innen materiens arena kalles det energi, ellers kalles det bare for prinsipp. Et bindende prinsipp (*guna*) blir energi (balam) når det fungerer i materie. Energi kan ikke fungere uten materie.) Og hunkjønnsendelsen *ii* gjør ordet feminint.

Så det vesen som har det muterende prinsippets sjarm og den aktiverende evnen til energi er *shrii*; så *shrii* betyr tiltrekning, sjarm, eller snarere «tiltrekning og styrke».

Og hva er betydningen av *jinanam*? Det betyr subjektivisering av ytre objektivitet. Når noe i det ytre er tatt inn av deg har du fått kunnskap om det, om det objektet. Men denne subjektiviseringen (*jinana-kriya*) krever tre vesener—det vitende vesenet, subjektet; det som vites, objektet; og den aktiverende

evnen som forbinder subjekt med objekt—«jeg» med «noe». Så for at det skal bli kunnskap (*jñānam*) trengs det tre vesener—den som vet, det som blir visst, og den aktiverende evnen.

Det kan være at det er noe feil med den som vet; det kan være noe feil med utstrålingen fra det som det vites noe om; eller det kan være noe feil med den aktiverende evnen. Så det betydelige muligheter for at et oppstår mangler i kunnskap, eller subjektivisering av objektivitet (*jñāna-kriyā*) som følge av diverse fordreininger. Men hva er faktisk kunnskap (*jñāna*)? Faktisk kunnskap vil si fullstendig assimilasjon* av ytre ting. Det er selvkunnskap (*ātmajñāna*), og i slik kunnskap finnes ikke de tre forannevnte vesenene lenger. Den som vet og det visste er samme vesen i selvkunnskap. Når du vet at du selv er den som vet (*jñātā*) og du selv er det som vites vil det ikke lenger finnes noen forbindende evne; så alle de tre vesenene—det visste, viteren og den aktiverende evnen—blir ett i selvkunnskap, som er fullstendig assimilasjon av ytre ting). Men med den andre kunnskapen (*jñānam*) er det allerede fastslått at det fortsetter å være tre vesener. Så selvkunnskap (*ātmajñānam*) er den eneste kunnskap, det er den eneste ordentlige kunnskap; det er kunnskap i ordets rette betydning.

«Selvkunnskap er sann kunnskap, andre er fordreininger av kunnskap, skyggen av kunnskap, eller en kan si umbraen og penumbraen† av kunnskap, så de er ikke ordentlig kunnskap.»

Ātmajñānam vidurjñānam jñānānyanyāni yānitu;

Tāni jñānāvabhāsāni sārasyanaeva bodhanāt.

Vi – *ranj* + *ghaiṅ* = *vaerāgya*. En annen av bhags evner er uanfektethet (*vaerāgya*). Vet dere hva uanfektethet er?

* Assimilasjon; fra latin *as* + *simil* (lik), i denne forbindelse: når to eller flere ting går opp i hverandre, som når en person (subjekt) tar til seg en egenskap (objekt).

† Umbra er den mørke delen av en skygge, penumbra er den lysere delen i skyggens utkant.

Når enn dere kommer i kontakt med diverse ting, fysiske eller mentale, fortryllet av fysisk næring eller mental næring, så har de tingene maleriske farger. Det kan være at de fargene er synlige eller ikke, men fargene finnes. Likeledes, når dere kommer i kontakt med noe, en ytre ting, har de tingene også sine særlige lydbølger, og de lydbølgene kan være hørbare eller ikke. Når nå en åndelig utøver, i kraft av sin åndelige meditasjon, etablerer mental likevekt—en mental balanse—hva skjer da? Utøveren fortsetter å være her i verden og gjør alle sine verdslige oppgaver med verdslige ting, men utøverens sinn er aldri affisert av fargene av de tingene. Etersom hans eller hennes sinn ikke er anfektet eller affisert av de vesenene, sier vi at den utøveren er etablert i uanfektelse (vaerágya). Det å være uanfektet vil ikke si forsakelse eller selvfornektelse—«å gå i kloster». Dette er en feilaktig forklaring og fortolkning av begrepet uanfektelse. Dere bør fortsette å være her i verden og utføre oppgavene deres med et balansert sinn.

Så disse seks evnene til sammen—alle de okkulte kreftene, myndighet, omdømme, sjarm, selvkunnskap og mental balanse—kalles bhaga, og eieren av bhag er Bhagaván—Gud.

Nå sier den Guddommelige (Bhagaván) Krsná: «Legg bort alle andre dharmaer.» Alle andre dharmaer er materiell dharna og levende veseners dharna. Dere trenger ikke å gjøre noe for materielle dharna, den går av seg selv. Dere trenger heller ikke å gjøre noe for levende veseners dharna, den går av seg selv den også. Dere kjenner dere sultne før et måltid, og dermed føler dere trang til å stille sulten; dere kjenner dere tørste før dere drikker vann, og derfor søker dere å stille tørsten deres. Dere trenger ikke å foreta dere noe spesielt for å gjøre dette. Men når det gjelder Guddommelig Dharna må dere gjøre en innsats. Derfor er det sagt i det foregående: «Forskans deg i Meg, kom under min beskyttelse, følg den Guddommelige Dharnas vei.»

Hva er guddommelig dharma? Det ble allerede sagt at guddommelig dharma og menneskelig dharma er en og samme ting. En person, i menneskelig skikkelse, må følge guddommelig dharma, ellers er det ingen person, det er et dyr i menneskelig skikkelse.

Tidligere har jeg forklart at guddommelig dharma har tre vesentligheter: utvidelse (*vistara*), strøm eller flyt (*rasa*) og tjeneste (*seva*). Alle vil ha utvidelse. Nå for slik psykisk utvidelse må en gjøre åndelig meditasjon. Det særlige med menneskesinnet, også med alle andre sinn, er at det tar form av sitt objekt. Her er den Kosmiske Bevissthet objektet, gjenstanden, så naturlig nok vil sinnet bli Han. Den som virkeliggjør Brahma, blir Brahma (*Brahmavid Brahmaeva bhavati*).

Så det første vesentlige med guddommelig dharma er utvidelse. For å slukke tørsten etter utvidelse må en utøve meditasjon regelmessig, og denne meditasjonen vil utvide ens mentale arena. Slik vil ens sinn garantert en vakker dag bli ett med det Kosmiske Sinn. Dette kalles utvidelse.

Det andre vesentlige er strøm, flyt (*rasa*). Dere vet, uansett om det finnes noe uttrykk eller ikke så strømmen den Kosmiske Bevissthetskraften (*Citishakti*) uopphørlig. Den strømmen har ingen krumming. Den fortsetter som en rett linje. Denne Bevissthetskraften kalles også for Shiva. (Ettersom Bevissthetskraften er det Transcendente Vesenet, er Dets aktiverende kraft Dets iboende prinsipp. Når det iboende prinsippet eller bindende prinsippet eller aktiverende prinsippet får mulighet til å skape noe konkret, så kalles Bevissthetskraften for Shiva. Når den aktiverende kraften innen omfanget av Bevissthetskraften ikke får mulighet ikke får mulighet til å skape noe konkret, kalles Bevissthetskraften Parashiva, og kjernen i denne Parashiva kalles *Ádishiva*. Betegnelsen på engelsk for Shiva vil være Egen-skapsgitt Bevissthet, for Parashiva Ikke-egenskapsgitt Bevissthet, og for *Ádishiva* den Høyeste Noumenale Subjektivitet.) I Shivas tilfelle, i dette uttrykte universet, er det kraft, det er

bølge, men de bølgene er ikke rette bølger. Det er ikke rette linjer. Effekten av det Høyeste Operative Prinsippet (Mahámáyá) bindende prinsipper gjør de bølgene krumme. Men med Paras-hiva er det rettlinjet bevegelse. Så over alt der det finnes Shiva, over alt der det finnes Kognitiv Evne, over alt hvor det finnes Bevissthetskraft, vil det finnes strøm, vil det finnes flyt. Derfor er det sagt om Han at Han er en «en altvibrerende, ubrutt strøm av kognisjon» (*sarvadyotanátmaka akhańda cidaekarasah*).

I vedaene er det sagt: «Det Høyeste Vesen er legemliggjørelsen av den lykksalige strømmen» (*Rasa bae sah*).

Hva er spesielt med Han? Han er strøm, en flyt, og Hans hengivne kunne danse til rytmen av den strømmen. Hengivne danser alltid, enten fysisk eller mentalt, til en viss rytme (*chanda*). Så de hengivne danser til rytmen av Hans strøm. Og den Høyeste Bevissthet, Krsńa—Ádishiva som navet, som den Noumenale Subjektivitet—er i sentrum, og de hengivne, alle mennesker i hele universet, i *Hariparimandala* (sirkel av folk rundt den Høyeste), danser rundt Han til de rytmene. I sentrum eller navet finnes den Høyeste Bevissthet, og Hans hengivne danser rundt Han til rytmene av bølgene som strømmer ut fra Hans legeme. Det er den Høyeste Bevissthets *rásaliilá*, det er den Guddommelige Krsńas *rásaliilá*—dansingen til strømmen, til den Kosmiske flyten.

Utvidelse var den første vesentligheten i guddommelig dharma, og den andre er strøm eller flyt. Med kiirtan, når dere danser nyter dere den Kosmiske strømmen, og dere oppnår utvidelse med ren meditasjon (*dhyána*) og repetisjon av mantra (*japa*) som dere har lært av acaryaen deres.

Den tredje faktoren i guddommelig dharma er tjeneste. Dere vet at det finnes to ord, tjeneste (*sevá*) og forretninger (*vyavasáya*). Forretninger er alltid gjensidig. Hvis dere vil ha ett kilo sukker må dere betale for det; dere gir noe og da gir de deg sukker. Så forretninger er gjensidig, ikke ensidig. Men tjeneste

er alltid ensidig; du gir noe i tjeneste uten å ta noe igjen. Det er tjeneste (sevá). I annonser for visse virksomheter kan dere se: «Vi har tjent nasjonen i 50 år.» Nei, nei, det er ikke tjeneste, det er forretninger, for de blir betalt for det. Jernbanen tjener ikke dere, for dere betaler for togreisen. Hadde det vært ensidig kunne dere ha godtatt at det var tjeneste. Dere bør forstå klart forskjellen på tjeneste og forretninger.

Ditt forhold til den Høyeste Bevissthet er basert på tjeneste. I tjeneste, når du mediterer i din mentale arena, i din psykisk-åndelige arena, eller mentalt når du gjentar mantraet, bør du mentalt tjene din gjenstand for tilbedelse, din gjenstand for meditasjon. Bare å ytre mantraet er ikke nok; du må tjene Han mentalt. Og igjen, i denne fysiske verden må du tjene Gud fysisk—Gud i form av folk som er i ordentlige vanskeligheter. Dette er tjeneste, uselvisk tjeneste. Tjeneste er alltid uselvisk, for den er ensidig; den er ikke gjensidig, men ensidig.

Så utvidelse, strøm/flyt, og tjeneste—dette er de tre vesentlighetene i guddommelig dharma. Guddommelig dharma er en absolutt nødvendighet for hvert menneske. Denne guddommelige dharma bør utøves fra barndommen av.

Den Store Krsná rådet også folk til å følge bare denne guddommelige dharma. Og for å følge guddommelig dharma må dere også følge den guddommelige dharmas skrifter. Dere må følge det ti moralprinsippene i yama og niyama, dere må følge regelverket for disiplin,* dere må delta på dharmacakra hver uke. Dette er alt sammen regelverk foreskrevet av guddommelig dharma. Dere må følge disse regelverkene. Det må ikke være noen ettergivenhet her, snarere er ettergivenhet forbundet med fare. «En må følge regelverket for disiplin» (*atha*

* I tillegg til yama og niyama har Ananda Marga flere sett med prinsipper og retningslinjer på ulike områder—16 punkter for fysisk-psykisk-åndelig vekst og utvikling, 15 verneregler for mellommenneskelig atferd, og 39 sosiale normer. I tillegg definerer verkene *Caryacarya 1-3* mange aktiviteter for personlig og felles fysisk, mental og åndelig vekst og utvikling.

yogánushásanam). En kan være en konge eller en veldig fattig person, men regelverket for dharma gjelder for alle. Her kan ingen gjøre krav på særlig innrømmelse eller gunst. Den Store Krsná sa: «Følg Meg, gjør som Jeg sier, følg guddommelig dharma, for du er et menneskelig vesen.»

Hva betyr Krsná? *Krs* betyr å tiltrekke. Så Krsná betyr «En som tiltrekker Seg hele skapelsen.» Han er kjernen i hele det Kosmologiske system.

En annen betydning av *krsná* er «jeg finnes fordi Han finnes» (*krsíbhuh*). En fisk finnes fordi det finnes vann. I den forstand er vann *krsná* for en fisk. Hvorfor finnes det fisk? Fordi det finnes vann. På samme måte finnes alle levende vesener fordi Han finnes. Derfor er Han den Høyeste Skikkelse (*Paramasvarúpa*) for alle. Dette er den virkelige betydningen av ordet Krsná. Han sier: «Legg alle andre dharmaer til side, slutt med alle andre ismer, bare følg Meg, bare følg guddommelig dharma, for du er et menneske.» Den Store Krsná sier igjen: «Sett at du er en synder, du er et fordervet menneske, fortiden din var sort; selv da, hvis du følger Meg, vil Jeg frigjøre deg fra alle syndens lenker—alle de reaktive kraftmomentene. Jeg er med deg, Jeg er her for å hjelpe deg, Jeg er for å befri deg.»

«Hvis selv det mest ondsinnete menneske dyrker Meg med et konsentrert sinn, vil Jeg frigjøre vedkommende fra de tre bindingene.»

Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák;

So'pi pápavinirmuktah mucyate bhavabandhanát.

Dere vet, det finnes ulike slags syndere. En lommetyv og en morder tilhører ikke samme kategori. Det finnes ulike kategorier av syndere. Den verste synderen (*sudurácára*) er den som til og med hates av andre syndere—syndernes synder. Likevel, «Hvis selv en syndernes synder søker tilflukt i den Høyeste Bevissthet»—*bhajate mámananyabhák*—«forskanser seg i Meg,

overgir seg på Mitt alter»—«da vil også den personen bli befridd for syndens binding»—so'pi pápavinirmuktah. Han eller hun vil definitivt bli befridd for alle sine synders reaktive drivkrefter. «Han eller hun vil bli befridd for alle bindingene av de uforløste reaktive kraftmomentene som forårsaker videre gjennfødelse» (mucyate bhavabandhanát). Da vil vedkommende bli ett med Meg, vil bli i Meg. En hengiven må huske at for han eller henne er det bare en dharma, og det er guddommelig dharma. Gjennom denne dharmaen søker vedkommende tilflukt i den Høyeste Bevissthet. Det kan være at vedkommende var en synder tidligere eller at den personen var veldig god; men det spørsmålet oppstår ikke her; vedkommende må søke tilflukt i den Høyeste Bevissthet. Så en hengiven har ingen annen dharma enn å søke tilflukt i Han.

En bør kjenne historien om da Krsńa ble svært syk. Han ble behandlet på en rekke sykehus; det ble tatt massevis av blodprøver og urinprøver. Han ble behandlet på Mathura hospital, på Dwaraka hospital, på Indraprastha hospital og på mange andre sykehus, men legene greide ikke å gjøre Han frisk. Da vendte de hengivne seg elskverdig til Han: «Å Herre, vi har kommet til kort, legene har ikke lykkes, nå må Du foreskrive en medisin.»

Krsńa sa: “Jeg behøver bare en medisin. Hvis støvet fra mine hengivnes føtter (*caranarajah*) samles opp og jeg får mulighet til å berøre det støvet med hodet Mitt, da og bare da vil jeg bli frisk. Støvet fra mine hengivnes føtter—jeg vil bli frisk bare hvis det berører hodet Mitt.»

Da de hørte det sa de hengivne: «Nei, nei, nei, vi kan ikke gi Deg støvet fra føttene våre, hvordan kan vi gi støvet fra føttene våre til Herren Krsńa? Det ville være en stor synd (*mahápápa*), det ville være en synders handling, vi ville bli syndere da. Nei, nei, vi kan ikke gjøre det, vi kan ikke, det ville være en stor synd fra vår side.»

Så gikk de alle til Maharshi Nárada, for han kan ordne det uordnete og også bringe uorden i det ordnete. Så han var den mest egnete personen for denne saken. Han reiste nå overalt fra Amerika til Russland, fra Kina til Japan bare for å samle opp et grann fotstøv. Men alle svarte han: «Nei, nei, det vil være en stor synd, vi kan ikke gjøre det.»

Så kom Maharshi Nárada til gjeterne (*vrajabálákaene*) i Vrindavana. De var veldig vanlige og enkle landsbygutter og hengivne til Krsńna. De sa: «Å, sa Krsńna det? Han vil ha fotstøvet vårt? Ja, ja, ta det, ta det, ta det. La vår Herre bli frisk først av alt.»

Da advarte Nárada guttene: «Dere innser at dette vil være en stor synd for dere?» Guttene svarte: «La det bli en stor synd, men la først og fremst vår Herre bli frisk. Du skjønner, Maharshi Nárada, vi vet ikke om vi egentlig er hengivne eller ikke. Men la oss foreta et eksperiment i dag. La støvet komme i berøring, og hvis Han blir frisk så er det bare bra; og hvis ikke vil det være bevist at vi ikke er hengivne. Men hva skade gjør det om du tar støvet? La vår Herre bli frisk. Vi har ingenting med synd (*pápa*) eller dyd (*punýa*) å gjøre—vi kjenner bare Herren. Vi er rede til å leve i helvetet (*naraka*) hvis Herren er der i helvetet. Vi er ikke klare for å gå til himmelen (*svarga*) hvis Herren er i helvetet.»

Sånn skal en hengiven tenke. Hengivne tenker ikke på synd eller dyd. De kjenner bare Herren. Og alle bør huske dette faktum.

24. oktober 1971 DMC, Vishakhapatnam

Den Ene og de mange nullene

Alle handlingene deres bør skje med den Høyeste Bevissthet. Uten Han er handlingene deres ingenting, uansett hvor store de kan forekomme å være. Selv om dere gjør bare litt med Han, vil dere ha gjort masse. Han er nummer en, handlingene deres er som nuller. Hvis dere har tatt den Ene først og med den Ene gjør handlingene deres, vil det være som å legge nuller til det ett-tallet, det er som å gange hvert ledd i denne kjeden med ti. Men hvis den Ene ikke står der, blir nullene deres lagt sammen og sluttsummen kan bare bli null.

Så fortsett med å gange; ikke la alt bli null. Dere er kommet i menneskelig skikkelse for å virkeliggjøre Han. La ikke livene deres være bortkastet.

5. november 1971 kveld, Patna

Tilskriv alt og alle Brahmas vesen

Livet til alle andre vesener er for materiell nytelse, men menneskelivet er for høyere beskjeftigelse, for noe subtilt, noe høyere, noe mer opphøyd. Det er visse tilbøyeligheter som både dyr og mennesker har, men den gamle ideen til logikere om at mennesket er et fornuftig dyr støttes ikke av oss. Vi sier at mennesket ikke er noe fornuftig dyr. Hvis vi sier at mennesket er et fornuftig dyr kommer mennesket i kategorien dyr. Jo, mennesket er et levende vesen, men mennesket er ikke noe dyr.

Vi sier at menneskelivet er en ideologisk strøm. Den ideologiske strømmen er menneskelig, det er menneskelig liv; og der det ikke finnes noen ideologisk strøm er det et dyr. Men hva enn en person må gjøre—hva er det en person må gjøre? En person må kun gjøre åndelig utøvelse, bare *sádhana*. Men for å ivareta kroppen trenger en mat, trenger klær, trenger helsevesen, trenger utdanning, trenger en mengde ting; og disse mengdene med ting er verdslige oppgaver. Men når en holder på med verdslige oppgaver blir en naturlig nok avkoplet fra sin åndelige oppgave. Og derfor sier utøvelsen av å huske at alt er det Store, Brahma når en skal utføre verdslig arbeid må en gjøre—hva? Tilskrive Brahmas vesen, tilskrive Guds vesen, til den verdslige oppgaven. Så i det en gjør verdslige oppgaver, utfører verdslige oppgaver, kaser en ikke bort tiden sin, en utøver åndelighet. For åndelighet er blitt påført (*madhuvidyá*)*, er blitt tilskrevet det verdslige arbeidet. Skjønner dere?

Nå finnes det, som dere vet, et populært mantra:

«Hilsener til forfedrene, hilsener til de guddommelige vise.

* Bokstavelig talt «sødmefylt viten», 2. leksjon i Ananda Marga meditasjon.

Offerhandlingen er det Store (*Brahma*); det som ofres er det Store;

Den det ofres til er det Store; og den som ofrer er det Store.

En vil gå opp i det Store etter å ha gjennomført oppgaven gitt en av det Store.»

Pitrpuruśebhyo namah rśidevebhyo namah.

Brahmārpanām Brahmahavir Brahmāgnao Brahmanāhutam;

Brahmaeva tena gantavyam Brahmakarma samādhinā.

Dere bør vite hva dette betyr. Det er intimt knyttet til denne utøvelsen av å huske at alt er Brahma, det vis si denne tilskrivningen av Brahmas vesen til verdslig arbeid.

Det første er, hva? Pitrpuruśebhyo namah. Dere er her i verden nå, men før dere var det så mange som kom og gikk. Australopithecus (søraperen) var et gammelt dyr som var stamfar til moderne mennesker, det levde i denne verden for om lag en million år siden. En gang i pliocentiden (før det var det miocentid, oligocentid, den mesozoiske tiden; nå er det den cenozoiske tiden her på jorda, ifølge arkeologien.) Nå vet dere at en mengde mennesker kom, og dere er etterfølgere av de gamle menneskene som kom hit og forlot denne verden for lenge siden. Dere er deres etterfølgere. Så, pitrpuruśebhyo namah. Pitrpuruśebhyo namah. Til alle våre forfedre som kom til denne verden og forlot denne verden. En mengde mennesker, millioner av mennesker, kom i løpet av de siste en million årene. Så, «jeg hilser de menneskene,» pitrpuruśebhyo namah. For jeg er en fortsettelse av de menneskene i strømmen av den menneskelige rase.

Og rśidevebhyonamah. I dette store tidsrommet ble det funnet opp en mengde ting av en mengde store mennesker (*rśier*). Den som fant opp penicillin er en stor person; den som fant opp flyet er en stor person; bilen, en stor person; fjernsynet; en stor person. Så mange store personer kom og gikk, og de som fant opp oksekjerra var også store personer. I den mørke tiden var den som fant opp oksekjerra også en stor person. En mengde

store personer kom, og på sin tid var de glitrende personligheter. Det kan være vi anerkjenner dem eller ikke i denne siste halvdel av det tjuende århundret, men i sin tid var de glitrende personligheter. Så, «også jeg hilser de store personligheten som fant opp en mengde ting» (rśidevebhyo namah). Og til sammen utgjør oppfinnelsene deres den moderne menneskelige sivilisasjon.

Vedkommende som først begynte å strikke. I dag bruker dere gensere.* Rśidevebhyo...

Brahmárpañam. Nå ofrer jeg noe til Brahma. Hva er det jeg ofrer? Min ærbødighet. Min respekt. Min hjertelighet. Min kjærlighet. Så, Brahmárpañam. Den gode offerhandlingen. Ofring er en handling. *Arpaña*—ofring kalles arpaña på Sanskrit. Hva går nå denne ofringsprosessen ut på? Det er Brahma. Jeg har tilskrevet Brahmas vesen til denne offerhandlingen. Skjønner dere? Brahmas vesen er blitt tilskrevet også dette verbet. Hvilket verb? Ofringen. Jeg ofrer noe. Så, «ofringen er Brahma» (Brahmárpañam.) for Brahmas vesen er blitt tilskrevet det. Brahmárpañam

«Og det jeg ofrer er også Brahma». Brahmahavih betyr «jeg ofrer»; dette verbet, denne offerhandlingen er Brahma—og nå er det som ofres Brahma. «Det som blir ofret, denne pinnen, er også Brahma»—Brahmahavih.

Og den det ofres til—«det eller den som mottar denne ofringen, den tredjeparten er også Brahma»—Brahmágnao.

«Og den personligheten, den som ofrer, er også Brahma» Brahmanáhutam. Brahmas vesen er blitt tilskrevet den personen også.

Ofring; ofret; ofret til; den som ofrer—den personen er også Brahma.

Og Brahmaeva tena gantavyam. Vedkommende som ofrer—den personens mål, eller bestemmelse, er også Brahma. Brahma

* Denne ble sagt en kald vintermorgen i Nord-India.

er målet for dette ofrende vesenet. Og når vil den personen gå opp i Brahma, bli ett med Brahma? Det ofrende vesenet er her i denne verden for å gjøre Brahmas arbeid—«Og etter å ha fullført Brahmas arbeid vil vedkommende bli ett med Brahma.»

Brahmaeva tena gantavyam vil si at Brahma er målet, målet for det ofrende vesenet. Og når vil vedkommende gå? «Etter at hun eller han har fullført arbeidet gitt han eller henne av Brahma» (Brahmakarma samádhiná)

.14. desember 1971 morgen, Patna

Guds lyd

I begynnelsen var det lyd, og lyden var hos Gud, og lyden var Gud. Dere vet, av alle forskjellige uttrykk er uttrykket av lyd det mest subtile, til og med mer subtilt enn lys, og det er grunnen til at øret (*karnéndriya*) anses for å være det mest subtile organet. Nå er det to slags akustiske uttrykk: et er guddommelig, eller åndelig, og det andre er fysiske lyduttrykk. Lyden dere hører er fysisk lyduttrykk, og likeledes finnes det åndelige lyduttrykk på det guddommelige plan, på det guddommelige området. Men når det gjelder det Ikke-Egenskapsgitte Vesenet, når det gjelder Nirguṇa Brahma, finnes det ikke noe uttrykk, for Nirguṇa betyr «der det ikke har vært noe uttrykk». Men når det gjelder det Egenskapsgitte (*Saguṇa Brahma*, det Egenskapsgitte Store) og til og med startende fra Kjernebevisstheten (*Puruṣōtama*) er det uttrykk. Og det uttrykket, inntil det når det fysiske plan, er åndelig akustisk uttrykk, åndelig lyd.

Dere vet, hver gang dere tenker noe skaper dere mental lyd. Hva er tenkning? Tenkning er mentalt snakk. Ikke sant? Du tenker: «Å visumet mitt vil gå ut på den og den dato.» Du snakker faktisk mentalt. Mmmm, Og når du snakker fysisk kan andre også høre det; når du snakker mentalt kan det være andre hører det eller ikke. [Mye latter blant tilhørerne]

Nå bestemmer kapasiteten til ens akustiske organer, ens ører, hvorvidt en kan oppfange denne fysiske lyden. Dere kan ikke fange opp veldig korte eller veldig lange lyder. Likeledes er det flere stadier, flere plan, flere faser på det indre plan; og når de indre sansene utvikles i kraft av åndelig utøvelse (*sādhanā*) vil en høre den guddommelige lyden, den indre lyden. Den er kjent som stillhetens lyd. Som hva? Lyden av stillhet. Og det er det som kalles *ṣṇm̐kāra* på sanskrit—*praṇāva* eller *ṣṇm̐kāra*.

Når de indre sansene utvikles kan utøvere i den første fasen høre lyden, den indre lyden, den indre stemmen, den guddommelige lyden. I den første fasen er det som lyden av sirisser. [Etterlikner lyden]

Dere vet, siriss er et insekt som skaper en uavbrutt lyd [imiterer] i tåke. Dere har sett det på åpne marker, særlig i regntiden. Mmmm... en vil høre en sirisslyd.

Så i neste fase, som om noen danser med ankelbjeller (*ghunghur*). (Dere vet, *ghunghur*—dere bruker det når dere danser *tāṇḍava*. På sanskrit kalles det *nupur*.)

Deretter vil dere høre lyden av fløyter—som om noen spiller på fløyte.

Så lyden av havet, kjenner dere den? En særlig lyd som av havet.

Og så, i femte fase, *tam', tam'*, akkurat som klokker, lyden av klokker.

Og til slutt er lyden akkurat som oonnn—*oṅmkāra* i ren form. Og etter det er det ingen lyd, for etter det ender det Egen-skapsgittes rike og omfang. Etter det er det Ikke-Egen-skapsgittes (Nirguṇas) omfang. I det Ikke-Egen-skapsgittes rike vil det ikke finnes lyd fordi det ikke finnes uttrykk. Ikke en gang guddommelig uttrykk, ikke en gang supra-psykisk uttrykk.

I kraft av åndelig utøvelse, i den endelige fasen, vil dere høre *oṅmkāra*—oonnn. Dere vil høre den lyden. Den kalles *oṅmkāra* eller *praṇāva*. I vedaene er det sagt at «Brahma har samme natur som *praṇāva*» (*Praṇāvātmakamī Brahma*). Når en kan høre den *praṇāva*, vil en i neste fase komme i kontakt med det Ikke-Egen-skapsgitte Store (Nirguṇa Brahma). Derfor kalles *praṇāva* *Praṇāvātmakamī Brahma*. *Prā - nu + al* = *praṇāva*. *Praṇāva* vil si det vesen som bistår en utøver i å komme i kontakt med den Høyeste Bevissthet. Et annet navn for *praṇāva* på sanskrit er *Shabda Brahma*—det Store uttrykt som lyd. *Shabda* betyr lyd. Så det kommer en dag når denne *praṇāva* vil være grov virkelighet for

Ord på veien 2: Babas foredrag i India - 2

dere. Nå, for noen av dere, er praṇava i drømmeland [mye latter], men egentlig er det en grov virkelighet.

16. desember 1971 morgen, Patna

Født to ganger

«Av fødsel er alle shúdra—har en dyrisk mentalitet. Ved å gå gjennom en fornyelse blir vedkommende som født to ganger (*dvija*), det vil si at en uttrykker ønske om å bli menneskelig. Ved å studere skrifter blir en person i neste omgang en intellektuell. Og til slutt, når vedkommende virkeliggjør Brahma (gjennom psykisk-åndelig initiering) blir han eller hun en *bráhmaṇa*.»

(*Janmaná jáyate shúdrah samískarát dvija ucyate;*
Veda páthát bhavet viprah Brahma jánāti bráhmaṇah.)

Dere kjenner til intellektuell (*vipra*), kriger (*ksátriya*), kommersiell person (*vaeshya*) og arbeider (*shúdra*). Intellektuell betyr en intellektuell som bistår samfunnet ved hjelp av sitt intellekt, som lærer andre, leder andre; vedkommende er en intellektuell. En kriger beskytter samfunnet, beskytter de svake. Hvordan? Med sitt vågemot, med sin styrke. En kriger bruker sin styrke og sitt mot til å beskytte samfunnet. Og *vaeshya* betyr-? [til en utøver] Du—*vaeshya* betyr-?

[Utøveren svarer «kapitalist»]

Vaeshya betyr produsent, tilvirker; jordbrukere (en bonde er en jordbruker), fabrikkarbeidere, teknikere—de er alle *vaeshyaer*. Og *shúdra*—den ufaglærte arbeideren, eller en som ikke gjør noe som helst, eller som kaster bort tiden sin, eller er avhengig av andre. De er alle *shúdraer*—nederst i spektrumet.

Ser dere, når det gjelder mental farge har sinnet farge etter den mentale tendensen, og den fargen er ut fra tankenes bølglengder. For en intellektuell vil den være hvitaktig, for en kriger rødaktig, for en kommersiell person vil den være gulaktig, og for en nederst på det mentale spektrumet svartaktig. Svart her

vil ikke si hudfarge, ikke utseende, men den mentale fargen. Dette har faktisk å gjøre med—hva? Mentale farger. Og en kan endre mental farge i kraft av åndelig utøvelse.

I India råder det visse misforståelser om disse shúdraene. Noen tenkte som så at disse ikke-ariske folkeslagene—austrikerne, mongoler og den negroidne befolkningen i India, austrisk-negroid—at de med sin mørke hudfarge var shúdraene. Nei, dette har ingenting med mørk hud å gjøre, men med svart sinn. Sønnen til en intellektuell kan være en shúdra dersom han er mentalt svart. En person kan være en intellektuell selv om han eller hun er fysisk svart.

«Av fødsel er man en shúdra» (janmaná jáyate shúdrah). Et nyfødt barn er shúdra like etter fødselen. Alle nyfødte barn er shúdraer for de kan ikke annet enn å være fullstendig avhengige av foreldrene sine. Så en baby er en shúdra—på alle måter en shúdra—avhengig av moren.

«Ved å gå gjennom en fornyelse blir vedkommende en som er født to ganger» (samskárat dvija ucyate)—og etter et par år, noen få år, etter fem år, når en er innviet, blir man en som er født to ganger (dvija).

På Sanskrit betyr *dvi* to og *ja* betyr født, så dvija betyr to ganger født, født to ganger. På Sanskrit betyr dvija flere ting. Den faktiske betydningen eller avledete betydningen er «født to ganger». Men på det praktiske området har det tre andre betydninger.

En betydning er en innviet person—fordi den første fødselen var den fysiske fødselen, og den andre fødselen var den åndelige fødselen, under innvielse. En slik person er dvija, født to ganger. Først blir dere født simpelthen som et dyrisk vesen. Men denne andre gangen, som et menneskelig vesen. Så hvis ikke og inntil en er innviet er en ikke, kan en ikke bli betraktet som et menneske.

Den andre betydningen av dvija er fugler eller krypdyr—den første fødselen er i form av et egg og den andre fødselen i sin endelige form—så to ganger født.

Og den tredje betydningen av dvija er tann. Den fødes to ganger. Så tenner er også to ganger født.

Men ikke vær født to ganger som tenner eller fugler eller slanger. (De er også født to ganger.) En slange er—hva?

[En utøver svarer, «Den skifter ham.»]

Nei, først i form av et egg, og i andre omgang i form av en slange. Fugler er også født to ganger.

«I første fase er alle shúdraer»—janmaná jáyate shúdrah. «Og etter at en er innviet blir man en som er født to ganger, menneskelig»—samskaráat dvija ucyate. Ikke bare et levende vesen, men et menneskelig vesen.

«Og siden kan en bli en kommersiell person, en kriger eller en intellektuell»—veda páthát bhavet viprah. En må bli innviet, og siden, i samsvar med sin tendens, kan en bli en kommersiell person, en god kommersiell person; eller en kriger, en god kriger; eller en intellektuell, en sadvipra. Etter innvielse, hvis en blir intellektuell skal en anses som en intellektuell. Veda páthát bhavet viprah.

«Og etter innvielse, etter å ha blitt født to ganger, når en kjenner Brahma, er man en bráhmaṇa»—Brahma jánāti bráhmaṇah. Den åndelige aspiranten som kjenner Brahma, som er blitt ett med Brahma (*Brahmavid Brahmaeva bhavati*) skal anses som en bráhmaṇa.

17. desember 1971 morgen, Patna

Fire former for tjeneste

Hva bør et menneske gjøre? Livet er en misjon. Jeg har sagt at menneskelivet er en ideologisk strøm. Menneskelivet er en misjon; livet selv er en misjon; ens egen eksistens er en misjon. «Det en gjør må være for Selvrealisering og opphøyelse av hele verden, opphøyelse av hele det menneskelige samfunn»—*Átmamokśártham jagaddhitáya ca*. En må gjøre begge disse tingene; disse to tingene er ens misjon.

Selvrealisering (*átmamokśártham*). Nå vet dere at alt her i verden er i bevegelse. Det må bevege seg. Og sett at en person sier: «Nei, jeg vil ikke røre på meg.» Selv da kan ikke hun eller han forbli stillestående, vedkommende må bevege seg nedover. Så dere må prøve å bevege dere oppover, ellers må dere bevege dere nedover, for ingenting er i verden er fast, ingenting her i verden er stasjonært; alt er i bevegelse, alt beveger seg. Hvis dere ikke vil bevege dere sånn [opp] vil dere måtte bevege dere i denne retning [ned]. Så Selvrealisering—«Det en gjør må være for ens egen frelse.» Frelse (*Mokśa*) vil si varig, ikke-egenskaps-gitt frigjøring.

Så, opphøyelse av hele verden. En person gjør alt for sin egen åndelige opphøyelse, egen frigjøring, for fullstendig frigjøring. At vedkommende arbeider for sin egen frigjøring er vel og bra, men er ikke hun eller han en selvisk person? Hva enn en gjør så er det for ens egen frigjøring—men ingen gjør noe for andre. Si dere—er det ikke et faktum? Vedkommende er selvisk. Så mens en arbeider for sin egen frigjøring må en også tjene andre. Og hvordan skal en tjene andre? Den beste tjenesten er intellektuell tjeneste.

Dere vet at tjeneste heter *sevá* på sanskrit. Det finnes fire former for tjenester:

Ufaglært tjeneste (*shúdrocita sevá*) er å tjene med den fysiske kroppen din, å tjene fysisk, komme noen til unnsetning. Tjeneste av en ufaglært (*shúdra*) er ufaglært tjeneste.

Krigertjeneste (*ksátriyocita sevá*); vakthold, hjelpe svake.

Kommersiell tjeneste (*vaeshyocita sevá*); nødhjelp, gi mat til fattige, hjelpe trengende.

Intellektuell tjeneste (*viprocita sevá*) er å forkynne moral, undervise, forkynne ideologien, spre åndelighet. Alt slikt er intellektuell tjeneste.

Alle tjenestene er like gode, men resultatet av intellektuell tjeneste er varig, mens resultatene av de tre andre tjenestene—ufaglært tjeneste, krigertjeneste og kommersiell tjeneste—er midlertidige; ikke mindre viktige, men midlertidige av natur. Hva vil være den beste måten å tjene et sultent menneske på? Å gi han eller henne mat. Den tjeneste vil ikke være av varig natur, men inntil videre vil det være den mest verdifulle tjenesten. Hvis noen er sulten, hvis personen gråter, hvis vedkommende dør, vil du si: «Se og kjøl deg ned med halvbad og sett i gang med Iishvara pranídána (meditasjon)»? Nei, nei, nei—gi han eller henne mat. Ja, det har midlertidig betydning. Men intellektuell tjeneste er av varig betydning, og derfor er den formen kalt den beste tjenesten.

Nå er alle disse fire tjenestene innen omfanget av velferd (*hita*). Derfor er det sagt «og for verdens velferd»—*jagaddhitáya ca*. *Jagat* betyr verden, *hita* vil si «veldig tjeneste».

Så hva enn dere gjør, bør dere gjøre dette for deres egen frigjørings skyld—*átmamokśártham*. Og, «for verdens velferd—*jagaddhitáya ca*. *Hita* omfatter alle fire former for tjeneste—ufaglært, krigertjeneste, kommersiell og intellektuell tjeneste. Men dere bør huske at intellektuell tjeneste er av varig natur. Så en god person bør følge dette prinsippet: at hans eller hennes liv er for selvrealisering og universets velferd.

Han er overalt

Skriftene sier:

«Hans hender og føtter er overalt; Hans øyne, hoder og ansikter er overalt; Hans ørere er overalt; Han eksisterer i og omslutter alt.»

(*Sarvatah pánipádantat sarvato kśishirumukham;*
Sarvatah shrutimalloke sarvamávrtya tisthāti.)

Den Stores hender (*páni*) er overalt (*sarvatah*). Hva enn man ofrer til Han, godt eller dårlig, tar Han imot. Og når enn og hvor enn det ofres til Han, mottar Han det.

Skriftene sier at de vanlige verdslige menneskene bruker sin skjelneevne før de bestemmer seg for hva de ønsker og ikke ønsker å motta når noe tilbys dem. De takker bare ja til det de liker og avslår det de ikke liker. Opphøyde vesener (*uttama purusá*) derimot aksepterer ingenting fra noen. Men den Høyeste Bevissthet er helt forskjellig fra disse to gruppene. Han skiller ikke på noe og aksepterer alt som blir tilbudt Han av alle Hans barn.

Vanligvis tilbyr folk rene (sattviske) ting til ulike guddommer—hvite blomster blir gjerne ofret til dem. Men til Shiva ofrer mange til og med røde blomster, som hibiskus, eller kinesisk rose som har en statisk (*támasika*) farge*. Det er fordi den Store Shiva, den Høyeste Bevissthet, har hendene klare for å motta hva som helst og alt mulig. En kan ofre sin ærbødighet (*shraddhá*) eller sin uforskammethet (*hela*). Den Stores hender er alltid i posisjon til å motta det—«med ærbødighet eller likegyldighet»—*shraddhayá helaya vá*.

* Den er rødlig-sort.

En gang slo den Store Buddha leir i en mangolund ved Bais-hali. Mange pleide å komme og akseptere veien Buddha viste. Men en bestemt person og gjengen hans var helt imot den Store Buddha. Så skjedde det at den gjengen, uten mannen selv, kom til mangolunden der den Store Buddha hadde slått leir, og ble influert av den Store og aksepterte buddhisme.

Nyheten om dette gjorde denne mannen svært opphisset, slik at han kom rasende til lunden og ga seg til å fornærme den Store Buddha på alle slags måter. Den Store Buddha bevarte sin sedvanlige sinnsro i møte med alt dette. En føler seg oppstemt og oppmuntret når en fornærmer noen bare hvis en opplever at vedkommende blir påvirket av fornærmelsene. Denne mannen fant at den Store Buddha var uforstyrret, og han ble dypt skuffet da han innså at den harde innsatsen sin var fånyttet. Da han var ferdig med alle fornærmelsene han klarte å komme med, anmodet den Store han om å lytte til Seg.

Den Store Buddha spurte mannen: «Sett at du gir noe til noen som vedkommende tar imot; da er eierskapet til den tingen overført til mottakeren, ikke sant?» Mannen var enig i det. Den Store fortsatte: «Og hvis vedkommendes avviser det som blir tilbudt, vil ikke den tingen vende tilbake til sin eier?» Igjen var mannen enig. Den Store Buddha konkluderte: «Alle ordene som du har gitt er ikke blitt akseptert av meg!»

Men den Høyeste har alltid Sine hender klare for å akseptere det som ofres av Hans barn overalt i verden. Menneskenes hender er så små—de kan motta og holde så lite. Hendene deres kan helt enkelt ikke motta mer enn dette [viser]. Men den Høyestes hender er store nok til å motta hva det skal være fra alle Hans barn samtidig.

Den Høyestes føtter (*pada*) er også overalt. Intet sted er utilgjengelig for Han. Hvis en person er på et bestemt sted og må bevege seg til et annet sted, vil vedkommende måtte reise. Men den Høyeste er overalt, så Han behøver egentlig ikke å reise. Med andre ord har Han så mange føtter at Han er i stand til å

komme til ethvert sted og være tilgjengelig alle steder til enhver tid. Et annet sted sier skriftene:

«Det Høyeste Vesen beveger Seg; det Høyeste Vesen beveger Seg ikke. Det Høyeste Vesen er langt, langt borte; nei, det Høyeste Vesen er det næreste vesenet. Han er i alt; Han er også utenfor alt.»

Tadejati tannaejati taddúre tadvantike

Tadantarasya sarvasya tadu sarvasyásya váhyatah.

Ingen av Hans barn er noen gang alene. Den Høyeste er alltid med dem i alle øyeblikk.

«Den Høyeste har Sine øyne—*akśi*—overalt også»—*sarvato kśi*. Ordet *akśa* har to bokstaver på sanskrit: *a* og *kśa*. Fra *a* til *kśa*, i det nagariske bokstavsystemet, er det femti bokstaver. Disse bokstavene er grunnlydene til de femti tilbøyelighetene som mennesker fungerer igjennom. De forskjellige lydene er bare en blanding og kombinasjon av ulike grader av disse lyd-vibrasjonene, Så med andre ord representerer *akśa* hele settet av vibrasjoner; det vil si skapelsen. Ettersom vi ser denne skapelsen med øyene våre, heter øyet *akśi* på sanskrit. Uttalen av dette ordet ifølge det tantriske og det yajurvediske systemet er *akkhi*.

Den Høyestes øyne er overalt. Øynene Hans finnes til og med i et lukket rom der en kunne tro at en er alene. Historien forteller at Sri Ramakrishna Paramahansa en gang ga Swami Vivekananda en due og ba han om å drepe fuglen et sted han var alene. Om kvelden kom Swami Vivekananda tilbake med den levende duen og rapporterte til Sri Ramakrishna at han ikke hadde kunnet finne noe sted der han var alene; hvor enn han kom så opplevde han at et par øyne—den Høyestes—så han.

19. desember 1971 morgen, Patna

Okkulte krefter eller den Høyeste Bevissthet?

Hva er menneskelivets mål? En person bør elske—hva? Den Høyeste Bevissthet eller okkulte krefter? Hvis en får okkulte krefter, kan det være at en foretar seg en mengde ting. På det tredje stadiet* av åndelig utøvelse får utøveren noen okkulte krefter. Og etter å ha fått den okkulte kraften, sett at han eller hun blir opptatt av den kraften, vedkommende ønsker å vise den okkulte kraften. Hva vil skje? Vedkommende faller. Han eller hun vil være fortapt. Han eller hun vil ikke lenger være en utøver. Så på det stadiet, på det tredje stadiet må en være veldig, veldig varsom. Og selv med de okkulte kreftene bør en si: «Jeg vil ha den Høyeste Bevissthet, ikke de okkulte kreftene.» Skjønner dere?

Mor lager mat og den lille babyen gråter. «Mamma! Mamma!» gråter han. Hva vil moren gjøre da? Hun vil gi en leke til den lille babyen og fortsette med det hun har fore, å lage mat. Men den lille babyen er mer enn intelligent og sier «Nei! Jeg vil ikke ha denne leken. Jeg vil ha deg!» Så hva kan moren gjøre da? Hun må gjøre sånn [imiterer en mor som koser med barnet i armene sine]. Det er moren og ikke leken den intelligente babyen vil ha. På samme måte er en okkult kraft akkurat som et leketøy. Hvis den Høyeste Bevissthet gir deg en leke, hva bør du si? «Å, ah, så fint, så fint!»—? Nei, du må si «Jeg vil ikke ha den, jeg vil ha Deg.» Hva må du si? «Jeg vil ikke ha leketøyet, jeg vil ha den som har laget leketøyet.» Så dere ser at det tredje stadiet i

* Se neste foredrag.

åndelig utøvelse er en stor test. Dere må velge mellom okkulte krefter og den Høyeste Bevissthet.

Hva vil du [ser på en bestemt disippel] gjøre i så fall, på det tredje stadiet av åndelig utøvelse? Vil du velge okkulte krefter slik at folk kan si «Å, D er et overnaturlig menneske! D, du er en stor yogi! Du har så mye kraft!» Kommer du til å like det? Nei, nei, du vil ha den Høyeste Bevissthet. Og du... [spør diverse disipler] Og du...? Vil du ikke ha okkulte krefter? Nei, du vil ikke ha okkulte krefter. Helt riktig. «Jeg vil ikke ha okkulte krefter, jeg vil ha Herren over okkulte krefter.»

De i samfunnet som ikke kjenner til, som har liten kunnskap om, åndelighet tenker at okkulte krefter er alt. Men de som virkelig er opphøyde anser slik kraft som meningsløs. Når en utøver vil ha okkult kraft fra den Høyeste Bevissthet kan det være vedkommende får okkulte krefter eller ikke, men han eller hun får ikke den Høyeste Bevissthet. Være nøye med dette.

[Baba stanset opp og så langsomt og innstendig på nesten alle i rommet. Man kunne hørt en knappenål falle]

Skjønner dere?

[Til en disippel:] V-K-, reis deg. Vil du ha okkulte krefter? Du vil ikke ha okkulte krefter? Så du er ingen «intelligent» fyr når du ikke vil ha okkulte krefter! Du ønsker ikke å være intelligent på den måten, eller?

Mediter på okkulte krefter og se om du får noe—hva skal jeg si—lykksalighet (*ánandam*) eller ikke. Ahhh. Og så mediterer du på den Høyeste Bevissthet—vær så snill ikke forstyrr han—mediter på den Høyeste Bevissthet. [V-K-, i transe, hevet hodet bakover.] Selvfølgelig blir du lykksalig. [V-K-s hode steg høyere mens han bøyde ryggen bakover. Forsøk å være ett med den Høyeste Bevissthet. Gå innover og innover... [V-K-s hender steg opp til skulderhøyde, og høyere og høyere, utstruktet og dirret]... innover og innover... innover og innover... [V-K- stønnet i ekstase]... indre og indre... [V-K- jamret seg]... indre og indre ... [V-K- jamret seg intenst]... vær ett med den Høyeste

Bevissthet... gå innover og innover... innover og innover. [V-K-stønnet og falt bakover i ekstatisk transe (*samādhi*) i en annen disippels fang.]

Ikke forstyrr han. Han ville ha den Høyeste Bevissthet. Så hvis dere vil ha okkulte krefter, gå utover og utover; hvis dere vil ha den Høyeste Bevissthet, gå innover og innover og innover og innover.

Dere bør huske dette. Ikke vær etter okkulte krefter, vær etter den Høyeste Bevissthet. Okkulte krefter, som alle andre krefter, er forbigående, midlertidige av natur, ikke varige av natur. Så snart du dør vil også okkulte krefter bli tatt fra deg. Men den Høyeste Bevissthet vil være med deg selv etter den tiden for den eiendommen er av varig natur.

Okkult kraft er en ordinær kraft. Folk flest har ikke den ordinære kraften, derfor tror de at det er en overnaturlig eller okkult kraft. Gull er et ordinært metall, men fordi det er litt sjeldent er det dyrt. Ellers ville maskiner, spader, traktorer kunne blitt produsert med—hva? Gull, ikke jern. Gull er et vanlig metall. Sånn er det. Okkult kraft er en vanlig kraft. Folk sier det er overnaturlig. Det finnes ikke noe overnaturlig her i verden. Alt er naturlig. Men folk sier at det som er litt sjeldent er overnaturlig.

Vil dere barn ha okkulte krefter? Eller [peker mot V-K-, fremdeles i *samādhi*] vil dere være en «tåpe» som han der?

21. desember 1971 morgen, Patna

Det bio-psykiske åndelige systemet med kjirtan

En handling kan anses som fullendt hvis den oppfyller følgende vilkår: (1) den er blitt etterlevd fullt og helt, og (2) resultatet av etterlevelsen er tilgjengelig.

Vi gjentar siddha mantraet *Bábá náma kevalam* til diverse melodier. Hvordan etterleves det det? La oss ta et eksempel. Jeg går over terskelen, med det resultat at jeg kommer inn i rommet. Uttalelsen, i det indre eller ytre, av den første stavelsen av et mantra er som å gå over terskelen og komme inn i en ny verden. Ordentlig gjennomføring av arbeid etter å ha kommet inn i det nye kulminerer i et resultat som gir en følelse av lykksalighet og fullkommenhet. Denne følelsen er en konkret form for glede, eller lykke.

I vårt dagligliv puster vi først inn, så ut. Mantraet gjentas i takt med den stavelsesbærende rytmen i innpust og utpust. Dette åndedrettet på det verdslige plan opphører aldri i hver enkelts liv. Pusting er en handling, så levende vesener holder alltid på med en eller annen handling. Denne konstante innsatsen kalles *yatamána*. Dette er det første stadiet av framgang. På det andre stadiet ønsker en å stige høyt med en fast beslutning om å nå målet. Og i denne prosessen kan en styre noen av sine mentale tilbøyeligheter fra tid til annen, uten å ha noen som helst styring med andre tilbøyeligheter. Dette stadiet kalles *vyatireka*. På dette stadiet oppnår en fra tid til annen konsentrasjon for så å miste den igjen.

Så kommer *ekendriya*, det tredje stadiet i *sádhaná*, i åndelig utøvelse. Dette er stadiet der en har kontroll over en særlig

tilbøyelighet, og denne kontrollen er mer vedvarende. Som et resultat av vedvarende repetisjon lyder mantraet i øret. Når utøveren sitter i meditasjon kan vedkommende se sitt elskede mål (*Íśta*) kretse rundt seg, og duften av sandeltre eller rose strømmer fra den elskedes legeme. Noen ganger opplever en det, andre ganger ikke.

Det fjerde stadiet kalles *vashiikára*. Der er en etablert i ideasjonen på den Høyeste Bevissthet, som en gjør kiirtan for å tilfredsstillte. Her overgir en seg fullstendig til den Høyeste Bevissthet, og en er under den Høyeste Bevissthets fulle kontroll.

Så det er fire stadier—fire stadier ett etter ett i innånding og fire stadier igjen i utånding.

Så det er til sammen åtte fasetter, og et siddha mantra må nødvendigvis ha åtte stavelser—det må være *ástáksárii*. Hver stavelse i et *Íśta* mantra har sin betydning, og *Bábá náma kevalam* er et siddha mantra. Når den første stavelsen *bá* uttales bør følelsen være at «jeg går over terskelen og entrer den nye verden» og når den siste stavelsen *ma* uttales bør følelsen være «jeg har gjort det jeg skulle». Hvis kiirtan gjøres med disse følelsene vil virkningen gjøre seg gjeldende på et par-tre minutter.

Hele siddha mantraet bør uttales fullt ut i hver frase av melodien—*Bábá náma kevalam*—og ikke en del av den—når en gjør kiirtan. Hvis ikke dette gjøres kan ikke kiirtanen sies å være fullkommen kiirtan. Alt må gjøres på en metodisk måte. Da vil dere nyte det og få gjort kiirtanen ordentlig.

Ukjent dato

Ordliste

ÁCÁRYA hankjønn, eller ÁCÁRYÁ hunkjønn; «en som lærer andre ved sitt eksempel.» Ananda Margas acaryaer underviser i åndelig meditasjon og livsførsel.

AHAMTATTVA Handlingsjegg, ego, den andre mentale subjektiviteten.

ANÁHATA CAKRA Det fjerde psykisk-åndelige sentrumet, nettverket, eller plexus; det “yogiske hjertet”, midt i brystet.

ÁNANDA Gudommelig lykksalighet.

ÁNANDA MÁRGA «Lykksalighetens vei.» Sosial-åndelig bevegelse grunnlagt av Shrii Shrii Ánandamúrti i 1955. Organisasjonens navn er Ananda Marga Pracaraka Samgha.

ANANDA MARGII En som utøver Ananda Marga-meditasjon, følger bevegelsens retningslinjer og regler for livsstil, og er aktiv i organisasjonens tjeneste.

ANNAMAYA KOŚÁ *Anna* betyr mat; menneskets fysiske kropp bestående av de fem grunnleggende elementene.

APARÁVIDYÁ Kunnskap om det jordiske.

ÁTMAN Bokstavelig talt «ånd, essens»; det enkelte vesenets bevitnende, allvitende vesen eller kjerne—sjelen. Menneskets sjel bevitner menneskets eksistens i fortid, nåtid og framtid. Den Kosmiske Sjæl bevitner den enkelte skapnings sjæl; kjenner alle skapningers fortid, nåtid og framtid.

AVADHÚTA (hankjønn) eller AVADHÚTIKÁ (hunkjønn). Bokstavelig talt «en som er grundig renset mentalt og åndelig»; en munk eller nonne i en orden nært forbundet med Shaeva Tantra-tradisjonen.

AVIDYÁMÁYÁ Utadrettet, ekstrovert, eksentrisk (bort fra sentrum) kraft; aspekt av det Kosmiske Operative Prinsipp, Skaperkraften, som leder fra det subtile til det grove.

BETINGET FRIGJØRING Mukti; å gå opp i *Saguána* Brahma.

BHÁVA Idé, ideasjon, mental strøm.

BHÚTATATTVA Teori om de fem grunnleggende elementene.

BRAHMA «Det som er Stort og gjør andre Stort;» det Høyeste Vesen bestående av både Bevissthet (*Puruśa*) og skaperkraft (*Prakṛti*).

BRAHMACAKRA Det kosmologiske system.

CAKRA Syklus, sirkel; psykisk-åndelig sentrum, pleksus. Cakraene i menneskekroppen finnes langs *susúmná*-kanalen som går gjennom hele ryggspylen og når opp til toppen av hodet.

CITTA Gjort jeg, objektivt jeg, objektivt sinn, sinnstoff, sinnsskiven. Sinnstoffet i menneskesinnet er der alle innkommende sansninger og inntrykk danner seg som avtrykk i sinnet. «For å kunne kjenne det Høyeste Vesen, den Ene Velgjøreren, må en holde sinnsskiven sin helt ren i intens åndelig utøvelse (*sādhaná*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, *Subhásita Samgraha* 5.

DADA Eldre bror (respektfull betegnelse)

DEVA «Vibrerende evne»; guddommelig. Se foredraget «Den Høyeste Betrakteren og den Store Tyven» i del 4 i denne serien.

DEVATÁ Deva i menneskelig skikkelse, en guddommelig person.

DHARMA Grunnverbet *dhr* «holde» + endingen *man* «etablering»: iboende karakteristikk. «I videste forstand betyr dharma guddommelig natur, og dette er den dharma menneskeheten bør følge. Hva er den grunnleggende betydningen av ordet dharma? ... Dharma betyr 'det som holder', 'styrende vesen'; dharma vil si karakteristisk egen-skap (*svabháva*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, «Jaeva Dharma and Bhágavata Dharma», *Subhásita Samgraha* 21.

DHARMA MAHA CAKRA (DMC) «Stor dharmisk samling». DMC ble gjerne holdt over to til tre dager der Baba blant annet holdt

Ordliste

foredrag, møte margier personlig, velsignet nylig inngåtte ekteskap, og ledet organisatoriske møter. På selve DMC-kvelden holdt han et særlig DMC-foredrag og velsignet deltakerne.

DHYÁNA Ren meditasjon på det Høyeste Vesen, sjette leksjon i Ananda Margas grunnleggende meditasjonssystem.

DIDI Storesøster (respektfull betegnelse)

EKTOPLASMA Individuelt sinnsstoff, citta.

ENDOPLASMA Den ytre overflaten av ektoplasma (citta), hinnen som gir sinnet dets grunnleggende følelse av egen identitet; individualitet. «Endoplasma er den ytre overflaten av ektoplasma. Denne generelle formen for alle ektoplasmaer befester følelsen av individualitet—jegfølelse. Med veksten i det enkelte ektoplasma øker dets mengde og omfang, og endoplasmaet vil også utvide seg og til slutt breste. Med dette går det individuelle jeg opp i det Kosmiske jeg.» - Fra «Questions and Answers on Psychology» i *Yoga Psychology*.

GJORT-JEG Kosmisk gjort-jeg er det skapte kosmos; universet. Menneskesinnets gjort-jeg er alle avtrykk som har festet seg i sinnsstoffet som følge av handlinger, samt ennå uforløste reaksjoner—reaktive drivkrefter eller kraftmoment (*samśkára*)—på handlinger fra tidligere liv.

GJØR-JEG Kosmisk gjør-jeg er den delen av kosmisk sinn som skaper det psykiske og fysiske kosmos. Menneskesinnets gjør-jeg er ego, den delen av menneskesinnet som har utførende vilje og som erfarer det som det utfører. Gjør-jegets hovedsakelige sysler er tenkning og handling.

GUÑA Bindende faktor eller prinsipp; egenskap; kvalitet. Skaperkraften (Prakṛti), det Kosmiske Operative Prinsipp, består av sattvaguña (det rene prinsippet), rajoguña, det forandrende prinsippet, og tamoguña, det statiske prinsippet.

GURUMANTRA Selvsuggestjon ved hjelp av et mantra med ideasjon om at en aktuell begrenset gjenstand er et uttrykk for det Uendelige. Andre leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

IDEASJON *Bhāvo hi mānaso dharmā manasāeva sadābhyāset*: «Ideasjon er en mental tendens. Ideasjonsstrømmen kan foranlediges ved repetisjon.» -Tantra. Ideasjon skjer naturlig i alle menneskers liv i form av opprettholdte psykisk-fysiske og også rent psykiske mentale strømninger. F.eks. vil det å se for seg at en skaffer seg og gleder seg over en kostelig fysisk ting, mens en jobber iherdig og sparer og tenker på dette over tid, frembringe grov ideasjon ettersom sinnet da blir omgjort til dette fysiske som skal tilfredsstillende en selv. Eksempler på rent psykisk ideasjon kan være: «Vi mennesker er delvis dyr og delvis noe høyere, så hva er egentlig et sant menneske?» «Livet er en evig berg-og-dalbane, så hva er meningen med det hele?» Når slike begreper som «sant menneske» og «meningen med livet» blir dvelt ved over tid, blir de gjenstand for rent psykisk ideasjon. Psykisk ideasjon kan igjen føre til psykisk-åndelig ideasjon, f.eks. «Et sant menneske søker meningen med livet, som er å virkeliggjøre det Høyeste eller Gud i form av å tjene andre.» I åndelig utøvelse gjøres ideasjon metodisk ved bruk av mantra og høyere former for fokusert meditasjon. Slik psykisk-åndelig ideasjon omgjør grovere sinnstoff til intuitivt og åndelig sinn.

IISHVARA *Iish + varac = iishvara*. Endelsen varac brukes for å indikere noe som er iboende. Grunnverbet iish betyr «å herske» eller «å styre». Så en hvis natur er å herske eller kontrollere er iishvara ... Om Iishvara sies det: *Sa iishavara anirvacaniyah paramapremasvarūpah*: «Han er den Høyeste Styreren, den uforklarlige, legemliggjøringen av den høyeste kjærlighet.»

IISHVARA PRANĪDHĀNA Overgivelse til den Kosmiske Styreren i meditasjon; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

INDRIYA Organ; ett av de ti sanse- og motororganene (ører, hund, øyne, tunge og nese; og stemme, hender, føtter, kjønnsorgan og avføringsorgan). For eksempel består øyeorganet av selve øyet, synsnerven, væsken i nerven og stedet i hjernen der visuelt inntrykk formidles til sinnstoffet.

INDRIYATATTVA Teori om de fem sanseorganene og fem motororganene.

INFERENS Med inferenser—*tanmātra*—mener Baba ørsmå deler av bølger som fysiske ting gir fra seg og som menneskets sanseorganer

Ordliste

kan oppfatte mer eller mindre. Det er slike inferenser som gjør at vi kan oppfatte fysiske gjenstander—lukt, smak, form og farge, følelsen de gir, og lyden av dem. Slike inferenser kategoriseres i fem hovedgrupper: faste, flytende, lysende, luftige og romlige ut fra ting eller gjenstander av respektive kategori.

«Den ørlille delen av en bølge som en ting stråler ut og som mottas av sanseorganene kalles tanmatra eller inferens.»

- «What is Dharma?», *Ananda Marga Elementary Philosophy* (1955).

ÍSTÁ Den eller det som elsker deg mest; ens personlige guddom eller mål her i livet.

ÍSTÁMANTRA Mantra som fører til det Høyeste Målet. Et personlig mantra i første leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

JADÁ Fortettet energi, fast materie.

JAPA KRIYÁ Gjentakelse av mantra.

JIIVA Det enkelte vesen; levende skapning.

KAOLA Utøver av meditasjon som reiser sin kulakunđalinií.

KAOSÍKII Yogisk dans med mange helsefordeler.

KARMAYOGA Handlingens vei, en av de tre anerkjente hovedveiene for å oppnå yoga. Ordet *karma* kommer av grunnverbet *kri* + endingen *man*. *Kri* betyr å gjøre noe og *man* betegner etablering.

KIIRTAN Gudshengiven sang: *Baba nam kevalam*, «den næreste og kjærestes navn er det eneste.»

KULT Ens betydende med sáadhaná; utøve åndelig meditasjon. Forfatteren bruker ordet også mer generelt om praktisk tilnærming til enhver form for kultivering, dyrking og utøvelse; kjærlighetskult, hengivelseskult, kunnskapskult, handlingskult, osv.

KUNĐALINIÍ «Sammenslynget slange,» sovende guddommelighet; kraften som slumrer i den nederste virvelen i ryggraden, som når den vekkes reiser seg oppover i ryggraden og utvikler alle ens åndelige potensialer.

LIVSENERGIORGAN Se práńendriya.

LOKA Verden; plan.

MANAH Sinn.

MÁNUŚÁ Menneskelig vesen, levende vesen med utviklet sinn.

MARGII Se ANANDA MARGII.

MÁYÁ Den manifesterte skaperkraften.

MIKROVITUM (entall), mikrovita (fl.tall). Mikroliv som beveger seg uhindret gjennom universet. «Et eneste karbonatom består av milliarder av mikrovita.» Negative mikrovita virker inn på det fysiske, positive mikrovita både på det fysiske og psykiske.

MOKŚÁ Varig tilbakevending til Nirguńa Brahma; ubetinget frigjøring—Nirvikalpa Samádhi.

MUKTI Å gå opp i Saguńa Brahma; betinget frigjøring—Savikalpa Samádhi.

MÚLÁDHÁRA CAKRA Det laveste, eller grunnleggende, psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset som finnes rett over der ryggsøylen begynner.

NIRGUŃA BRAHMA Uendelig umanifestert, kvalitetsløs, gjenstandsløs tilstand av bevissthet og potensiell skaperkraft.

NIRVIKALPA SAMÁDHI Ubetinget samádhi, uten egenskaper eller kvaliteter; å gå opp i Nirguńa Brahma.

NIYAMA Utadrettet kontroll; fem grunnleggende prinsipper eller leveregler: 1. Indre og ytre renhet (shaoca). 2. Tilfredshet (santośa). 3. Utholdenhet i subtilt engasjement (tapah). 4. Praktisk filosofisk forståelse (svádhyáya). 5. Å akselerere mot det Høyeste (iishvara pranídhaná). Se også YAMA.

NYHUMANISME (*neohumanism*); filosofi formulert av Baba i 1982. Nyhumanisme er et verdenssyn kjennetegnet av kjærlighet til det Høyeste. Når en til å begynne med utvikler åndelig hengivelse, vil nyhumanistiske prinsipper—som å avstå fra alle fordommer mot andre raser, grupper, religiøse retninger og mindre utviklede skapninger—sikre og styrke utviklingen av denne hengivelsen. Og etter

Ordliste

hvert som følelsen av hengivelse for det Høyeste utvikler seg, vil den strømme over og nå alt den Høyeste har skapt. En vil spontant begynne å elske alle vesener og ting som en elsker det Høyeste, uten å gjøre forskjell. Samtidig, når en kjemper for et nyhumanistisk samfunn vil en måtte ta i bruk alle sine fornuftsevner og alle tilgjengelige kilder til informasjon. En må ha en modig, nøktern tilnærming til å identifisere og bekjempe selviske krefter og interesser.

OTAYOGA Det Kosmiske Vesens unike forbindelse med det enkelte vesen.

PAINĀCABHŪTAS De fem grunnleggende elementene.

PANDIT «Dere vet, noen ganger kaller vi folk «pandeya» eller Pandit, men alle de er ikke panditer. Fra gammelsanskrit, det vil si eldre vedisk, har vi ordet *Pánda*. Fra dette har vi *Pandaya: Aham Brahmasmi Iti Buddhih Tam Itah Prátap Pánditah*. Panda betyr kunnskap om en selv— «jeg er Brahma». En som har oppnådd denne virkeliggjøringen, en som har virkeliggjort selvet er en pandit. Ingen blir pandit ved å sette ordet Pandit etter navnet sitt. En som higer etter å oppnå denne Panda, som har en ubendig trang til å oppnå selvrealisering kalles Pandeya. -Fra «Service to Humanity Is the Supreme Ideology of Life» i *Ananda Marga Karma Yoga in a Nutshell* og i *Ananda Vacanámrtam 15*.

PARÁ SHÁNTI Fullkommen fred, den høyeste salighet.

PARAMA PRAKRTI Skaperkraften. *Pra karoti iti Prakrti*; «Prakrti er den som skaper»; det Kosmiske Operative Prinsipp, hvis tre bindende kvaliteter er den rene sattviske kraften, den forandrende rajasiske kraften, og den statiske tamasiske kraften.

PARAMÁTMAN Den Høyeste Bevissthet i rollen som bevitner av Sin egen makropsykiske vilje eller streben. Paramátman omfatter: (1) Puruśottama, den Makrokosmiske Kjernen; (2) Puruśottamas forbindelse med hele skapelsen i Sin utadrettede bevegelse (prota yoga); og (3) Puruśottamas forbindelse med hver enkelt skapning individuelt (ota yoga) and (4) med alle i fellesskap (prota yoga) i Sin innadrettede bevegelse.

PARAMA PURUŚĀ Den Høyeste Bevissthet; «Den som finnes i alt, som ser alt.» *Pure shete ya sa Purusāh*: «Bevissthet er det vesen som ligger ubevegelig i den psykisk-fysiske formen til et annet vesen.» *Purasi tiśhāti ya sa purusāh*: «Bevissthet er det vesen som finnes før alle andre vesener.»

PARĀVIDYĀ Åndelig kunnskap, kunnskap om det Store.

PRAKRTI Se PARAMA PRAKRTI

PRĀNĀH Livsenergi.

PRĀNĀYĀMA Øvelse for å regulere livsenergi gjennom å styre åndedrettet; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

PRĀNĒNDRIYA Livsenergiorganet i anahata cakra midt i brystet som samordner kroppens fysiske energier med sinnet. Indriya betyr organ. Forfatteren påpeker (i «Sinn, livsenergiorgan og tilbøyelighet», *Ide og ideologi*) at denne funksjonen ikke kan sammenliknes med noe menneskelig organ, og foreslår at informert eller opplyst skjelnevne (*bodha vivikti*) vil være en bedre betegnelse.

PRATISAINÇARA Den trinnvise innadrettede og subtiliserende prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der bevissthet blir omdannet fra grov materie til Kjernebevissthet. Det er i denne fasen at levende vesener med sinn—mikrokosmoser—oppstår. *Prati* betyr kontra eller imot, *saiçara* betyr bevegelse.

PROTAYOGA Det Kosmiske Vesens generelle forbindelse med alle skapninger.

PURUŚĀ Bevissthet. Se PARAMA PURUŚĀ

PURUŚABHĀVA Kognitiv virkning, stilling eller aspekt av Bevissthet.

PURUŚADEHA Hele den skapte substansen, forårsakende (kausal), subtil og grov, av Makrokosmos; Kosmisk jeg, Kosmisk Ego og Kosmisk gjort jeg.

Ordliste

PURUŚOTTAMA *Puruśa* (bevissthet) + *uttama* (beste, høyeste); Parāma Puruśas tilstand eller funksjon som den høyeste bevissthetsformen i den uttrykte skapelsen.

RAJAH Skaperkraftens forandrende prinsipp.

RAJASISK Forandrende; dominert av det forandrende prinsippet, skaper handling.

RASA Flytende væske; det fordøyde næringsinnholdet av mat. Også: strøm, flyt.

RŚI Vis person; en som ved å finne opp nye ting gjør framskrittets vei bredere for menneskene.

RÚPATANMÁTRA Inferenser som formidler syn, dvs. sansning av form. Se TANMÁTRATATTVA.

SÁDHANÁ Åndelig utøvelse, inkludert aktiviteter som bidrar til åndelig utvikling, som moralsk livsførsel, yogaøvelser, godt kosthold, åndelig meditasjon osv. Grunnverbet *sádh* på sanskrit betyr vedvarende innsats; å fullføre reisen.

SÁDHAKA Mannlig utøver av *sádhana*.

SÁDHIKÁ Kvinnelig utøver av *sádhana*.

SÁDHU «Den som oppløfter andre på alle livets områder, som hjelper andre i deres fysiske, psykiske og åndelige utvikling.» - Fra «Keep Company with the Virtuous», *Ánanda Vacanámrtam* 2.

SADVIPRA Moralsk og åndelig opplyst revolusjonær. Sad kommer av *sat*, kosmisk sannhet, og vipra betyr intellekt; «en hvis intellekt er forankret i kosmisk sannhet».

SAGUNÁ BRAHMA Uendelig manifestert bevissthet og uttrykt skaperkraft.

SAHASRÁRA CAKRA Det høyeste psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset, som finnes øverst i hodet. Se CAKRA.

SAINÇARA «Bevegelse». Den trinnvise utadrettede og forgrovede prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der den Høyeste Bevissthet blir

omdannet til Kosmisk Sinn og Kosmisk Skapelse—Makrokosmos med det fysiske universet bestående av fem elementer.

SAMÁDHI «Filosofisk sett er samádhi forening eller sammensmelting av det enkelte sinn med det Kosmiske Sinn. Til vanlig utfører det bevisste sinnet fysiske handlinger ved hjelp av sanseorganer, nerveceller og nervefibre, mens det underbevisste tenker, minnes, osv., og det ubevisste er allvitende. I samádhi blir disse tre kamrene i sinnet ett. I samádhi har sinnet full kunnskap (*prajñā*). Dette er en positiv tilstand; selv om sinnet forblir uvirksomt er det likevel fullt av kunnskap.» - «Samádhi and Mrtyu,» *Ánanda Vacanámrtam* 33.

SAMÁJA CAKRA Sosialt kretsløp, syklus.

SAMSKÁRA Oppsamlete reaksjoner på tidligere handlinger (*karma* betyr handling). Virkninger av tidligere handlinger kalles *samskaraer*, som gir sinnet drivkrefter og impulser til nye handlinger. Mentalt reaktivt moment, potensiell mental reaksjon.

SATSAUNGA God omgang, godt selskap; *sat* (sant, godt) *saunga* (selskap, omgang).

SATTVAGUNÁ Skaperkraftens rene, opphøyende prinsipp.

SATTVISK Ren, opphøyd, virker for alles velferd; overveiende preget av *sattvaguna*.

SAVIKALPA SAMÁDHI Betinget samádhi, å gå opp i *Saguná Brahma*.

SELVSUGGESJON Innprenting i det indre ved hjelp av å gjenta et mantra med en ide.

SENTIENT Se SATVISK

SENTIMENT Følelsesladet holdning, emosjonelt forhold til noe eller noen.

SHAKTI Energi, kraft.

SINNSSKIVEN Citta.

SJEL Se ÁTMAN.

SVABHÁVA Ens egenskaper, natur, vesen.

Ordliste

TAMAH Skaperkraftens statiske prinsipp.

TAMASISK Statisk; dominert av det statiske prinsippet.

TÁNDÁVA Hoppedans for menn. *Tánd* (sanskrit) betyr «å hoppe»; *tanúdu* «som gjerne hopper»; *tańdava* betyr «å mestre hopping». Denne dansen påvirker kjertelsystemet på en måte som ikke anbefales kvinner, som i stedet anbefales å danse den yogiske dansen *kaosikii*.

TANMÁTRATATTVA Teorien om inferenser. *Tanmátra* (på sanskrit) betyr bokstavelig talt den minste ørlille delen av *det*, dvs. av et gitt grunnleggende fysisk element. Dette oversettes også som generisk essens. Tattva betyr teori. Se INFERENSER.

TANTRA En åndelig tradisjon som oppsto i India i forhistorisk tid, systematisert av Shiva for 7000 år siden. Tantra fremhever utvikling av menneskelig livskraft, både gjennom meditasjon og gjennom konfrontasjon med vanskelige ytre situasjoner, for å overvinne all angst og svakheter. Ordet tantra viser også til skriftene som utlegger denne tradisjonen.

TÁRAKA BRAHMA Den Høyeste Bevissthet i Sitt frigjørende aspekt.

TÁTTVIKA Lærer i Ananda Marga som er kvalifisert til å undervise i filosofi og lære bort enkel meditasjon. Innledningsvis ble medlemmer av organisasjonen først utdannet som tattvika for at læren skulle kunne spres. Siden ble mange av dem utdannet som meditasjonslærere, *ácarya* (hankjønn) og *ácaryá* (hunkjønn). Det samme systemet følges i dag; først blir lærere utdannet i filosofi og siden som meditasjonslærere.

UBETINGET FRIGJØRING, FRELSE Se MOKŚA

VAESŃAVA En som dyrker Vishnu (det aspektet av Gud som ivaretar eksistensen).

VAEKUNŃHA «Vaekuntha er ikke et fjerntliggende land. *Kuntha* betyr sammentrekning. Folk er for eksempel sammentrukket i kulde; de trekker seg sammen i redsel eller skam ... Når det ikke finnes sammenrekning i sinnet ditt, demrer vaekuntha i sinnet ditt ... Hvorfor forblir

ikke det Største der? Det er sant at når de ikke trekker seg sammen oppnår de hengivne det Største, ettersom sinnet ikke er sammentrasket. Men der er det ingen utstrømming av kiirtanbølger. Bare én person vil føle det, vil få den lykksaligheten. Det vil ikke være mulig for vedkommende å gi lykksalighet til alle. Derfor sier Han *nāham tishāmi vākun̄ṭha*: jeg holder ikke til i Vākun̄ṭha.» -Fra «Wherever My Devotees Sing», i *Sam̄giita: Song, Dance and Instrumental Music*, og i *Ānanda Vacanāmrtam* 9.

VET-JEG Den delen av sinnet som vet. Kosmisk vet-jeg, ren kosmisk jeg-følelse, er erfaringen av å eksistere i og være ett med alt. Menneskesinnets vet-jeg er intuisjon. Se også ĀTMAN.

VIDYĀMĀYĀ Innadrettet, konsentrisk (mot sentrum) kraft; aspekt av Skaperkraften som leder bevegelser fra grovt til subtilt.

YAMA Innadrettet kontroll; fem prinsipper eller leveregler: 1. Ikke skade noe harmløst vesen eller hindre dets utvikling (*ahim̄sā*). 2. Ren sannhet; bruk av ord og tanke rettet mot velferd (*satya*). 3. Ikke stjele verken fysisk eller psykisk (*asteya*). 4. Åndelig ideasjon (*brahmacarya*). 5. Nøktern livsstil (*aparigraha*). Se NIYAMA.

YTTRE SUGGESJON Ytre innprenting i form av god omgang, godt selskap, *satsaunga*.